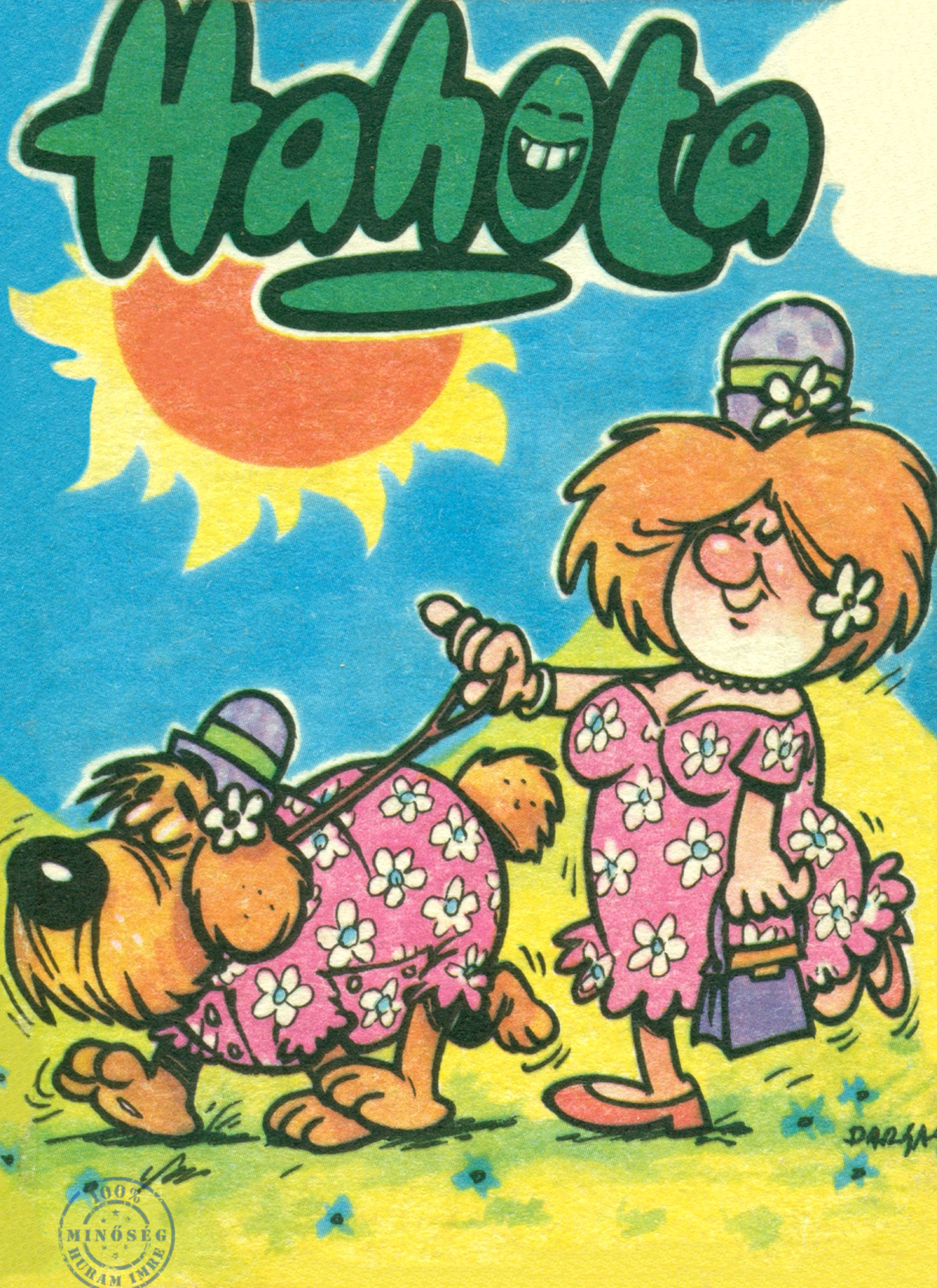
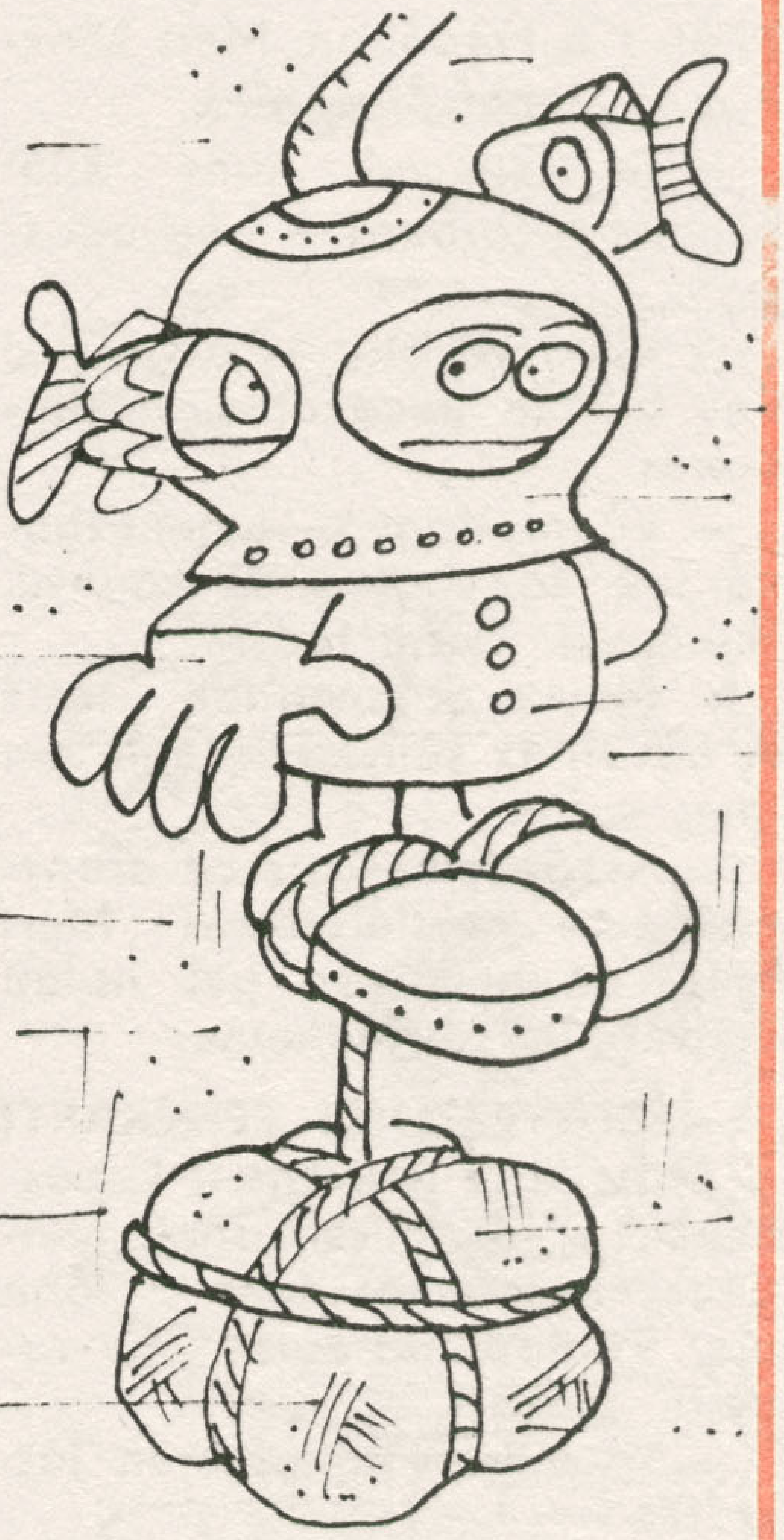

Hahota

SZKENNELÉS ÉS UTÓMUNKÁK:
HURAM IMRE
2013

Vakáció, óh!

A zűr ott kezdődött, hogy Föld körüli pályára bocsátottuk Soltvadkerti tanár urat. Matek volt az év utolsó órája, s a végefelé feltápászkodott Vopaterni, az Ész.

– Mélyen tisztelt tanár úr, nagyra becsült pedagógia - nyöszörögte, mert amúgy disztingvált tag volt ez a Vopaterni. – Mi mostand hagyományainkhoz híven visszaszámlálással ejtjük meg a vakáció riadóstartját. Amelyhez körültekintő hozzájárulását esdekeljük.

– Ejtsétek – intett Soltvadkerti, akit a belevaló tanárok rendjébe sorolnék. — De aki ordítani mer, azt felnégyelem.

Akkor felállt a pettyes Nafciger, előhúzott egy stoppert, és már hangzott is:

– Öt... négy... három... kettő... egy... Vakáció!

Az utolsó szóra kifejezést adtunk elégedettségünknek. A köztéboly eszmei mondanivalója az volt, hogy hollárió, meg alleluja, és legfeljebb itt-ott még néhány törvénytelen jeeejeee is. A villanyóra mindenhol lecsapódott, közlekedési dugó keletkezett, és Arnold, a PVC-csontváz vacogtatni kezdte fogát a kalickában. Soltvadkerti tanár úr a fülére szorította atyai kezeit, majd bolygóközi sebességgel tért rá pályájára, kvázi az ajtón át.

Józanságom közbeszéd tárgyát képezi. Hidegvér, gyémántgerinc, mirelitidegek. A nap még alá sem hanyatlott a sarki libáskofa mögött, és nekem már sikerült lepofoznom padjaik ormáról a teljes Strucc őrsöt. Jelbeszéd útján tudomásukra hoztam, hogy fél hatkor palávert tartunk Benzol bácsi garázsa mögött. A büdös aljnövényzetben, mely tanyánkat képezi, mert tanya csak egy van. És ott aztán mindenki előterjesztheti őrülményeit a vakáció hovafordításának tárgyában.

AZ ELSŐ JAVASLAT fél hatkor hangzott el. Öt harmincötkor már szemlátomást vénültem. Ötnegyvenkor biztosan tudtam, hogy a Strucc semmiképpen sem lehet a természet utolsó szava, Darwin okvetlenül tartogat még valami normálisabbat is. Háromnegyed hatra aztán összeakadtak bennem a mutatók és megállt az ütő. Ha azt mondom, hogy zsibbasztó szamárságokat javasoltak, akkor még szerényen fogalmazok. Ha azt mondom, hogy egy zsákállat egyetemi magántanár a Struccokhoz képest, még nem is mondtam semmit.

– **CSAPJUNK FEL KÖNNYŰBÚVÁRNAK!** – csipogta a másfélszeres Böhönyei. – Egyre-másra hozzuk fel a kalózhajók kincsét, és élünk, mint Pilátus a krédóban. Mert könnyű a könnyűbúvárnak.

– Te speciel hány kilót nyomsz a latban? – bágyadoztam.

– Kilencvenötöt – dugott ki egy büszke pocakot a másfélszeres.

– Értem. Vagyis, te nehézbúvárnak se vagy elég könnyű, Böhönyei. Úszni tudsz?

– Minek a búvárnak úszni? A búvárnak süllyednie kell, azt meg tudok.

– Akkor jelentkezz az aranyéremért, másfélszeres! Mert nincs az a búvár, aki nálad mélyebbre süllyedhetne.

– **SZERVEZZÜNK ZENEKART!** – nyüszítette a nyomott Laposnyaki. – A muzsikusnak mindenki bazsalikát szór a lába elé, és naponta keres egy rahedli százast.

– Te milyen hangszeren játszol?

Rezegtette a cimpáit, mint Impériál a célegyenesben.

– Arra gondoltam, hogy én majd úgy általában hercigeskedem a zenekar előtt. Vibrálok a tagjaimmal, és hajlongok az aprópénzért. Ugyanis én történetesen semmilyen hangszeren nem játszom.

– Ezen még segíthetnénk –

Nevető evezők

Fogyókúra

mondtam véznán és vénen. – Még egy ilyen javaslat, és megtanítlak kesztyűbe dudálni.

– Vándorcirkusz és pássz! – süvített az ideges Hodován. – Állatseregletet kell szervezni.

– Ez jó – mondtam teljesen fonnyadtan. – A társulatot saját kebelünkből is összeállíthatjuk.

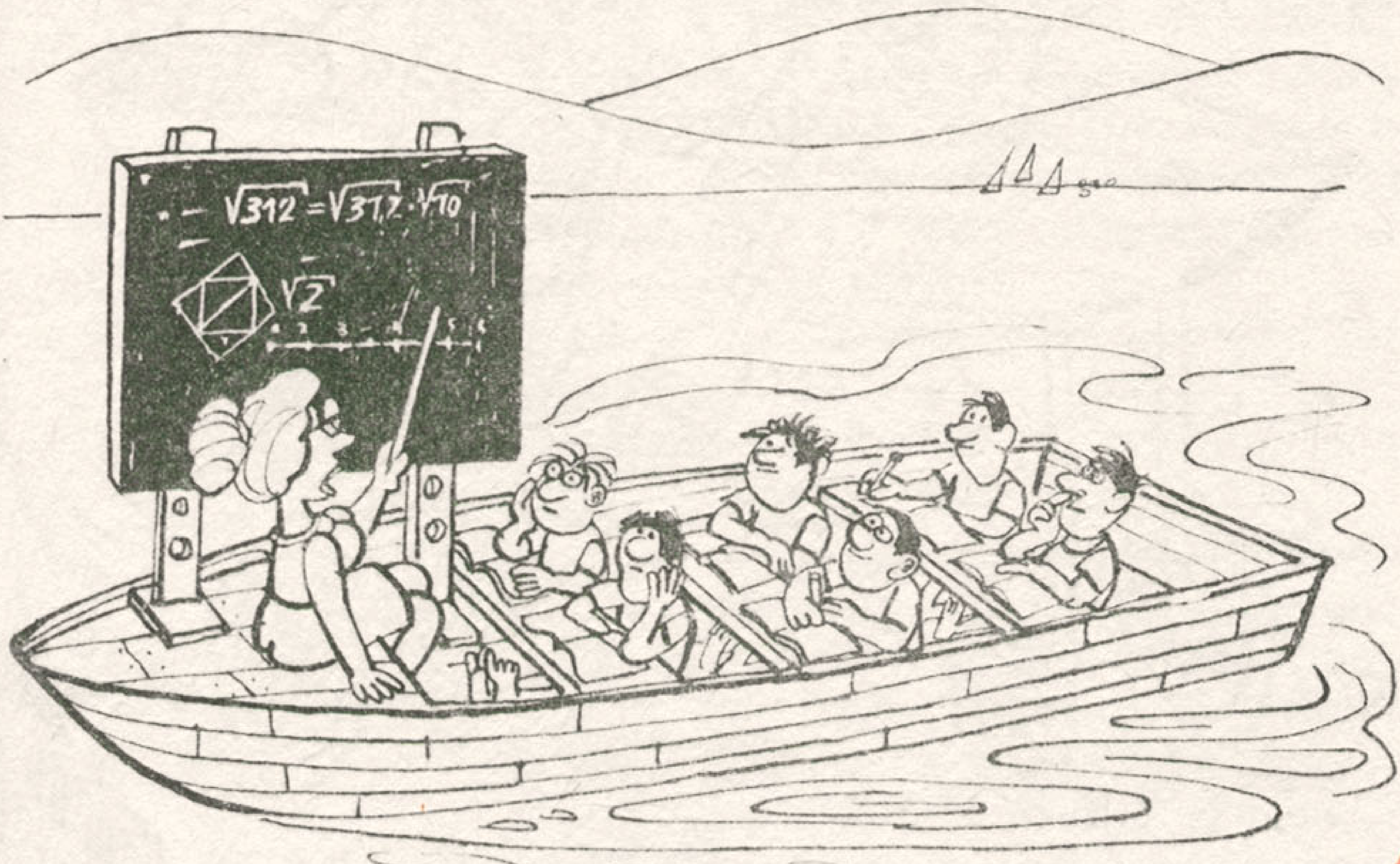
— Dőlni fog a pénz! — hadarta az ideges. – Betanulunk egy vérfagyasztó produkciót. Elhozom a mamám panofixét, belebújunk és ordítva ugrándozunk. Én leszek az idomár.

Itt ájultam el. Az aljnövényzetbe temettem a fejemet és vonyítani kezdtem, mint egy ma született hímpanofix. Ezeket az átok Struccokat senki sem pofozhatja normálissá anyagiasságukból?! És ebben a pillanatban beállt a **TÉBOLYÍTÓ FORDULAT.**

Madárposta érkezett. Azaz Csöntörögi támított elő a pagonyból. Levelet hozott.

„Tudatom veletek, hogy Naf-

Korrepetálás

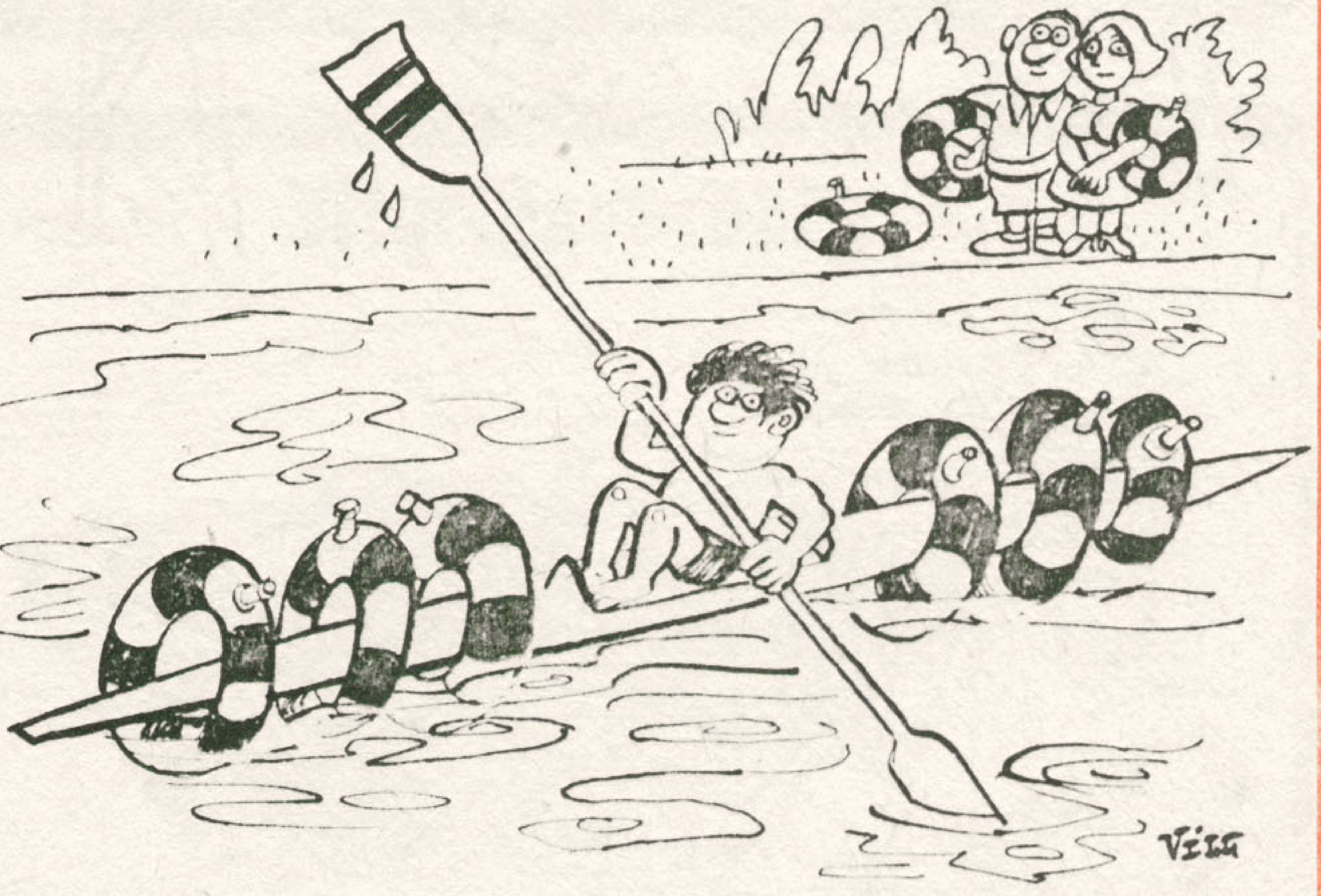

cigert elvágták kémiából. Amíg át nem passzírozzátok a pótvizsgán, egyetlen Strucc sem teheti ki a lábát a városból. Soltvadkerti sk."

Egy perc múlva kisült, hogy Laposnyaki tippelt jól, elmélyült muzsikálással ütjük agyon a vakáció egy részét. Egymásra meredtünk, és legott felharsant a Strucc őrs bőgőszimfóniája. Hét szólamban.

A prímet persze Nafciger zokogta.

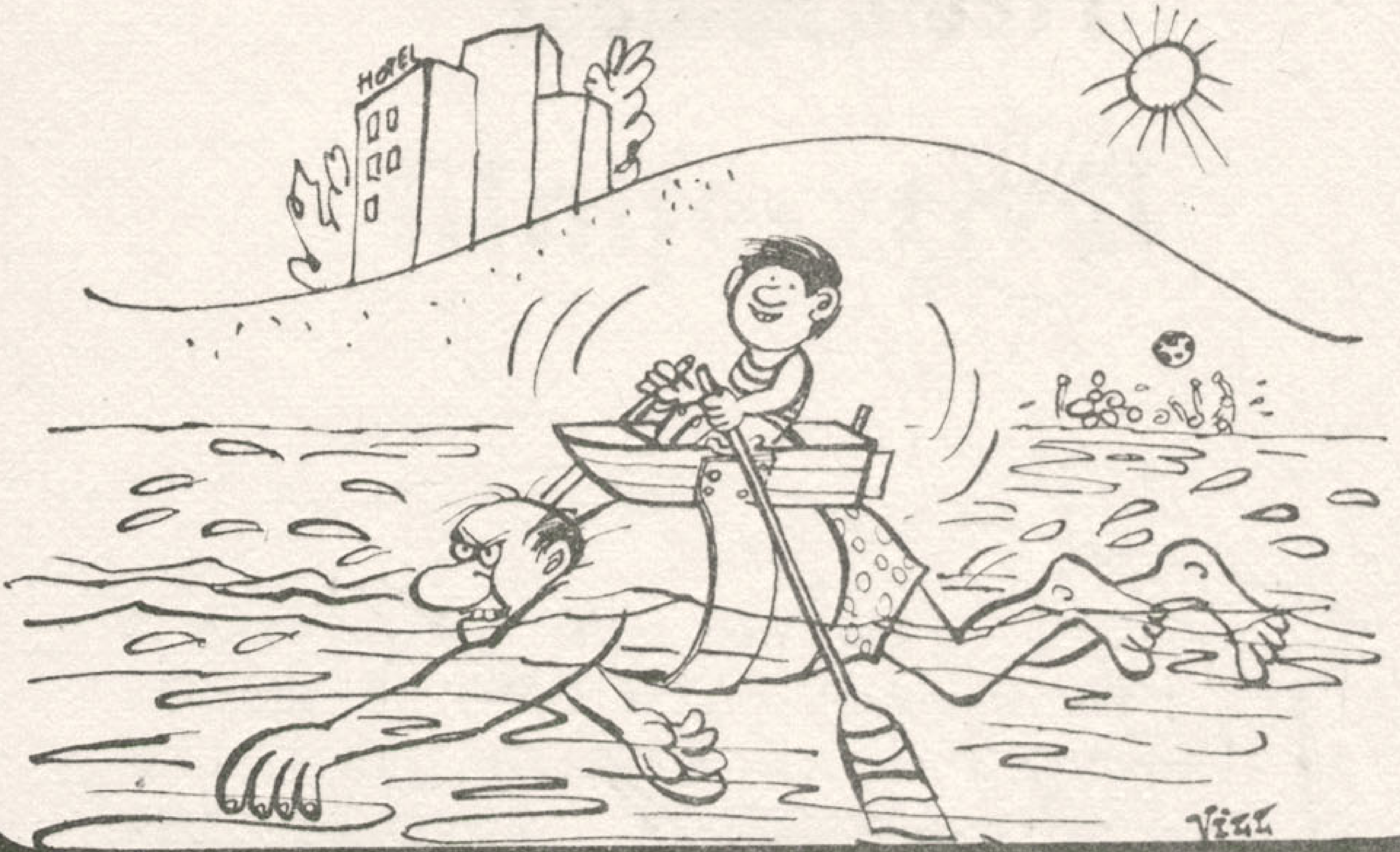
Óvatos kajakos

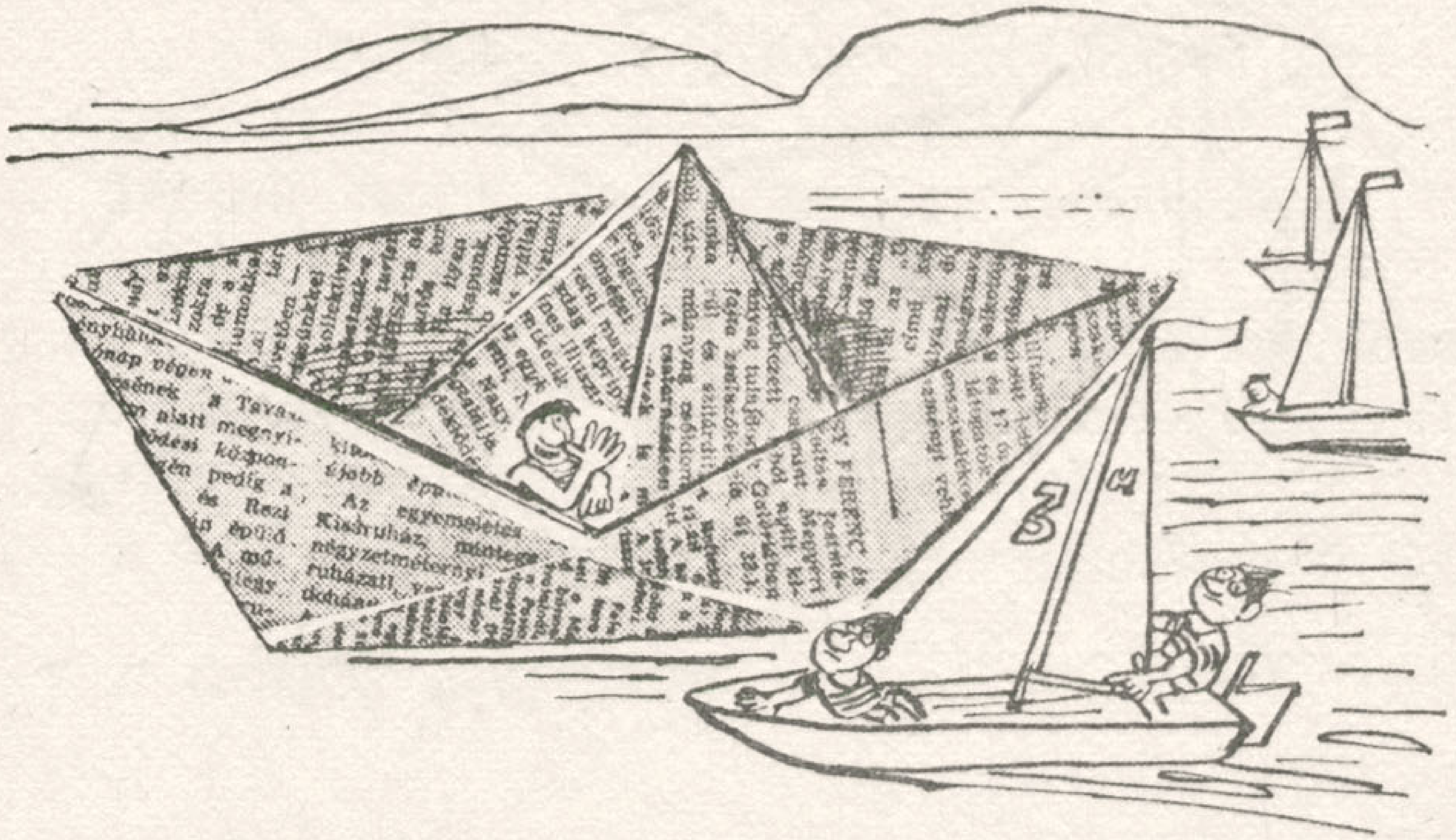
Hajóhinta

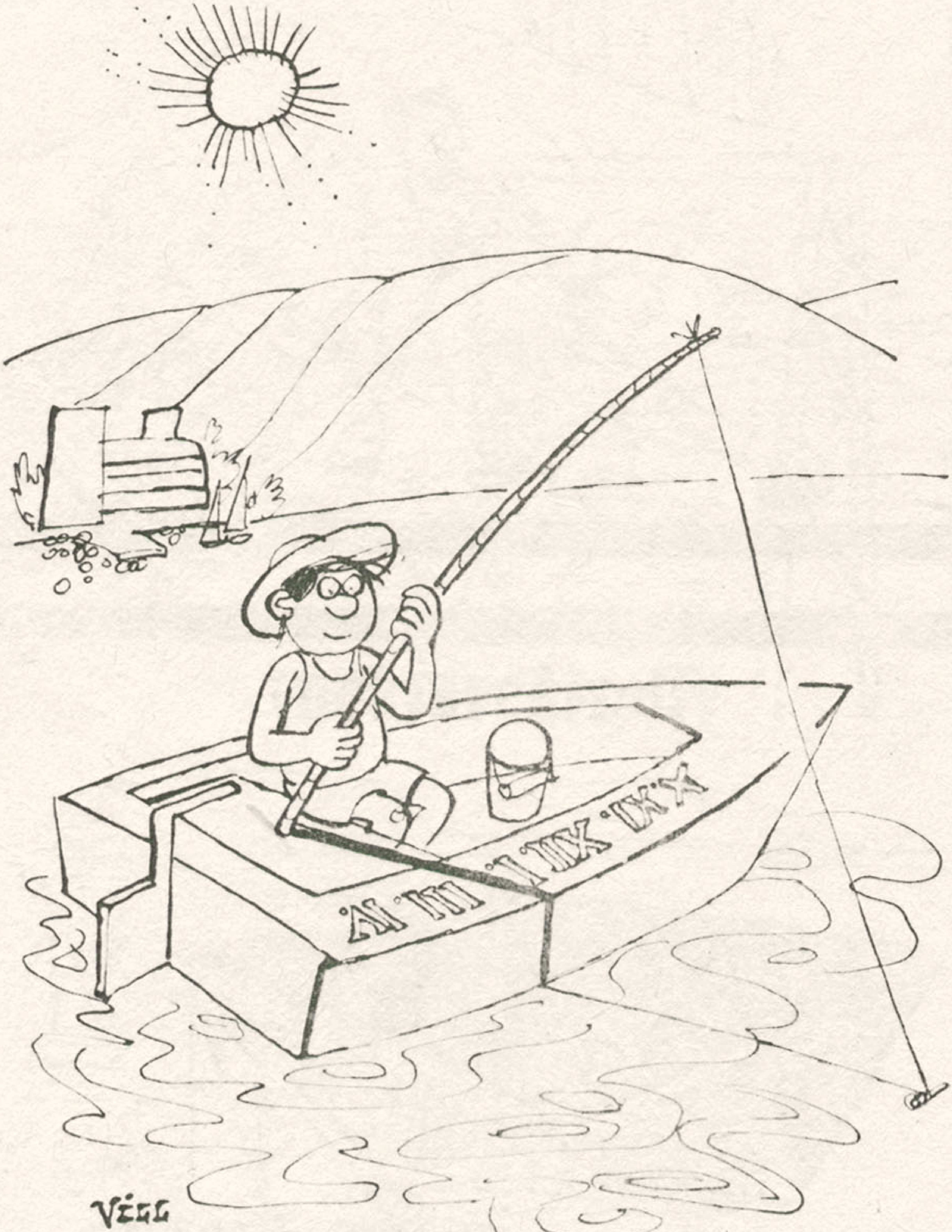
A papa kedvence

Vitorlásverseny

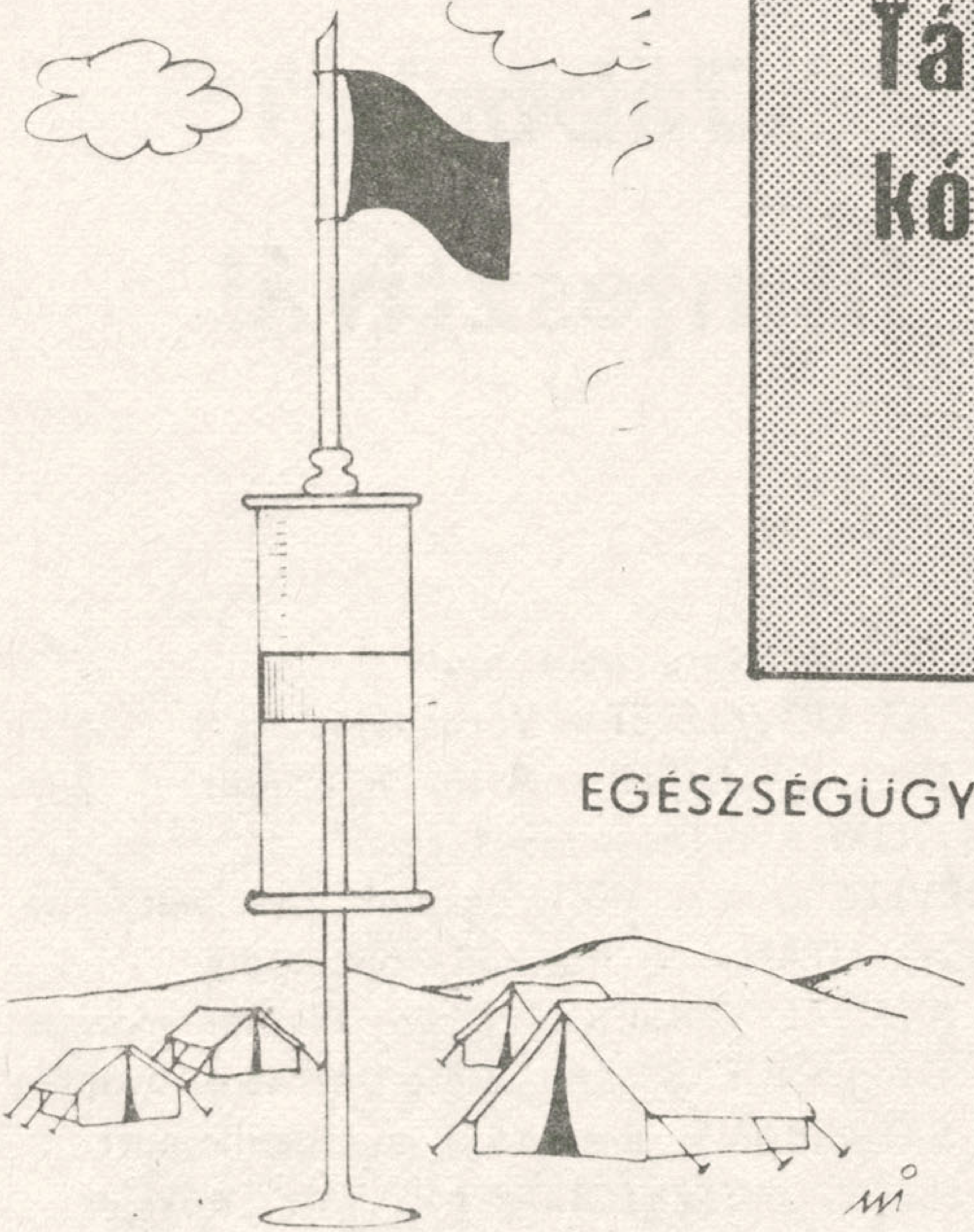
Precíz horgász

Tábori filmfesztivál

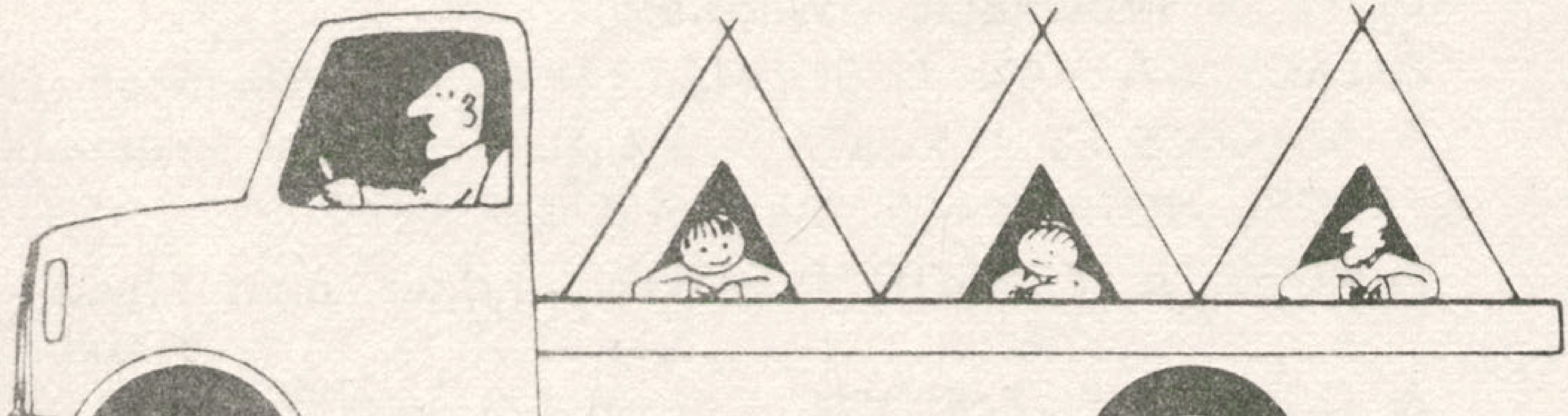
A KAPUŐR = A zsaru nem tágít
KERESIK AZ ÜGYELETET = Városbújócska
RŐZSÉT KELL GYŰJTENI = A tűz háborúja
REGGELI TORNA = Te rongyos élet!
A TÁBORVEZETŐ = A király, akinek nem volt szíve
TAKARODÓ UTÁN = A házibuli folytatódik
TÁBORI AKADÁLYVERSENY ÉJJEL = Életben maradni
TÁBORI DALTANULÁS = A fekete farkasok üvöltése
VITA A SÁTORBAN = Ereszd el a szakállamat!
AZ ÜGYELETES INTÉZKEDIK = Mr. Süket trükkjei
ŐRSI PORTYA = Utánam, gazfickók!
TÁBORI NAPIREND = A császár parancsára
LEVÉL A TÁBORBÓL = Nagyítás
PALACSINTA VAN UZSONNÁRA = Csoda Milánóban
A SZAKÁCS ÉS A KUKTA = Egy kicsit én, egy kicsit te
TÁBORI NÓTAFA = Sípoló macskakő
A ROSSZUL KIFESZÍTETT SÁTOR = Talpuk alatt fütyül a szél
A GŐGÖS IFIVEZETŐNK = Fáraó I–II. rész

Tábor-kóstoló

EGÉSZSÉGÜGYI TÁBOR

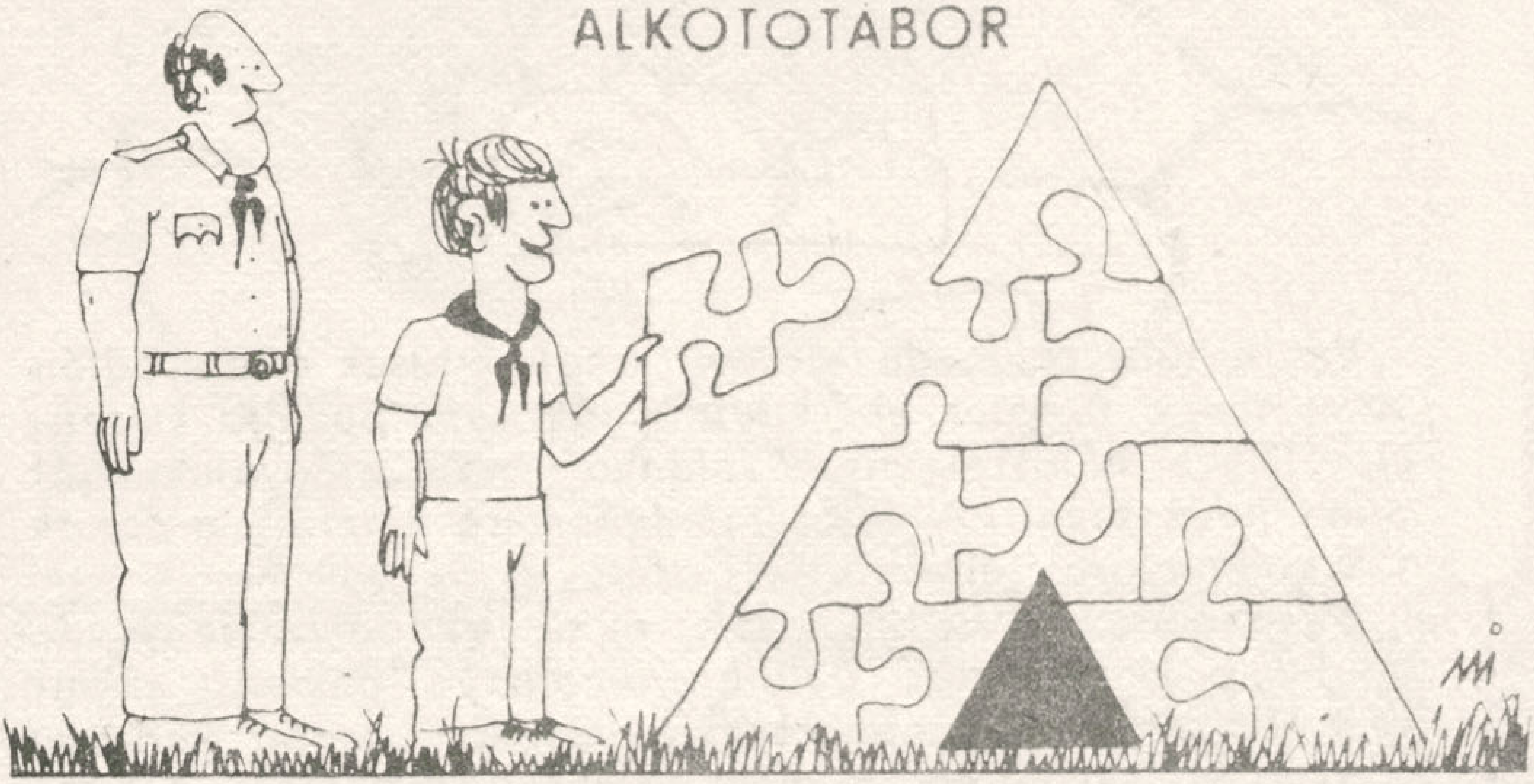
VÁNDORTÁBOR

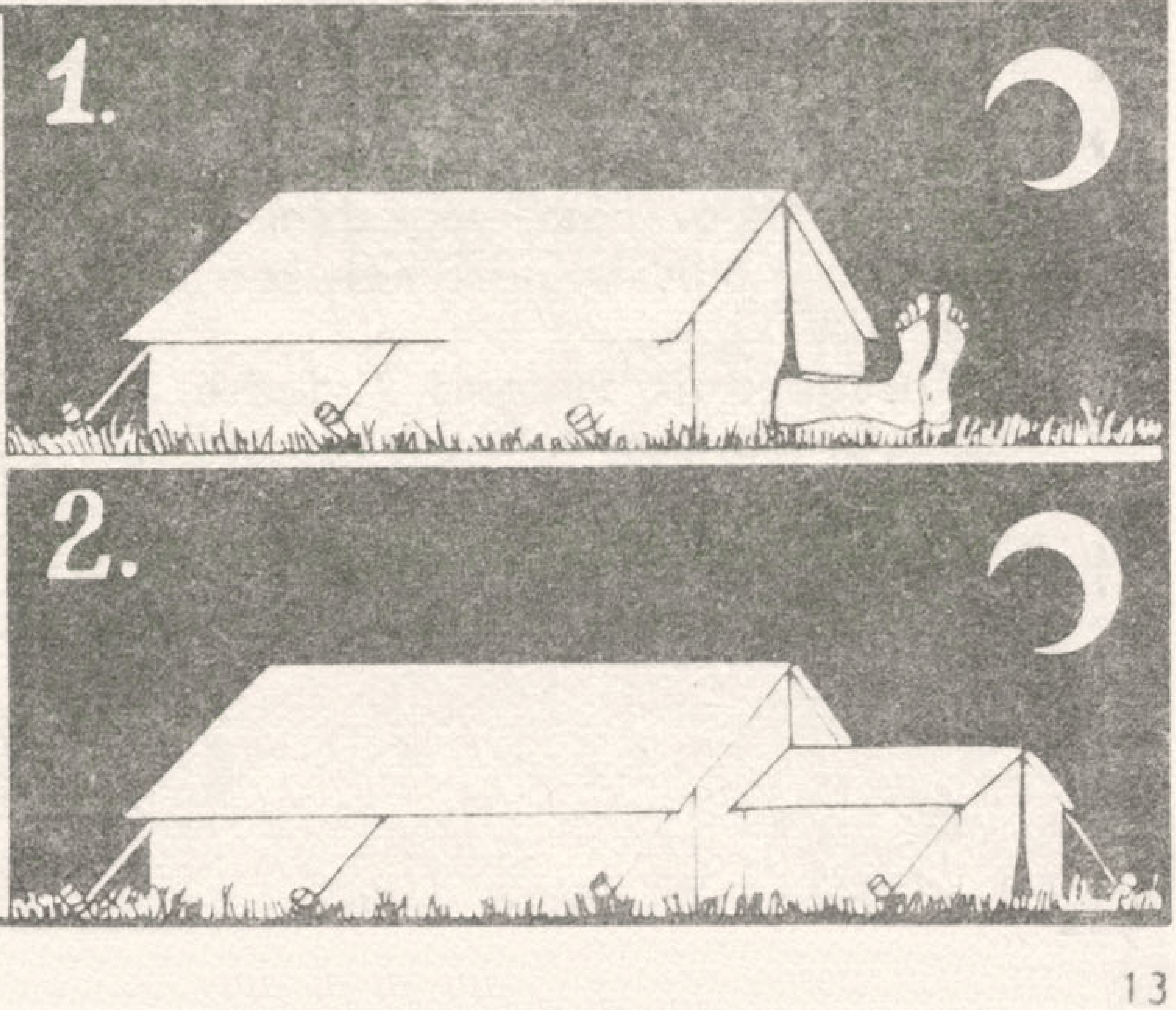
ÉPITÖTÁBOR

ALKOTOTÁBOR

SPORTTÁBOR

Kedves Nagyi!

(Egy első táborozó első levele)

Végre táborozok, de szörnyű meglepetések értek. Külön sátor nincs, a sátor elé kitett cipőt nem pucolja ki senki. Nincs hűtőszekrény, Jolánka néni áfonyalekvárját nincs hová tenni. A felét mindenesetre sikerült a Janák túrabakancsára felkenni, és azért ez is valami.

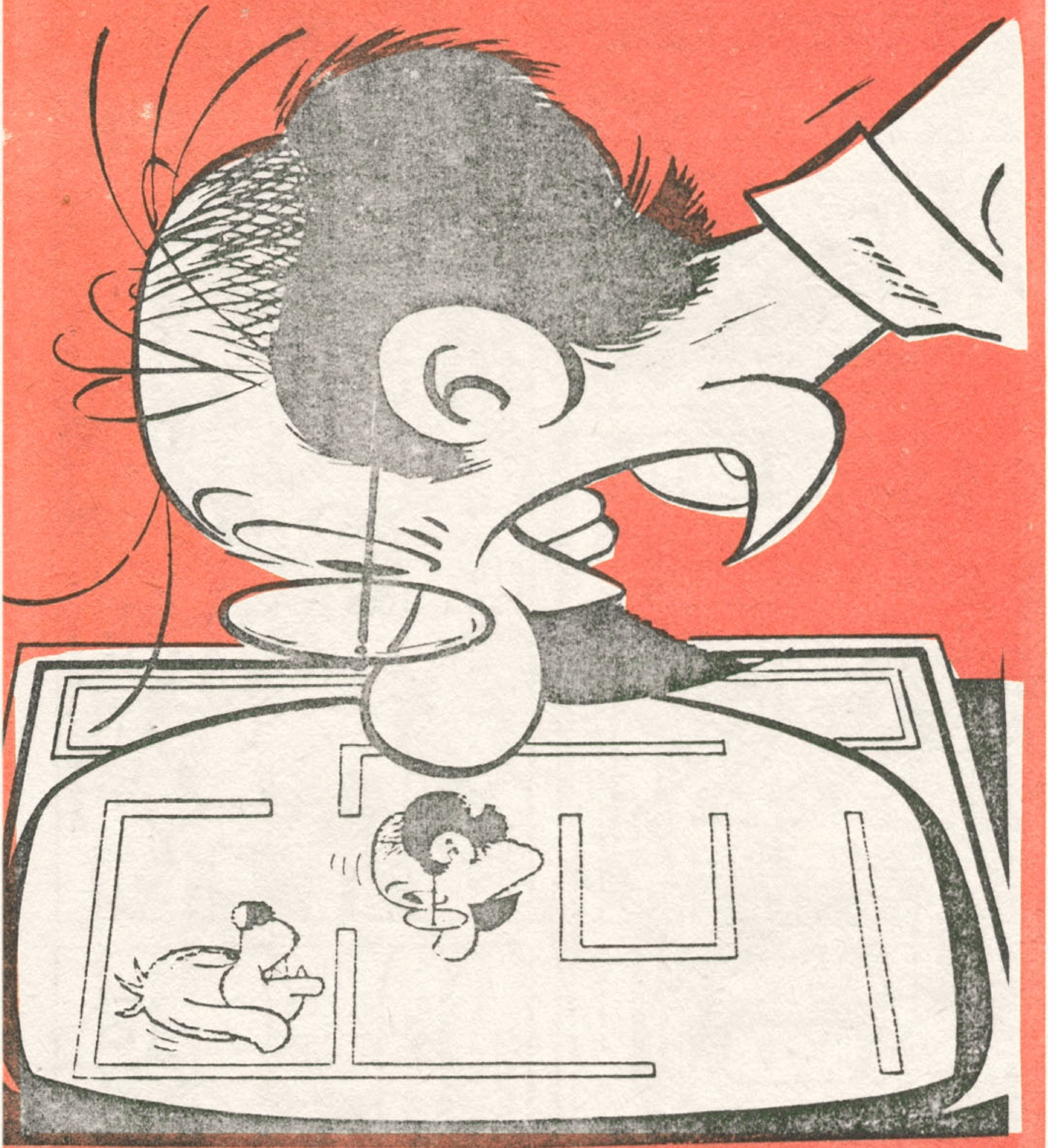
Mindenfélét csinálunk, volt éjjeli akadályverseny, de miután a kicsik féltek, délután rendezték, bekötött szemmel. Én csak az elején féltem, amikor szóba került a *sátorverés*. Azt hittem, a rossz sátrakat verik el . . . a benne lévő pajkos táborozókkal együtt.

A sátorban én lettem az elsősegélyes. Engem azért hívnak így, mert a második segélyemet már senki sem kívánja. Hja, nem végeztem én orvosi egyetemet! A szomszéd macskája, amelyiken kísérleteztem, jóval többet bírt ki.

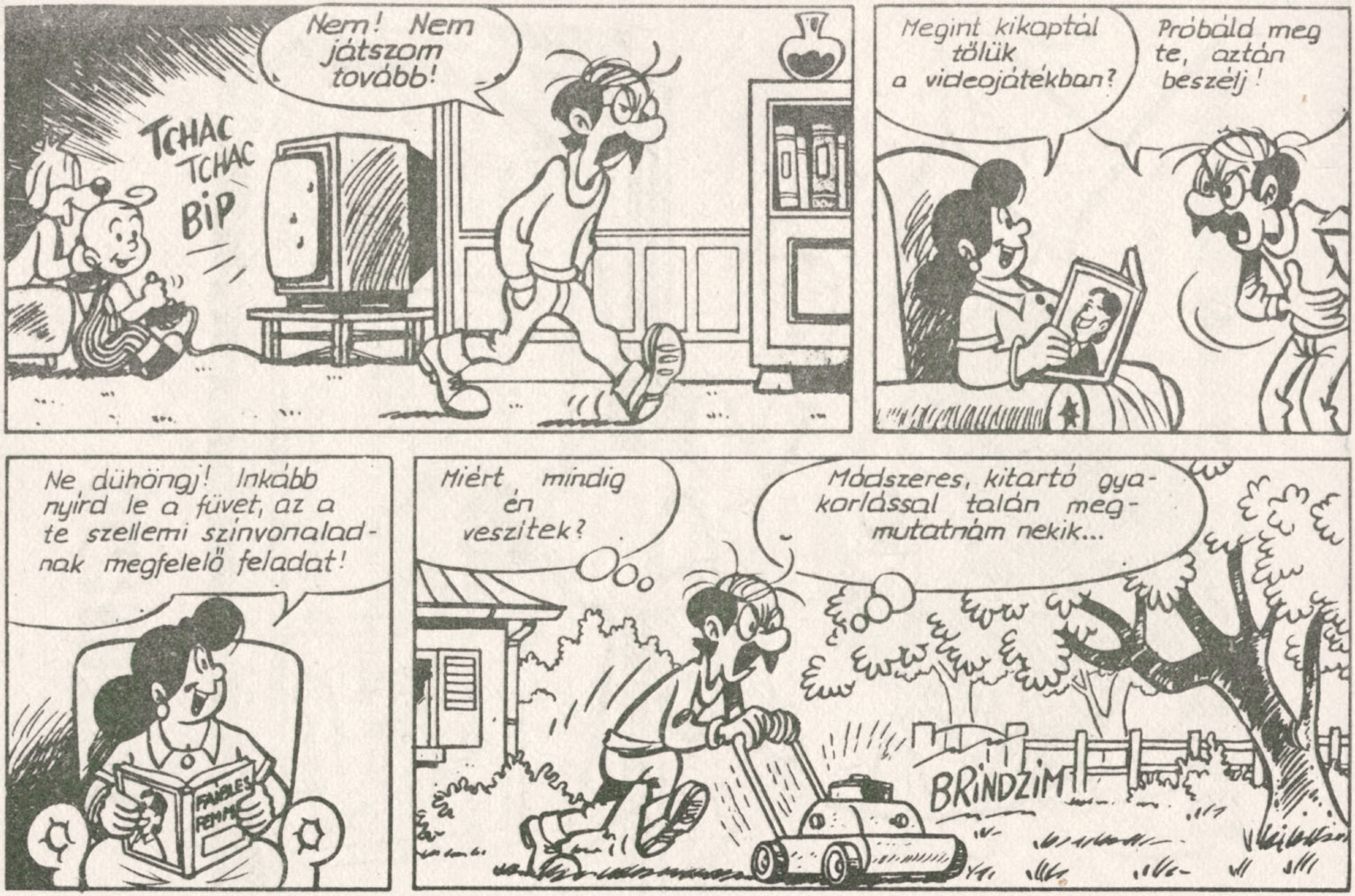
Őrségben is voltam! Tudod-e, Nagyika, mi volt a különbség köztem (aki őr voltam) és a táborozó gyerekek között? Hát csak annyi, hogy én állva és cipőben aludtam. (Tehát pihenten érkezem haza!)

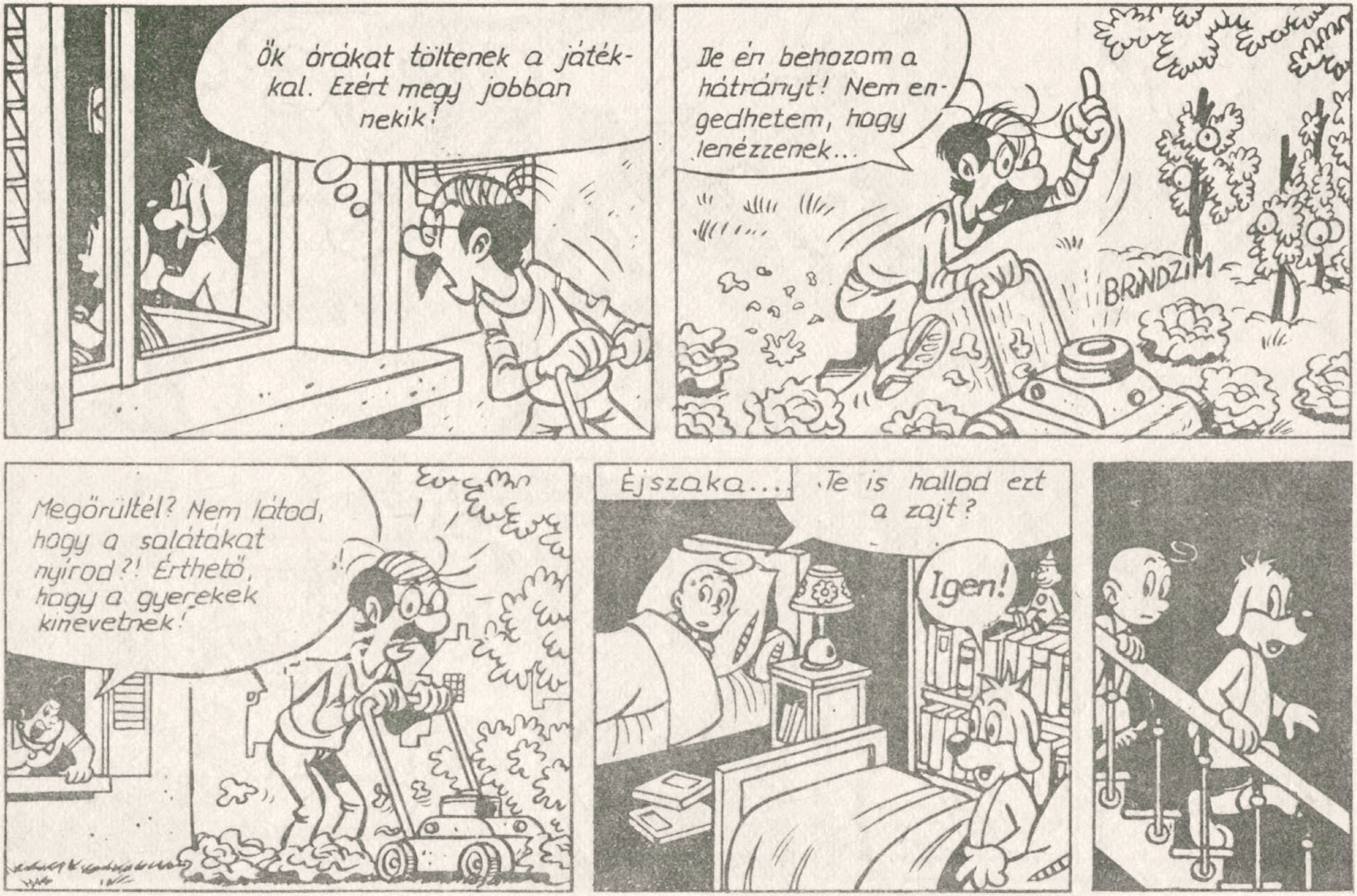
Csókol legjobb unokád (miután csak egy van):

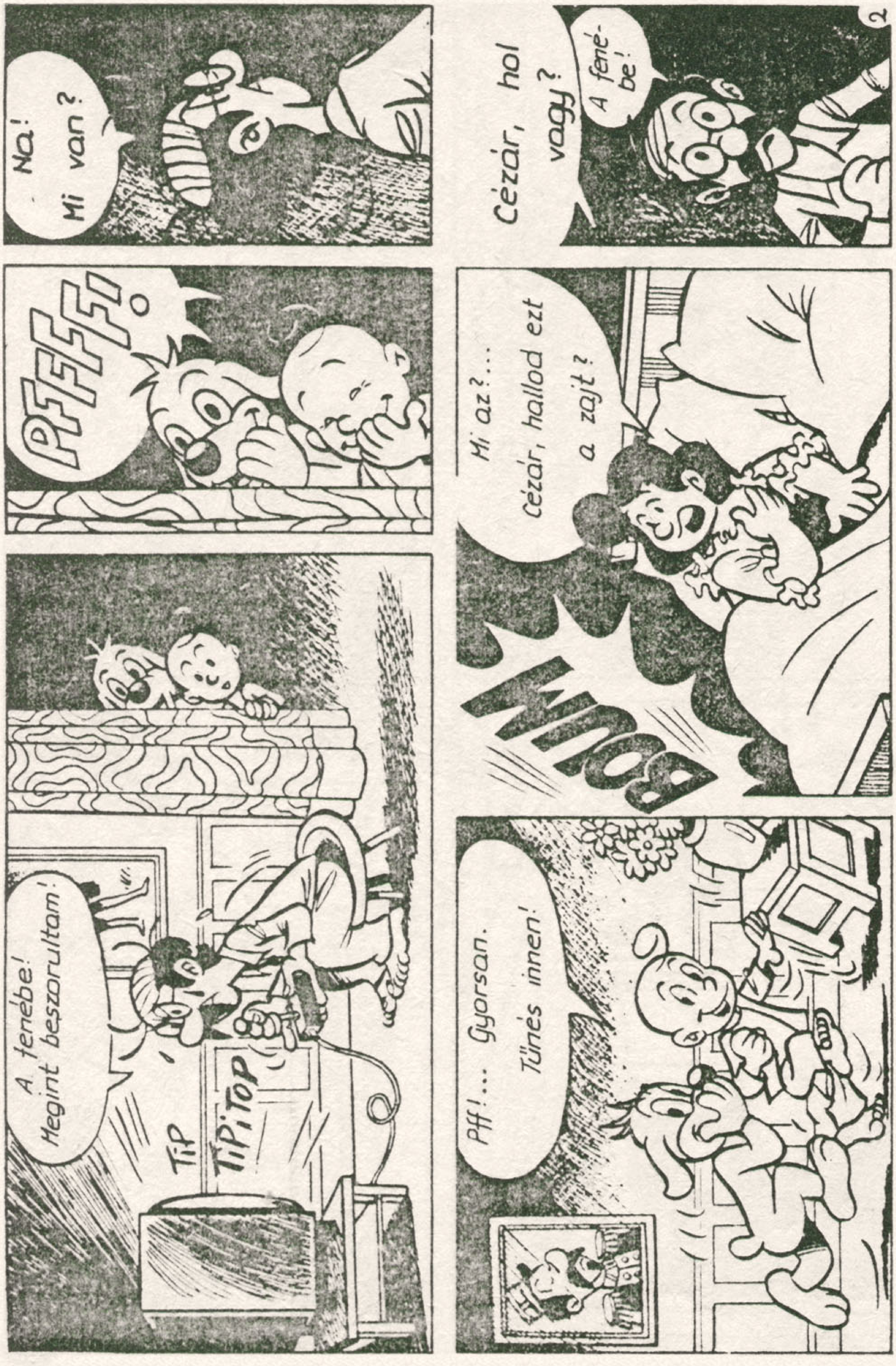
PIPEC

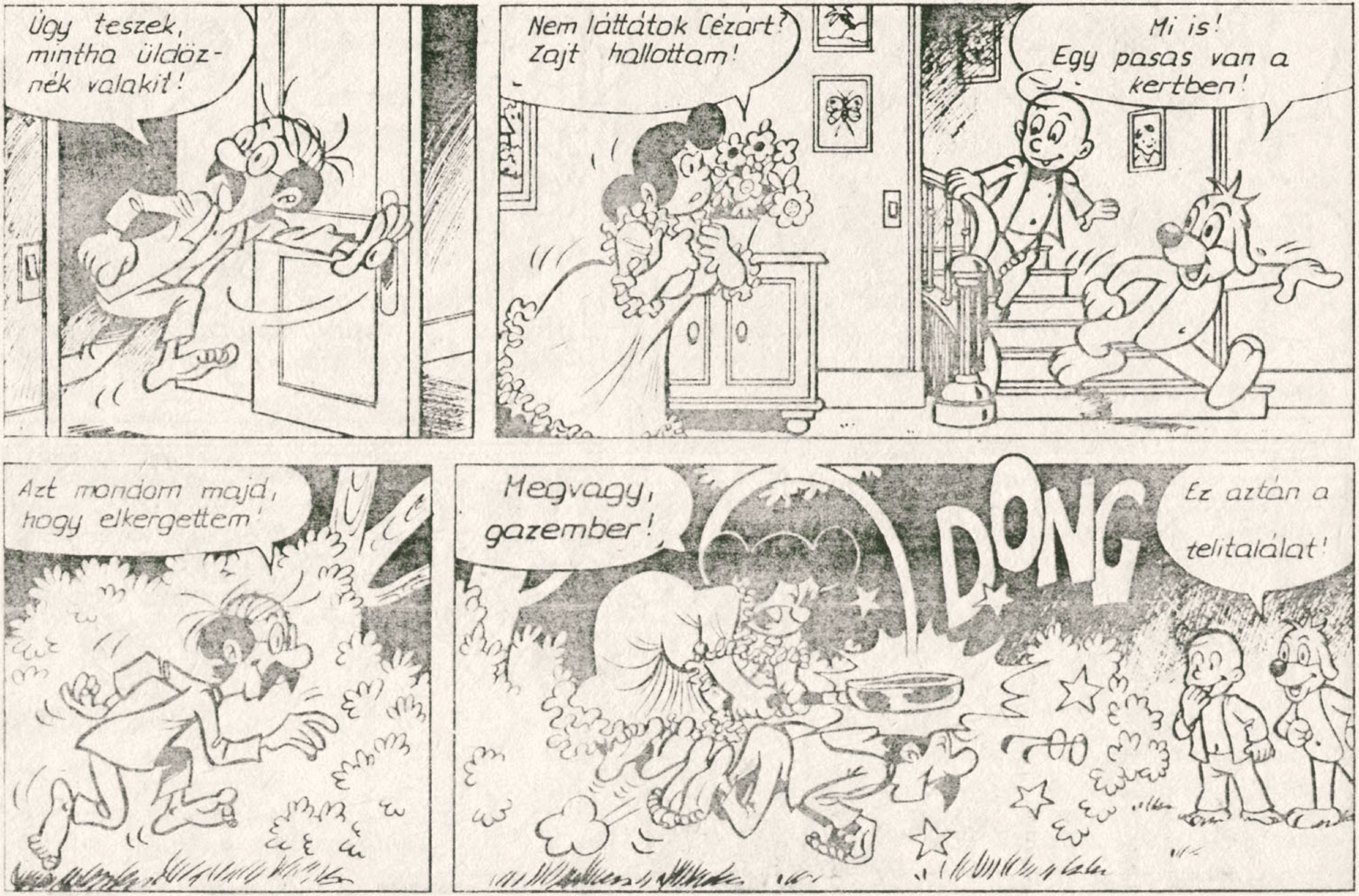
VIDEOVÍZIÓ

TCHAC
TCHAC
BIP
Nem! Nem játszom tovább!
Megint kikaptál tőlük a videojátékban?
Próbáld meg te, aztán beszélj!
Ne dühöngj! Inkább nyírd le a füvet, az a te szellemi színvonaladnak megfelelő feladat!
Miért mindig én veszítek?
Módszeres, kitartó gyakorlással talán megmutatnám nekik...
BRINDZIM

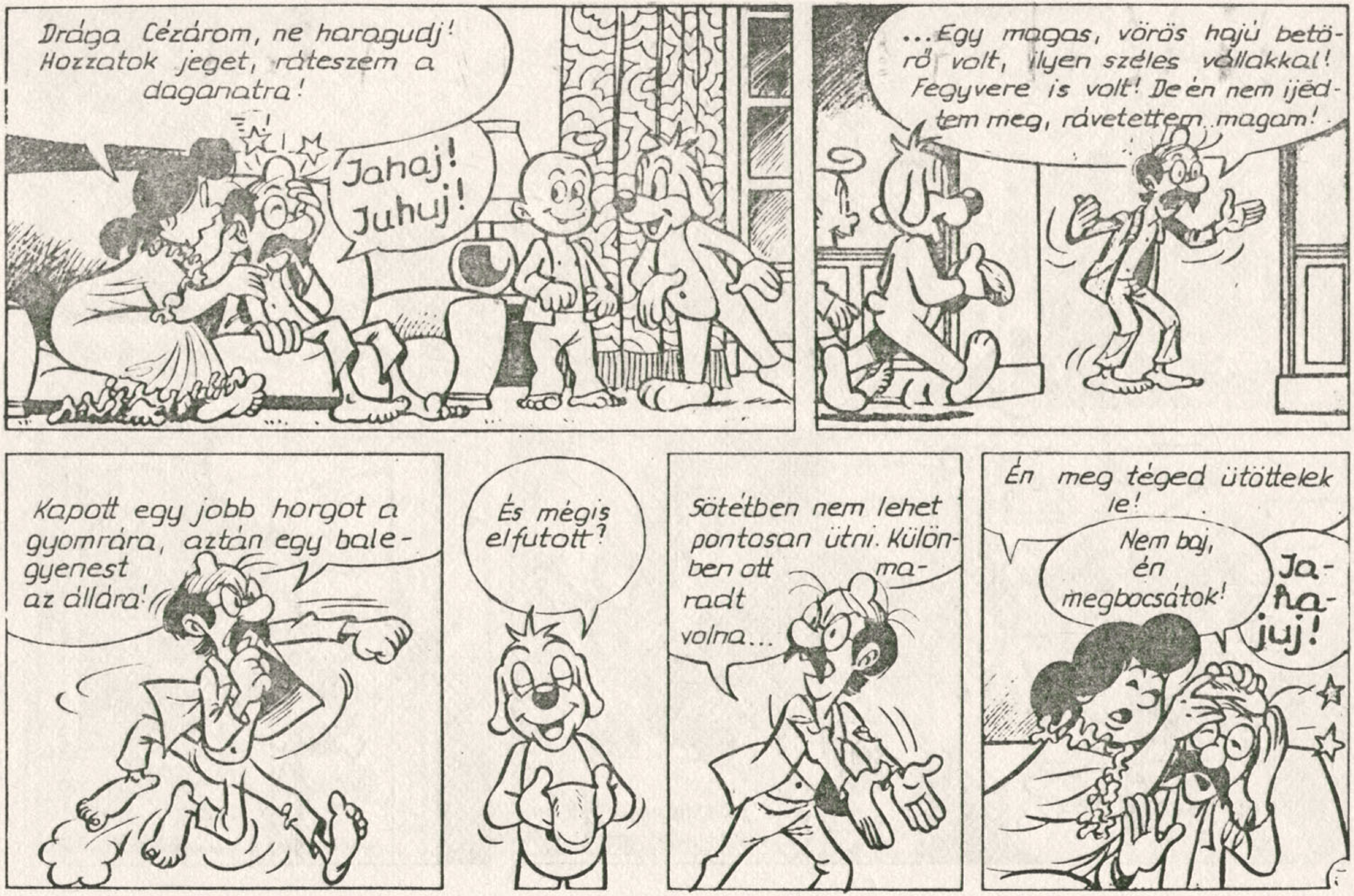

Ők órákat töltenek a játék-kal. Ezért megy jobban nekik!
De én behozom a hátrányt! Nem engedhetem, hogy lenézzenek...
BRRNDZIM
Megőrültél? Nem látod, hogy a salátákat nyírod?! Érthető, hogy a gyerekek kinevetnek!
Éjszaka...
Te is hallod ezt a zajt?
Igen!

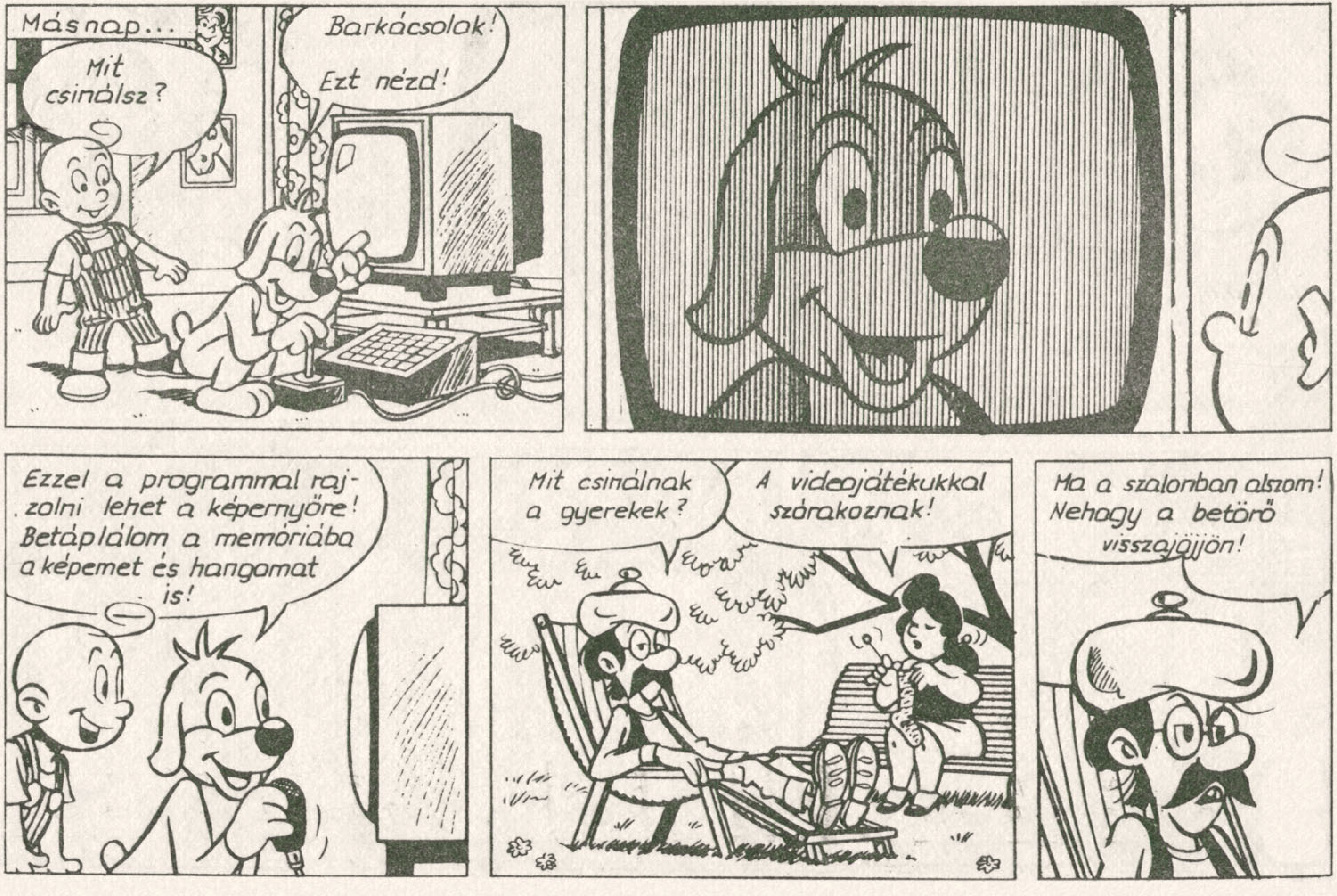

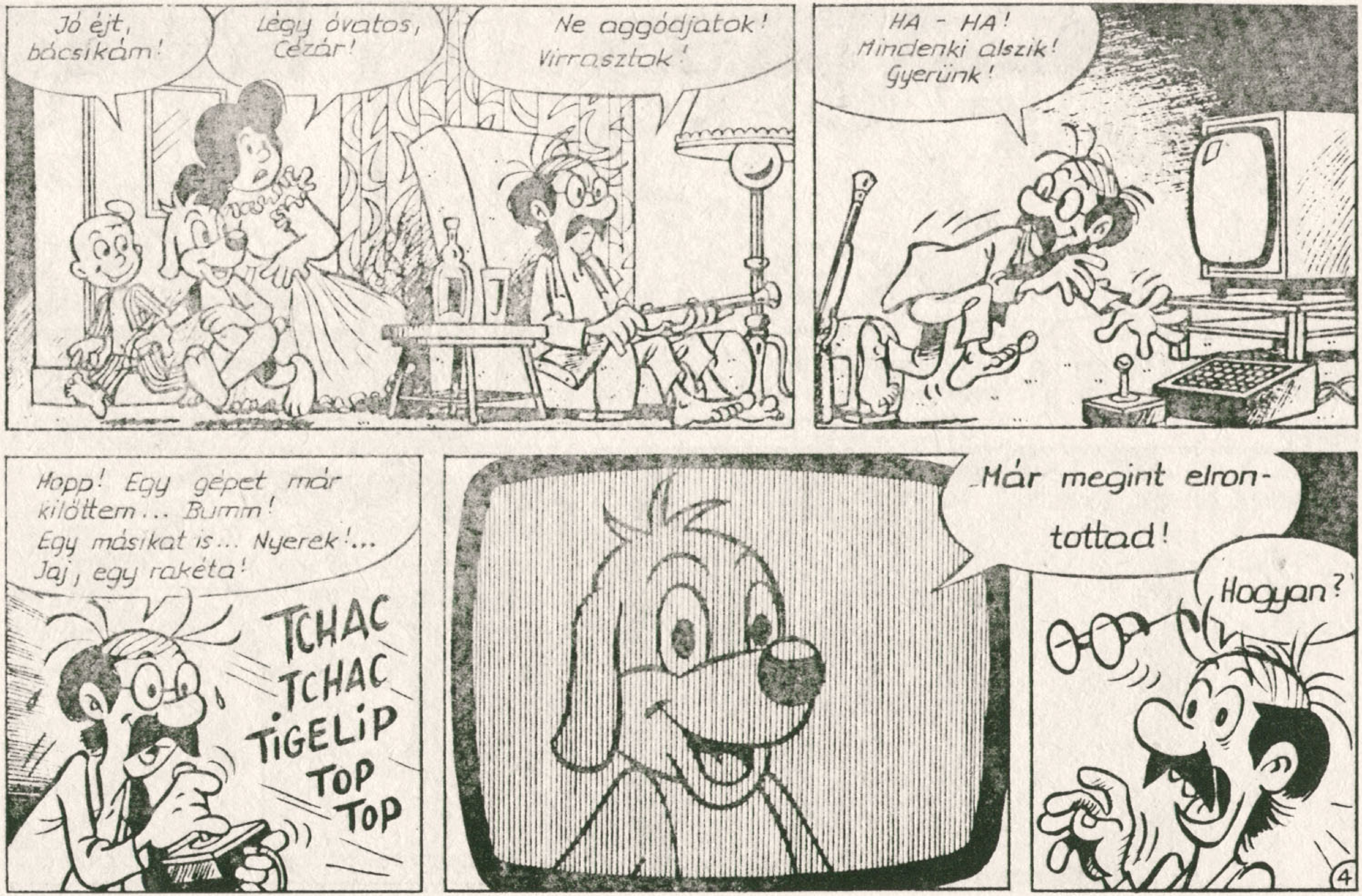
A fenébe! Megint beszorultam!
TIP
TIPITOP
PFFFF!
Na! Mi van?
Pff!... Gyorsan. Tűnés innen!
BUM
Mi az?... Cézár, hallod ezt a zajt?
Cézár, hol vagy?
A fené-be!
2

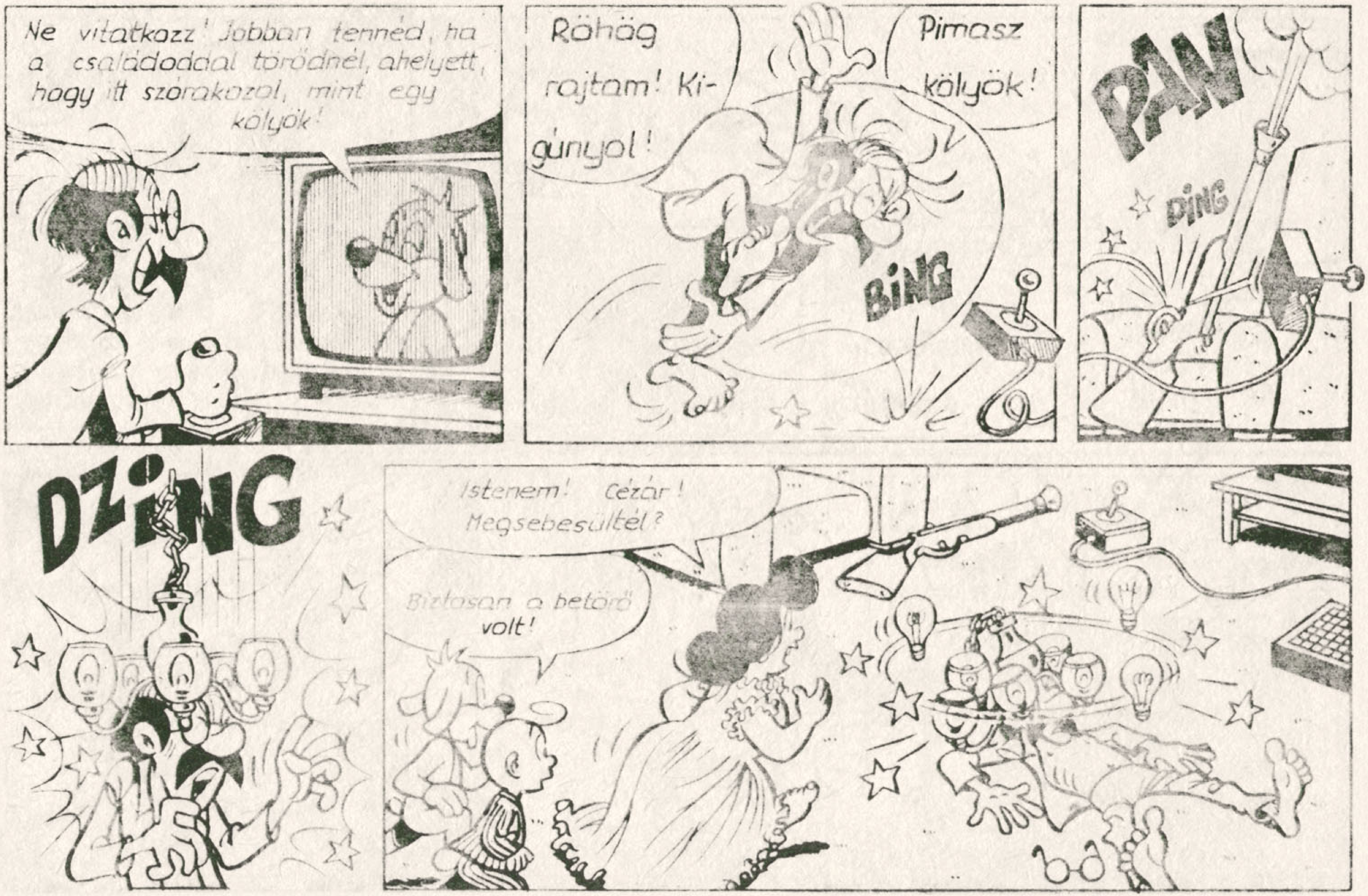

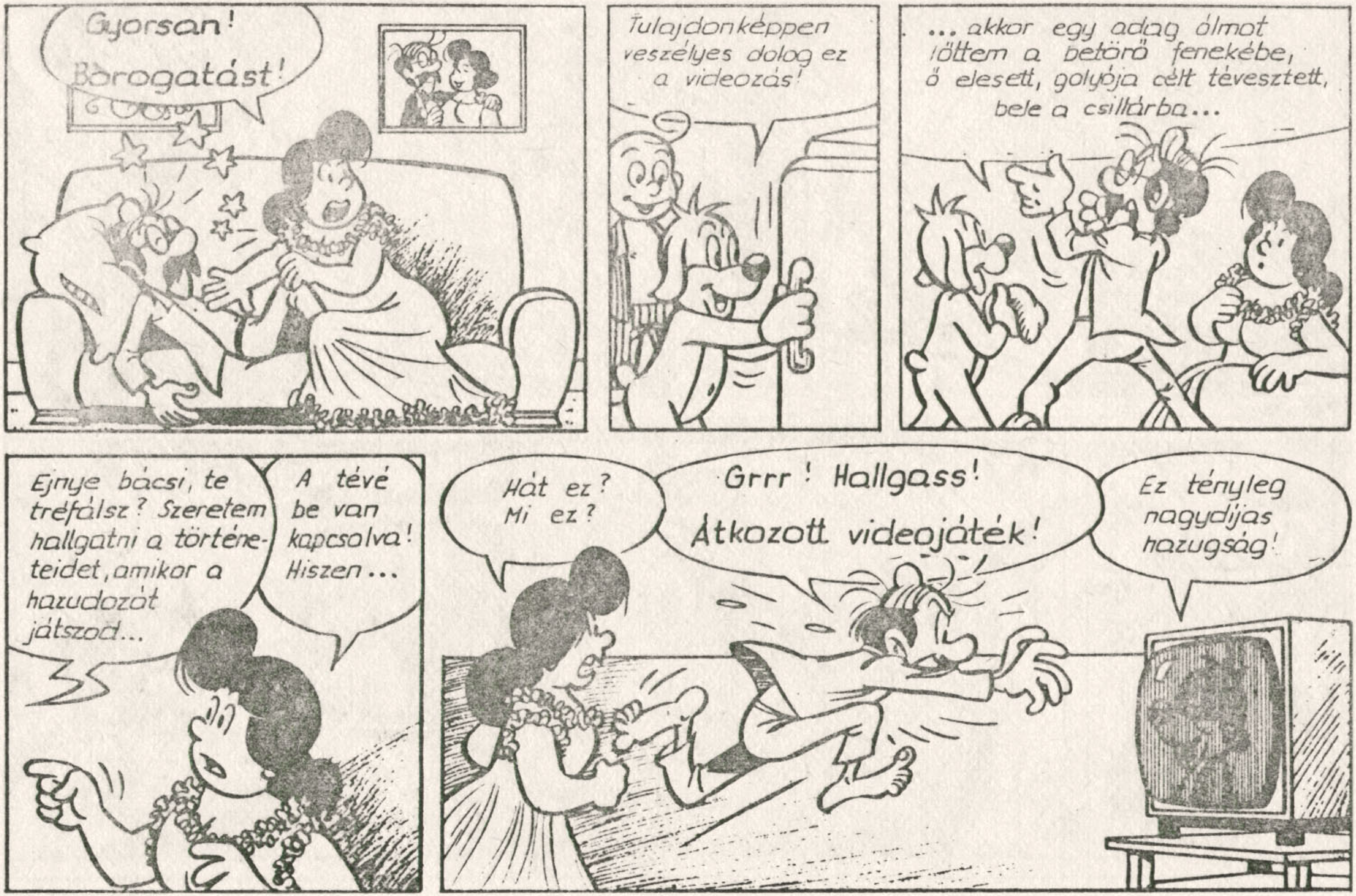
Úgy teszek, mintha üldöznék valakit!
Nem láttátok Cézárt? Zajt hallottam!
Mi is! Egy pasas van a kertben!
Azt mondom majd, hogy elkergettem!
Megvagy, gazember!
DONG
Ez aztán a telitalálat!

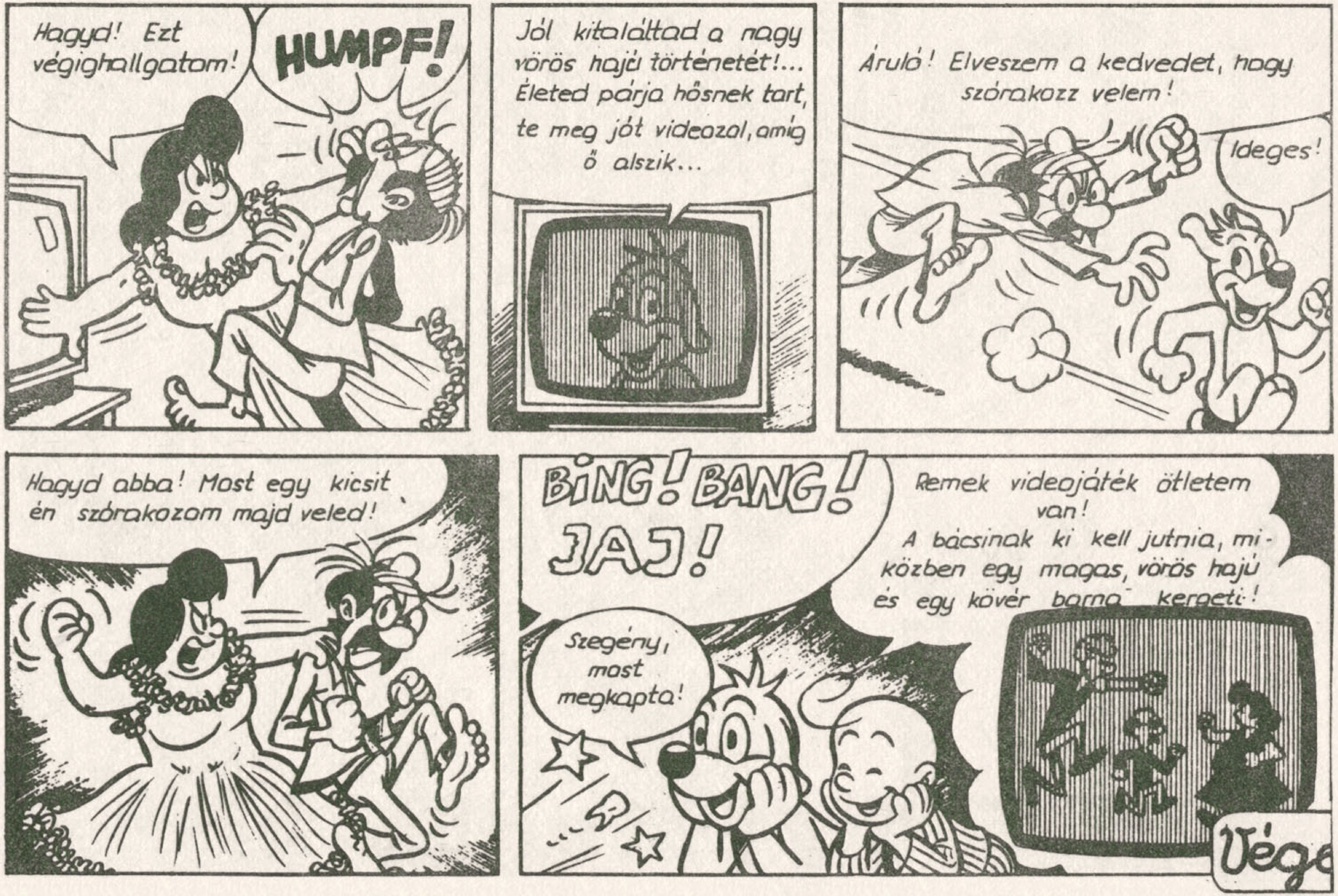

Drága Cézárom, ne haragudj! Hozzatok jeget, ráteszem a daganatra!
Jahaj! Juhuj!
...Egy magas, vörös hajú betörő volt, ilyen széles vállakkal! Fegyvere is volt! De én nem ijedtem meg, rávetettem magam!
Kapott egy jobb horgot a gyomrára, aztán egy balegyenest az állára!
És mégis elfutott?
Sötétben nem lehet pontosan ütni. Különben ott maradt volna...
Én meg téged ütöttelek le!
Nem baj, én megbocsátok!
Jahajuj!

Másnap...
Mit csinálsz?
Barkácsolok!
Ezt nézd!
Ezzel a programmal rajzolni lehet a képernyőre! Betáplálom a memóriába a képemet és hangomat is!
Mit csinálnak a gyerekek?
A videojátékukkal szórakoznak!
Ma a szalonban alszom! Nehogy a betörő visszajöjjön!

Jó éjt, bácsikám!
Légy óvatos, Cézár!
Ne aggódjatok! Virrasztok!
HA - HA! Mindenki alszik! Gyerünk!
Hopp! Egy gépet már kilőttem... Bumm! Egy másikat is... Nyerek!... Jaj, egy rakéta!
TCHAC TCHAC TIGELIP TOP TOP
Már megint elrontottad!
Hogyan?
4

Ne vitatkozz! Jobban tennéd, ha a családoddal törődnél, ahelyett, hogy itt szórakozol, mint egy kölyök!
Röhög rajtam! Kigúnyol!
BING
Pimasz kölyök!
PAN
DING
DZING
Istenem! Cézár! Megsebesültél?
Biztosan a betörő volt!

Gyorsan! Borogatást!
Tulajdonképpen veszélyes dolog ez a videozás!
...akkor egy adag ólmot lőttem a betörő fenekébe, ő elesett, golyója célt tévesztett, bele a csillárba...
Ejnye bácsi, te tréfálsz? Szeretem hallgatni a történeteidet, amikor a hazudozót játszod...
A tévé be van kapcsolva! Hiszen...
Hát ez? Mi ez?
Grrr! Hallgass! Átkozott videojáték!
Ez tényleg nagydíjas hazugság!

Hagyd! Ezt végighallgatom!
HUMPF!
Jól kitaláltad a nagy vörös hajú történetét!... Életed párja hősnek tart, te meg jót videozol, amíg ő alszik...
Áruló! Elveszem a kedvedet, hogy szórakozz velem!
Ideges!
Hagyd abba! Most egy kicsit én szórakozom majd veled!
BING! BANG!
JAJ!
Szegény, most megkapta!
Remek videojáték ötletem van!
A bácsinak ki kell jutnia, miközben egy magas, vörös hajú és egy kövér barna kergeti!
Vége

STEPHEN LEACOCK:

Ghenti Guidó, a csapfúró

(Lovagregény)

A lovagkor őskorában történt. A legszebb lovagregények virultak.

Lassan szállt le meg fel a nap, felváltva hol Keleten, hol Nyugaton, ahogy jött, haldokló sugaraival beragyogva a buggensburgi vár zordon tornyait.

Isolda, a Hattyúnyak, a kastély boltíves tornyocskájának ablakánál állt. Gyengéd karjait az üres légbe tárta ki, s úgy ostromolta vágyó kérdéssel az eget.

Megújra suttogta: — Guidó! ... — s keblét mély sóhaj dagasztá.

Éteri, szilfid árny módjára lebegett szépsége, szinte lehelni se látszott.

Nem is igen lehelt.

Gyöngéd és lenge alakja szinte csak imbolygott, mint egy holdsugár, mely az ablakrésen beszűrődik. Kétszer kellett neki bemenni a szobába, hogy egyszer bent legyen, olyan sovány volt.

Öltözéke egy sötétkék, lenge, libegő lópokróc, ezüstös, csillogó csattal derekára csatolva, keblén fodros csipkebodor, enyhén takarva nyakát. Fején egyszerű, ízléses cukorsüveg, negyvenöt fokú szögben hátrahajtva.

— Guidó! — suttogta.

Aztán kezeit tördelte, s úgy rebegte maga elé: — Hát mégse jövendsz ...

Lehanyatlott a nap, az éj kiterjeszté szárnyát, sötétségbe burkolva Buggensburg komor falait. Lent a vlögyben Ghent városa pihent a szirt lábainál. De a vár ablakiból vörös fény lángolt elő, mert karácsony napja volt, s ez éjszakán Buggensburg választófejedelme lakomát csapva ünnepelte leányának, Isoldának eljegyzését Ördögűző Tankréd lovaggal.

E lakomára meghívta szövetségeseit s minden vazallusát: Húsevő Hubertuszt, Rumissza Rudolfot, Palacsinta Petruszt, és még másokat is.

De Isolda kint állt a toronyban, s gyászolta a távoli Guidót.

Guidó és Isolda szerelme abból a tiszta és isteni érzelemből táplálkozott, amit csak a középkor ismert.

Sohasem látták egymást. Guidó soha nem látta Isoldát, Isolda soha nem látta Guidót. Soha nem beszéltek egymással. Soha nem voltak együtt. Soha nem is ismerték egymást, nem is hallottak egymásról semmit, azt se tudták egymásról, vajon a világon vannak-e egyáltalában.

De szerették egymást.

Hirtelenül keletkezett ez a szerelem, regényesen, az a rejtelmes vágy szülte, mely oly csodálatossá varázsolja az igaz szerelmet.

Évekkel ezelőtt Guidó meglátta Isolda nevét egy bástyafal kövébe vésve.

Elsápadt, remegni kezdett, s azonnal elindult Jeruzsálembe.

Ugyanazon a napon Isolda, átsuhanva Ghent városán, meglátta Guidó páncélingét egy ruhakereskedés fogasán.

Hűséges duennája karjaiba hanyatlott vissza, félholtan a váratlan boldogságtól.

Ettől a naptól fogva szerették egymást.

Isolda kora reggel kiment a vár kapuján, Guidó nevével ajakán. A fáknak suttogta el nevét, belesírta a virágok kelyhébe. A madaraknak lehelte fel — egész sereg madár kívülről tudta már. Néha hátaslován nyargalt a tenger sziklás partjain végig, s a haboknak kiáltotta oda: — Guidó! . . . — Máskor a füves pázsitba rebegte vagy ha más nem akadt, a papucsába vagy a szeneSládába.

Guidó és Isolda, bár soha nem találkoztak, rajongva őrizték egymás képmását. Páncélinge mögött Guidó amulettet hordott Isolda elefántcsontba vésett arcképével. A kőszikla tövében találta a kastélytól Ghentbe vezető úton.

Honnan tudta, hogy Isoldát ábrázolja a kép?

Nem kellett megkérdeznie.

A szíve súgta meg.

A szerelem nem csal.

S Isolda? Kendője mögött, amely keblét takarta, ő is rejtegetett egy képet. Utazó kereskedőnél látta meg, s gyöngyön vásárolta. Honnan tudhatta, hogy Őt ábrázolja a kép? Ó, hiszen a címer ugyanaz volt rajta, mint a páncélingen, mely akkor megdöbbentette. Álmában is tudta már: oroszlán, két szál kukorica közt, és egy kutya, csalamádémező közepén.

Isolda szerelme tiszta lánggal égett, de Guidó szerelme se volt kutya. Lángolt bíz az,

PÁNCZÉL
INGER

egy körömfeketényivel se kevésbé tisztán, mint Isoldáé.

Guidó, mikor szerelme felébredt, azonnal elhatározta, hogy valami nagy tettet hajt végre, valami nagy kalamajkát csinál, amivel méltóvá teszi magát a várúrnő szerelmére.

Ünnepélyes fogadalmat tett le a bíbornok kezébe, hogy csak ételt eszik, csak italt iszik mindaddig, míg nagy tettét végre nem hajtja.

Elment Jeruzsálembe, és megölt egy szerecsent Isolda számára. Egy jókora, kövér szerecsent. Pannóniába is belátogatott, erős fogadalommal, hogy egy törököt is levág. Onnan egyenesen Britanniába kelt át, és levágott egy keltát.

S ettől fogva minden évben, minden hónapban valami új hőstettet hajtott végre Isolda szerelméért.

Közben Isolda várt.

Kérőkben nem volt hiány. Annyi volt, mint a pelyva.

Naponta a legszebb hőstetteket szállították. Patkányirtó Ottó a tengerbe ugrott érte. Kakaóbomba Konrád a vár legmagasabb tornyáról vetette le magát, fejesugrással. Reménytelen Róbert karkötőórája láncánál fogva akasztotta magát egy nyársfára, s visszautasított minden leakasztási ajánlkozást. Koleragyanús Károly sósavat ivott Isolda szerelméért.

De Hattyúnyak Isolda egyiket se hallgatta meg.

Hiába sürgette mostohaanyja, Kleiderstokk Kunigunda, hogy menjen férjhez. Hiába rivallt rá zordon atyja, Buggensburg választógrófja, hogy válasszon végre ő is.

Szíve rendületlenül hű maradt Csapfúró Guidóhoz.

Időről időre jeleket kaptak egymástól a szerelmesek. Jeruzsálemből vesszőt küldött Guidó, rovással, állhatatos szerelmük tolmácsolására. Pannóniából egy darab deszkát és Velencéből egy két méter hosszú szöget. Mindezeket hűségesen őrizte Isolda, éjszaka a párnája alá tette.

Így múltak az évek, mikor Guidó elszánta magát, hogy szerelmét végső hőstettel koronázza meg.

Terve az volt, hogy visszatér Ghentbe, lajtorján kúszik fel a torony tetejére, s szerelme zálogа gyanánt megöli Isolda atyját, mostohaanyját lehajítja a várfokról, felgyújtja az egész várat, és megszökteti szerelmesét.

Sietett végrehajtani nemes tervét. Ötven hűséges csatlós, élükön Dugóhúzó Dagobert, kísérte el útjára. Az éj leple alatt elérték a sziklafokot, aztán a hegy lábától kezdve

csavarmenetben kúszták fel a szűk ösvény mentén, egészen a vár kapujáig. Hat órára egyszer kerülték meg a csavarmenetet, hétre kétszer, nyolcra újra feltűntek, egy csavarral magasabban, s midőn a lakoma éppen tetőpontját érte, a legfelsőbb csavarmenethez értek.

Guidó vezette a csapatot. Páncélingét tarka lebernyeg borította, kezében kürtöt szorongatott.

Úgy volt rendezve a dolog, hogy először álöltözetben ő lépi át a vár hátsó kapuját, csellel kicsalja a gróftól a kulcsot, ami a nagykaput nyitja, aztán kürtjelet ad hű csatlósainak, hogy nyomuljanak be. Hajh! Sietni kellett, mert karácsony volt, s a gaz választógróf, kifáradva a hiábavaló unszolástól, esküt tett, hogy hajnalig eljegyzi leányát Ördögűző Tankréddal.

Állt a tivornya az egész várban. A választógróf egyik pókhálós palackot a másik után bontotta fel, s úgy ivott Ördögűző Tankréd egészségére, aki talpig fegyverben, talpig feltollazva ült az oldalán.

Nagy volt a vidámság a választógrófnál, mert lábai előtt a szőnyegen ott kuporgott az új udvari bolond. Ennek a mókáin kacagott, egymás hasát fogva, a tivornyázó társaság.

– Héj, az árgyélusát! – üvöltötte a részeg lovag. – Micsoda remek vicc! hogy aszongya bent ül az ürge a vonatban, oszt aszongya a kalauznak, keltsen fel Kanizsán, dobjon ki a vonatból, ha nem ébredek fel: oszt Érsekújvárott szidja a kalauzt, oszt aszongya: „Ez egy muri? Azt hallotta volna, akit Kanizsán kidobtam!" Haha! . . . Szent Borsszem Jankóra esküszöm, remek vicc, csak mintha már hallottam volna!

És a választógróf kacagva esett vissza a pamlagra.

Amint ezt tette, Guidó – mert ő volt, álruhában az új udvari bolond, csak ő és senki más – felugrott, és letépte övéről a nagykapu kulcsát.

Azután ledobva köpenyét, egyik kezében szerecsenverő buzogányát lóbálta meg, másikban a kürtöt.

A vendégek felugráltak, és gyilkot ragadtak.

– Csapfúró Guidó! – kiáltották.

– Megálljatok! – kiáltott Guidó. – Hatalmamban vagytok mindannyian!

Aztán ajkához emelve a kürtöt, mély lélegzetet vett, s teljes erejével belefújt.

És fújta, csak fújta, keservesen.

De a kürtből egy hang nem sok, annyi se jött ki.

A kürt nem akart megszólalni.

– Ragadjátok meg, fogdmegek! – kiáltott a gróf.

– Nem úgy! – mondta Guidó méltósággal. – A lovagi törvények védelme alá helyezem magam!... Isolda szerelméért harcolok, kit gazul elraboltál tőlem, áruló Tankréd! Kard, ki kard – verekedj meg velem, mint férfi a férfival, cenk!

Helyeslő rivalgás fogadta szavait.

Rettenetes volt a küzdelem. Először Guidó emelte fel mindkét kezével rettenetes csatabárdját, s irtóztató erővel csapta Tankréd sisakos fejére. Aztán Guidó állt egy helyben mozdulatlanul, s Tankréd vágta fejéhez héttollú buzogánya végét. Aztán megint Tankrédnak kellett hunyni, hátát tartva, miközben Guidó lóbálta meg kelevézét, hogy hátulról középen, ofszájd nélkül persze, mellbe találja. Most megint Tankréd következett. Azután Tankréd négykézlábra ereszkedett, és Guidó hátgerincén próbálta ki szablyáját. Az ügyesség és erő megrendítő küzdelme volt. Órákig kétséges volt az eredmény. Végre Tankréd páncélja horpadni kezdett, ütései gyöngültek, leroskadt. Ekkor Guidó, felhasználva előnyét, óriási szardínianyitó kelevézét ragadta elő övéből, s oldalt ügyesen felvágta Tankréd páncélját. Aztán felgöngyölve a páncél tetőlapját, Tankréd mellére tett lábbal lebocsátotta fegyverét és körülnézett.

Ekkor szívet tépő sikoly hasította át a terem ünnepélyes csöndjét.

Hattyúnyak Isolda a szörnyű dobogástól felriasztva, mint lihegő madár a harc színhelyére sietett.

Egy pillanatra a szerelmesek egymás szemébe néztek.

Azután mindketten kétfelé ájultak el.

Tévedés történt.

Guidó nem volt Guidó, és Isolda nem volt Isolda. Összetévesztették a képeket. Mindkettő amulettje más képmást ábrázolt.

A keserű megbánás öntötte el a szerelmesek szívét.

Isolda a boldogtalan Tankréd fölé hajolt, aki kihámozva a dobozból, szétkalapálva és behorpadva, teljesen használhatatlan állapotban volt, aztán, egymás után Patkányirtó Ottó, Reménytelen Róbert és Koleragyanús Károly jutott eszébe, szerencsétlen vőlegényei, akik elpusztultak érte.

Guidó pedig sírva gondolt a leméázárolt szerecsenre és öszszevagdalt törökökre, akik még ma is élhetnének!

És mindez semmiért!

Szerelmük záloga hiábavalónak bizonyult. Egyik se volt az, akinek a másik gondolta. Így van ez a siralmas világon, s középkori történetünk tanulsága gyanánt elégedjék meg ennyivel az olvasó.

A két szerető szív egyszerre hasadt meg, ugyanabban a pillanatban.

Egymás fölé borulva kiszenvedtek.

Közben Dugóhúzó Dagobert, s az ötven csatlós búsan indult meg lefelé, hosszú kígyóvonalban, mint egy kanyargó csavarmenet, a vár kapujától egészen a hegy lábáig.

(Karinthy Frigyes fordítása)

MAGNÓ HELYETT

– Miért akasztod az ágyad fölé a papagájt?

– Szeretném utólag megtudni, mit beszéltem álmomban.

VALLOMÁS

– Rózsi, én nem tudok nélküled élni!

– Bizonyítsd be!

ÁLLATKERESKEDÉS

– Mennyibe kerül ez a papagáj?

– Tessék az árát vele magával megbeszélni.

ARISZTID

A gróf cipőt próbál egy üzletben. A cipő szűk.

– Tessek kihúzni a nyelvét – tanácsolja az eladó.

A gróf a két ujja közé fogja saját nyelvét, és kihúzza a szájából, majd így szól:

– Érdekef! Még mindig fűk!

OTP

Kis srác jelentkezik az OTP pénztáránál.

– Felvilágosításra lenne szükségem.

– Éspedig? – csodálkozik a pénztáros.

– Tessék mondani, tényleg nincs a papámnak annyi pénze, hogy biciklit vehessen nekem?

KOCAVADÁSZ

– Az én kutyám a legokosabb a világon.

– Látom. Valahányszor felemeled a puskát, rögtön elbújik egy fa mögé.

ESÉLY

– Hová viszed azt a gombát?

– A papám szedte, és ajándékba küldi a tanító néninek. Lehet, hogy holnap nem lesz tanítás.

SZERETŐ GYERMEKI SZÍV

Apa és fiacskája a tengerparton sétálnak. Egyszerre csak felordít az idősebbik családtag:

– Jaj, jaj, egy rák megfogta a lábamat!

Mire a srác:

– Ne ordíts úgy papa, mert még elszalad!

HÁZASSÁG-KÖZVETÍTŐNÉL

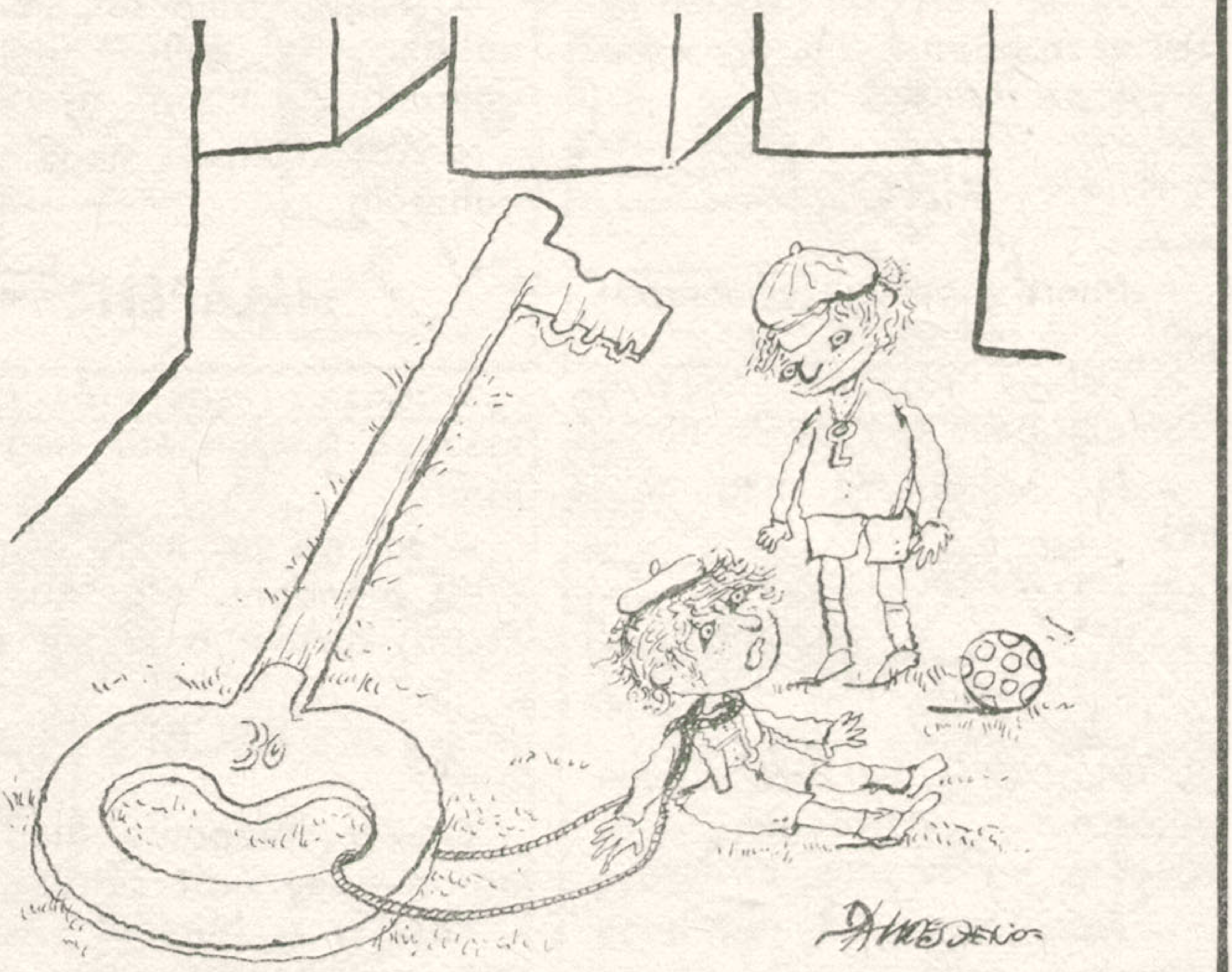
– Uram, van az ön számára egy választottam. Elvált asszony, összkomfortos lakással a zöldövezetben, és félmillióval a takarékban. Mit kínál ön ezért cserébe?

– Ősi nevemet.

– Úgy? És hogy hívják?

– Ádámnak!

Kulcsos gyerekek

DZSUNGELFILM

Azt mondja a rendező a sztárnak:

– Idehallgass, te fölmászol a fára, alatta pedig ott leselkedik majd az oroszlán.

– És nem törik le az ág?

A rendező felderül.

– Hűha, most adtál egy remek ötletet.

KRIMI

– Képzeld, fényes nappal betörtek hozzánk, és kirámolták az egyik szobát.

– És ti semmit sem hallottatok belőle?

– Nem, mert mi éppen a másik szobában ültünk, és a levest szürcsöltük.

KÍNOS

– Miért vagy úgy elkeseredve?

– Sajnos, rájöttem, hogy a mamám nem tud énekelni.

– Na hallod, ez még nem ok!

– De énekel!

PECH

– Három és fél óra hosszat pecáztam pisztrángra, és egyetlen egyet sem fogtam.

– Akkor honnan tudod, hogy pisztráng volt?

UTAZÁSI IRODÁBAN

– Ugye, ön mondta nekem, hogy a faház, amelyet nyaralásra ajánlott, kőhajításnyira van a Balatontól?

– Igen kérem. Mivel szolgálhatok?

– Szeretném, ha megmutatná azt az embert, aki a követ dobta.

– Miért?

– Be akarom nevezni az olimpiára!

TIPP

— Adjon tanácsot, mit csináljak. Az emlékezőtehetségem napról napra gyengül.

– Adj kölcsön egy tízest holnapig.

HÁLAPÉNZ

– Igazán csak erős szervezetének köszönheti, hogy felépült.

– Jaj de jó, hogy meg tetszett mondani. Már éppen fizetni akartam a doktor úrnak.

RECEPT

Orvos: Naponta legalább három-négy órát sétálnia kell.

Postás: – Mielőtt széthordtam a leveleket, vagy utána?

VILLAMOSON

— A mai gyerekeknek fogalmuk sincs az udvariasságról.

– Hogy mondhat ilyet, éppen most adta át a helyét önnek az egyik.

– Igen? De a feleségem még mindig áll!

A CSŐSZ

– Hallod öcsi, ha nem takarodsz innét, eltöröm a kezed-lábad!

– Bocsánatot kérek, nem tudtam, hogy tilos itt járni.

– Hiszen éppen azért mondtam először finoman.

A nagy zsákmány

BIZTOS, AMI BIZTOS

– Mondd, miért hívod mind a három kutyádat Bobinak?

– Hogy legalább egy odajöjjjön, ha szólítom őket.

BALESETI SEBÉSZET

Felismerhetetlenségig összekötözött beteg az ápolónőhöz:

– Nővérke, legyen szíves, kapcsolja be a rádiót. Szeretném tudni, ki nyerte a mecscset, amelyiknek az első félidejében én voltam a játékvezető . . .

KEDVES BARÁT

A színész meséli a barátjának:

– Tegnap, életemben először kinn voltam a lóversenyen, és megjátszottam egy lovat.

Mire a kedves barát:

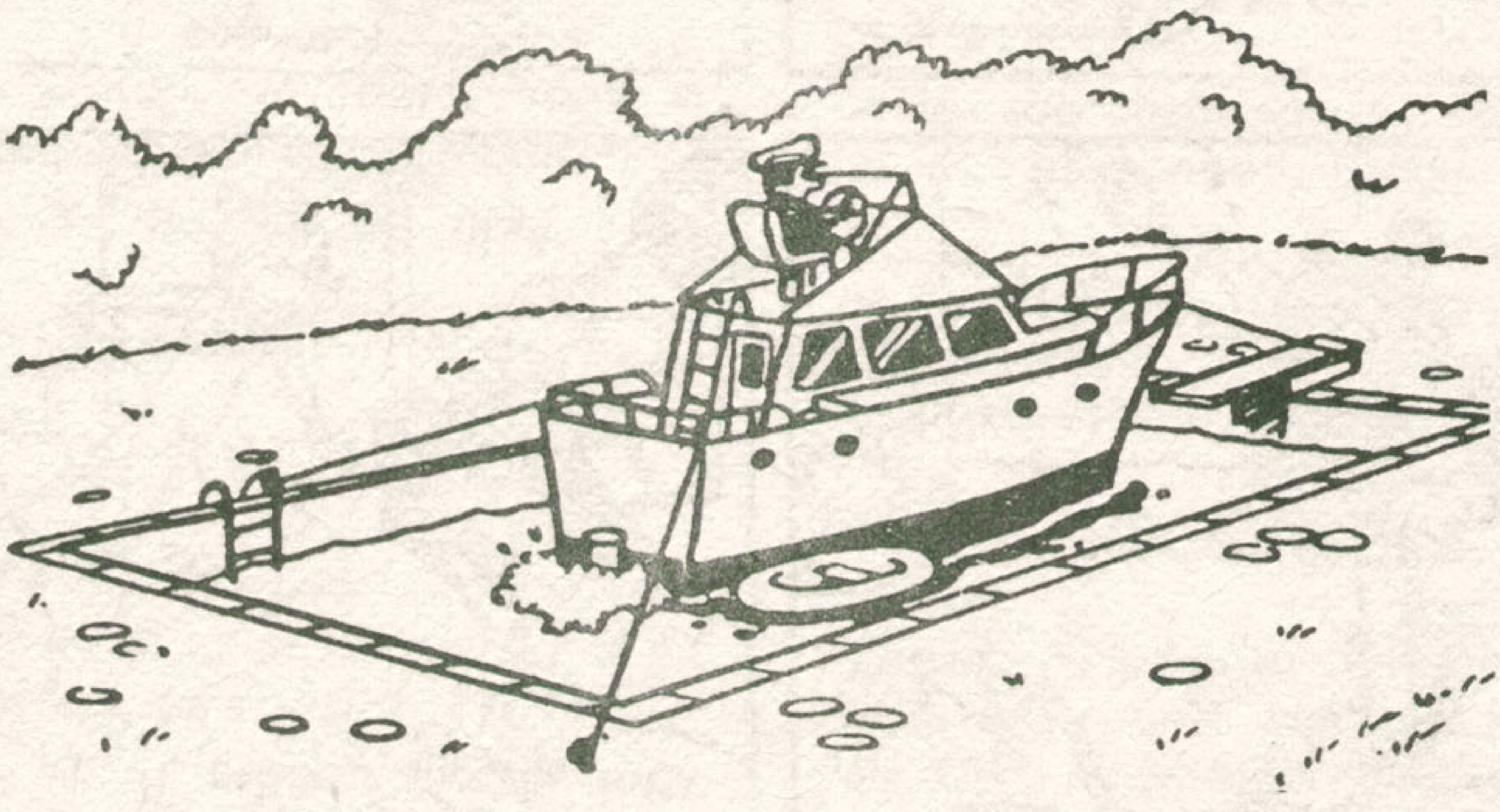
– Végre egy neked való szerep!

ÉSZ

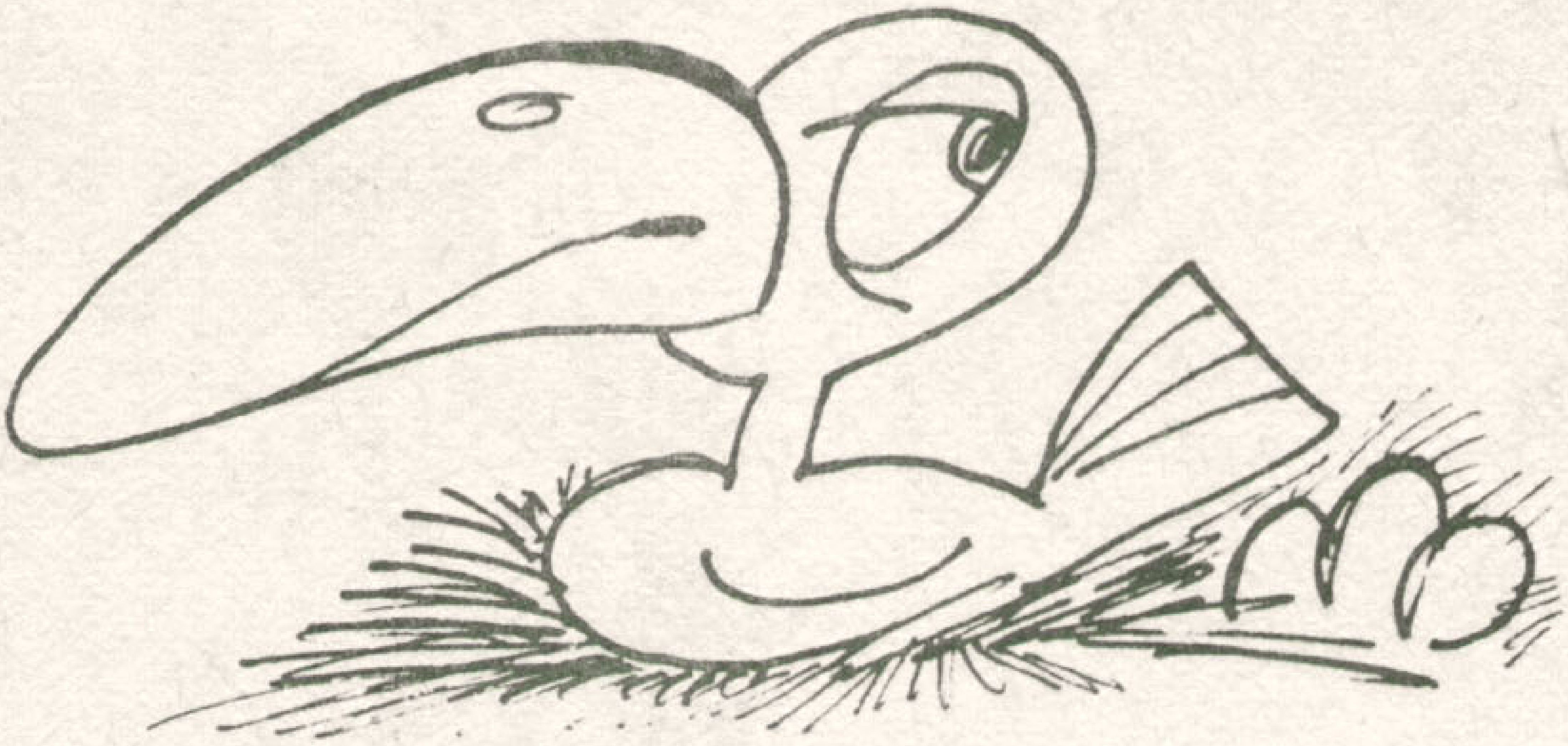
– Mondd, fiacskám, miért sétálsz te ilyen napsütésben esernyővel? Azt csak esőben hordják.

– Igen, de akkor a mamámnak kell.

Tanulóvezető

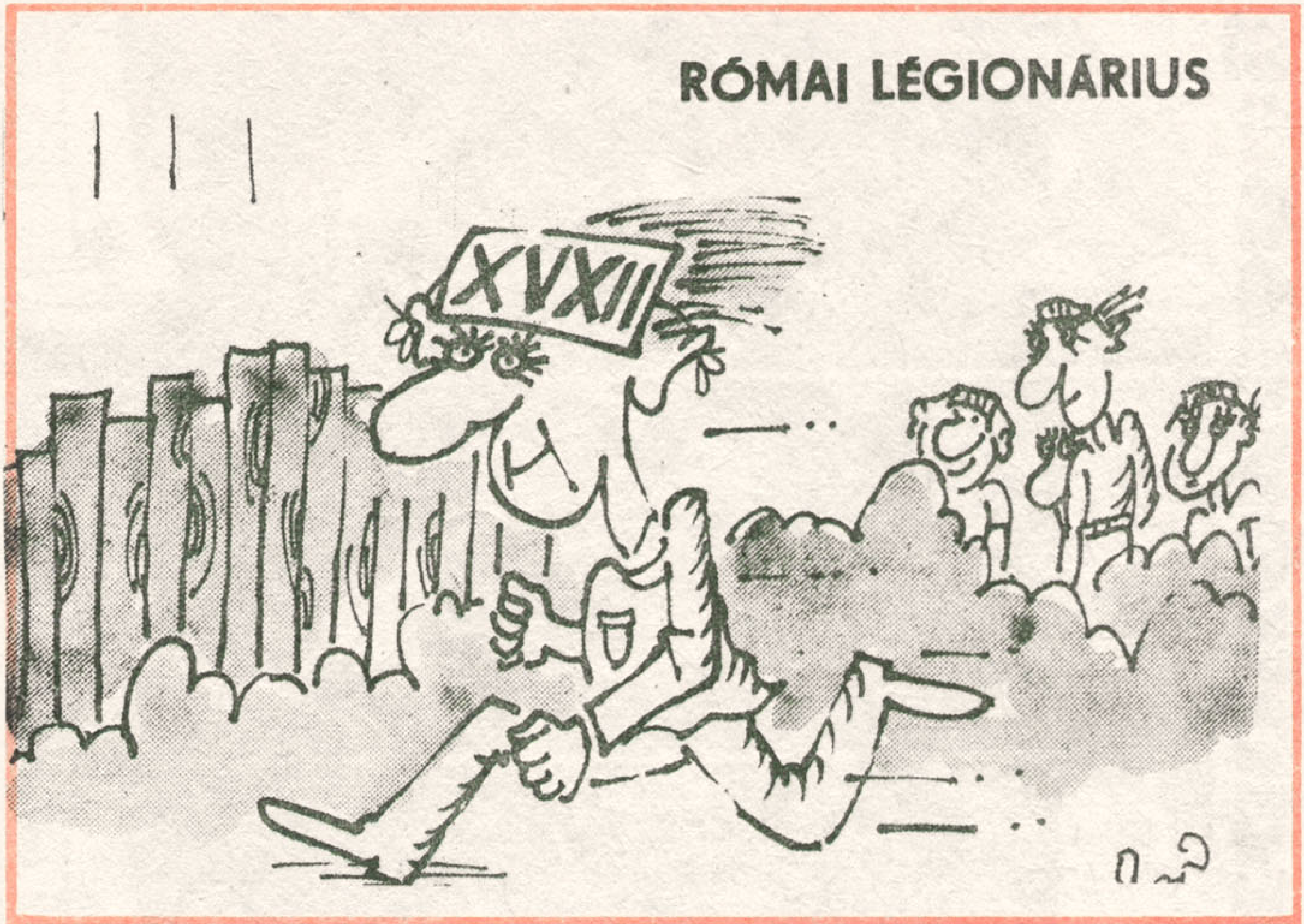
Badar madarak

Madárpuszi = CSÓKA
Lusta madár = HEVERÉB
Buta szárnyas = HATÖKÖRSZEM
Szerzetesek kedvenc madara = BARÁTFÜLEMÜLE
Afrikában honos galamb = NÉGERLE
Divatos „szerkó" közeli rokona = SZERKŐ
Mitológiai madárfuvola = GULIPÁNSÍP
Jól tájékozódó madár = RADARU
Orosz bagoly = BAKUVIK
Közkatona a szárnyasok között = BAKAKUKK
A madarak királya = CSÁSZÁRCSA
Férfias madár = PASAS
Siránkozó szárnyas = NYAFOGOLY
Bolhás ragadozó madár = VAKARVALY
Szörnyű szárnyas = SÁRKÁNYA
Túl hangos madaracska = BÖMBÖLÖMBIKA

Számháború

NEMZETKÖZI KALANDOR
000550 620006
ÁRULÓ
2411
5681
5411
HADICSEL
8411
2341

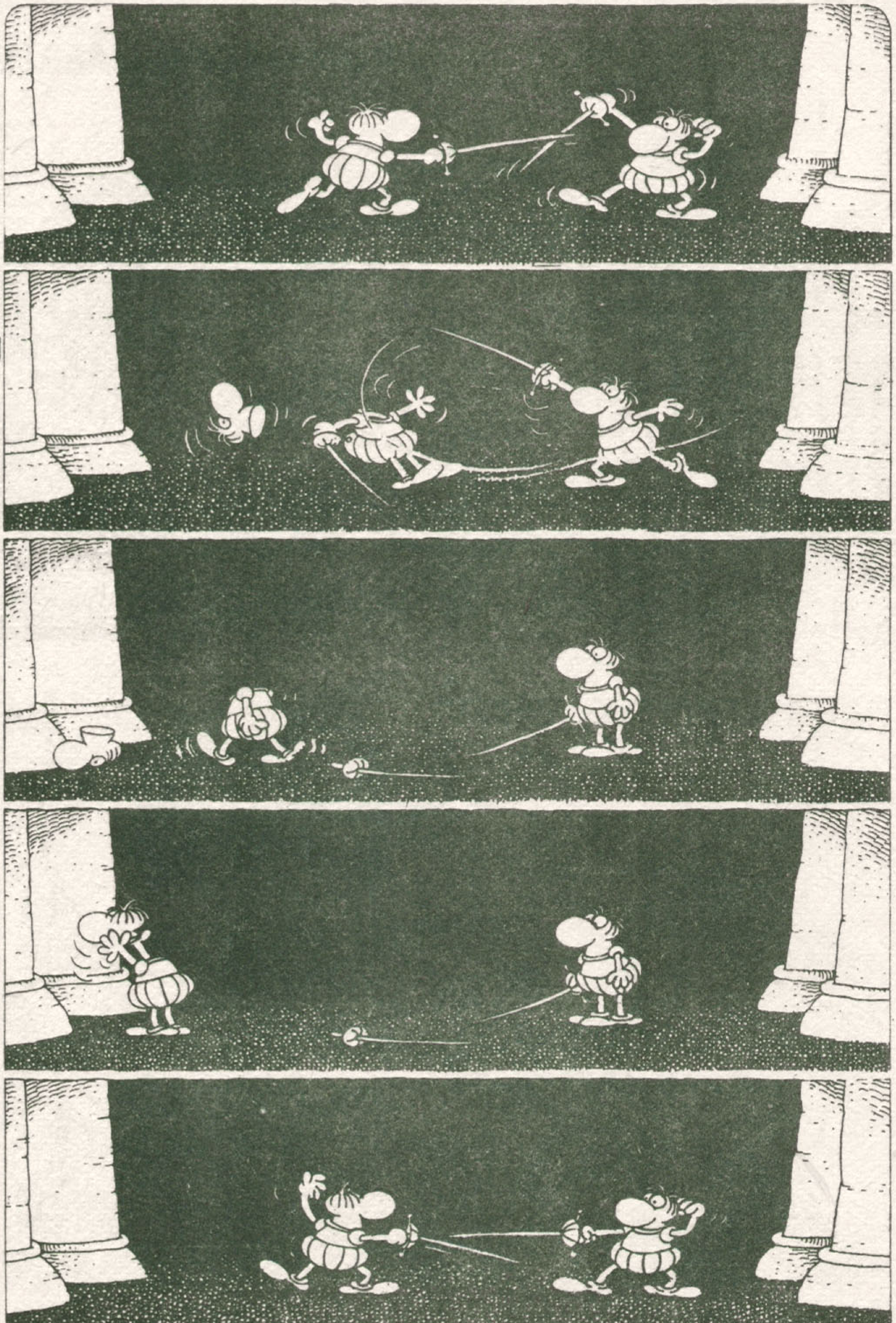

RÓMAI LÉGIONÁRIUS

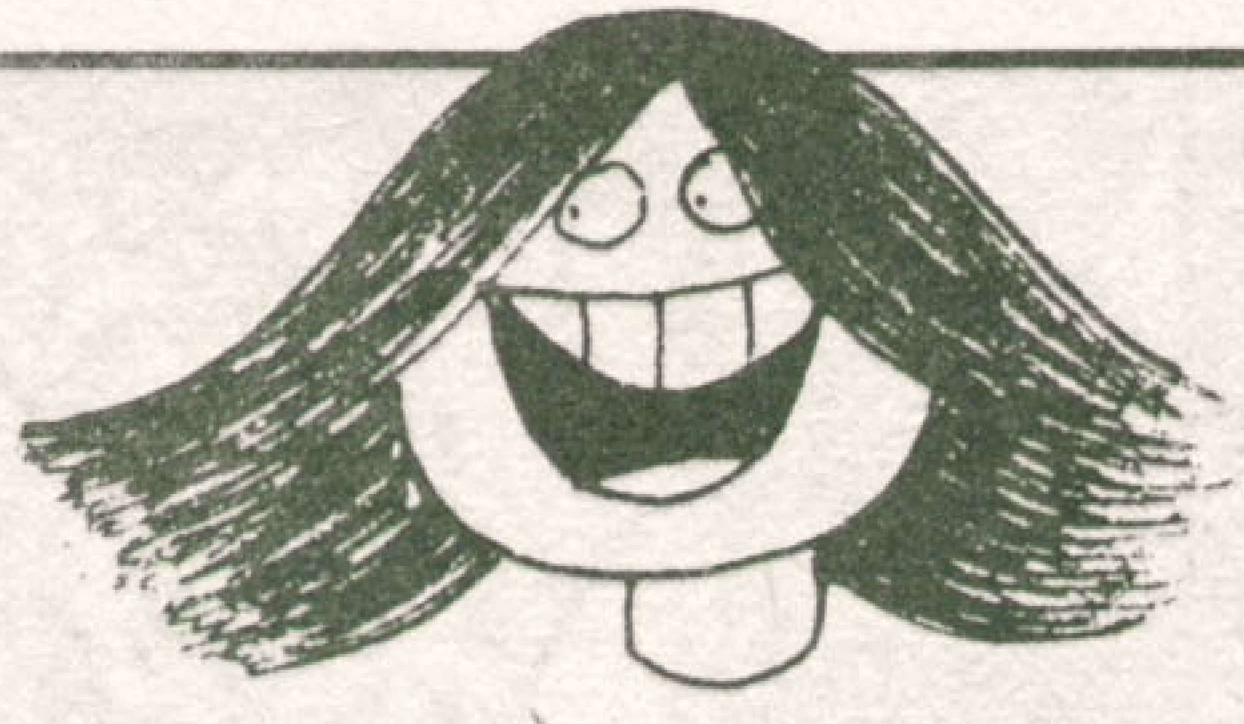

KORSZERŰ FEGYVERZET

Küzdőképesség

Helyneves szójátékok

ABASÁR

Abasáron Aba Sári
abasári Aba Sári.

CSALA

A csalai csaló
csalin csaló Csalán,
de csalai csalán
még Csalán sem csal ám,
mert Csalán is csak csalán
a csalai csalán.

CSÁKÁNY

Csákányosi Csák Ányos
Csákányoson csákányos.

CSAP

Ide is csap, oda is csap,
mégis csorog a csapi csap.
Feledve a csorgó csapot,
Csapon hagytunk csapot,
papot.

BAJA

Baja baja
a maga baja.

KENDERES

Kenderesen kend
eresen ken deresen

KONDOROS

Kondoroson Kond,
Oroson Kondor oson.

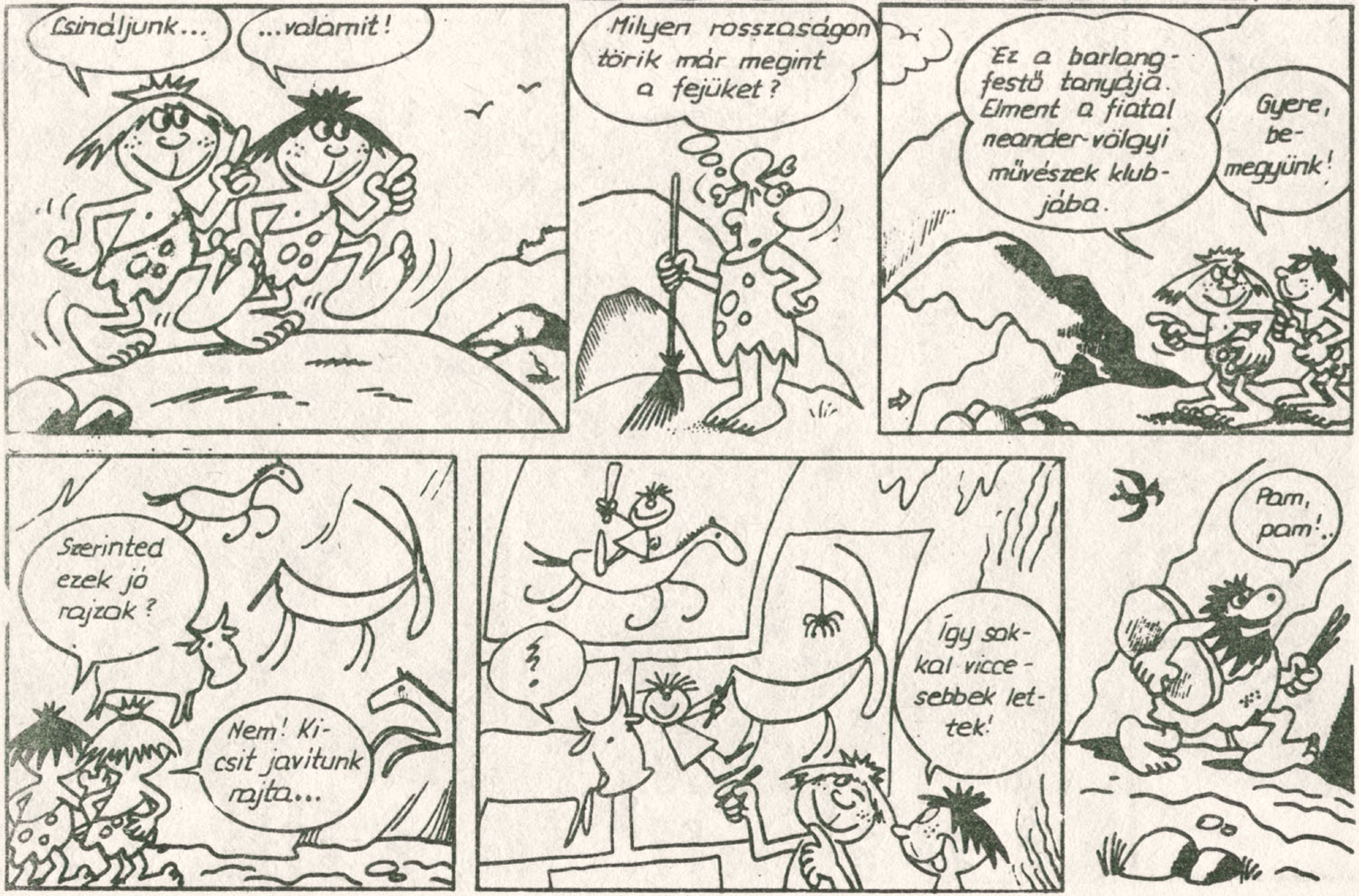
DALMAND

Dalmandon a dal ma
a Dalmandi Dalma
új dala dallama.

SÁG

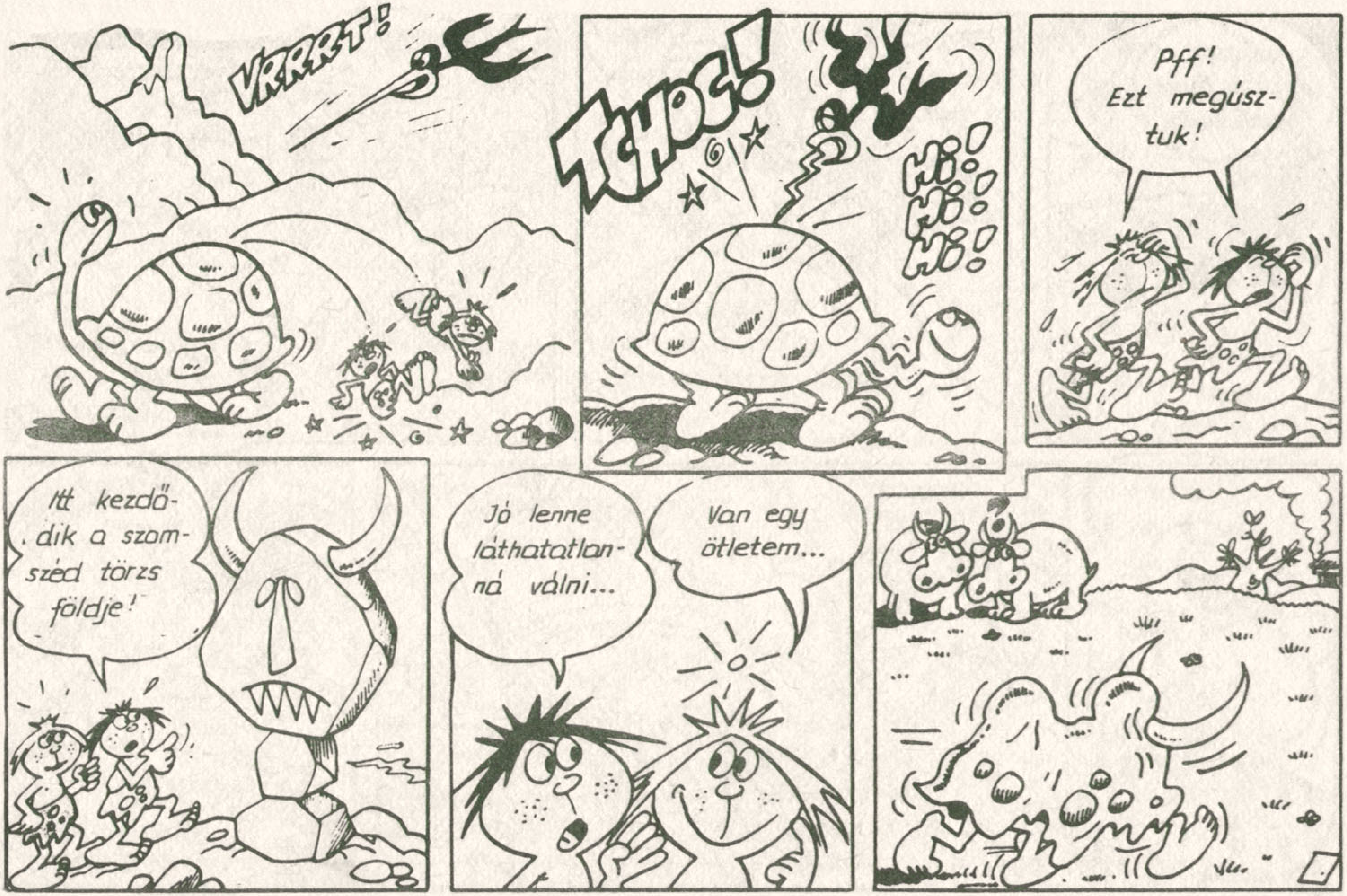
Hazánk földjét járva
eljuthatsz nyolc Ságra:
Ságvárról menj Bakonyságra,
Bakonyságról Simaságra,
Simaságról Karancsságra,
Karancsságról meg Rétságra,
Rétságról Tápióságra;
hetediknek Ságod
legyen kívánságod,
nyolcadiknak pihenőre
menj a Sághegy tetejére.

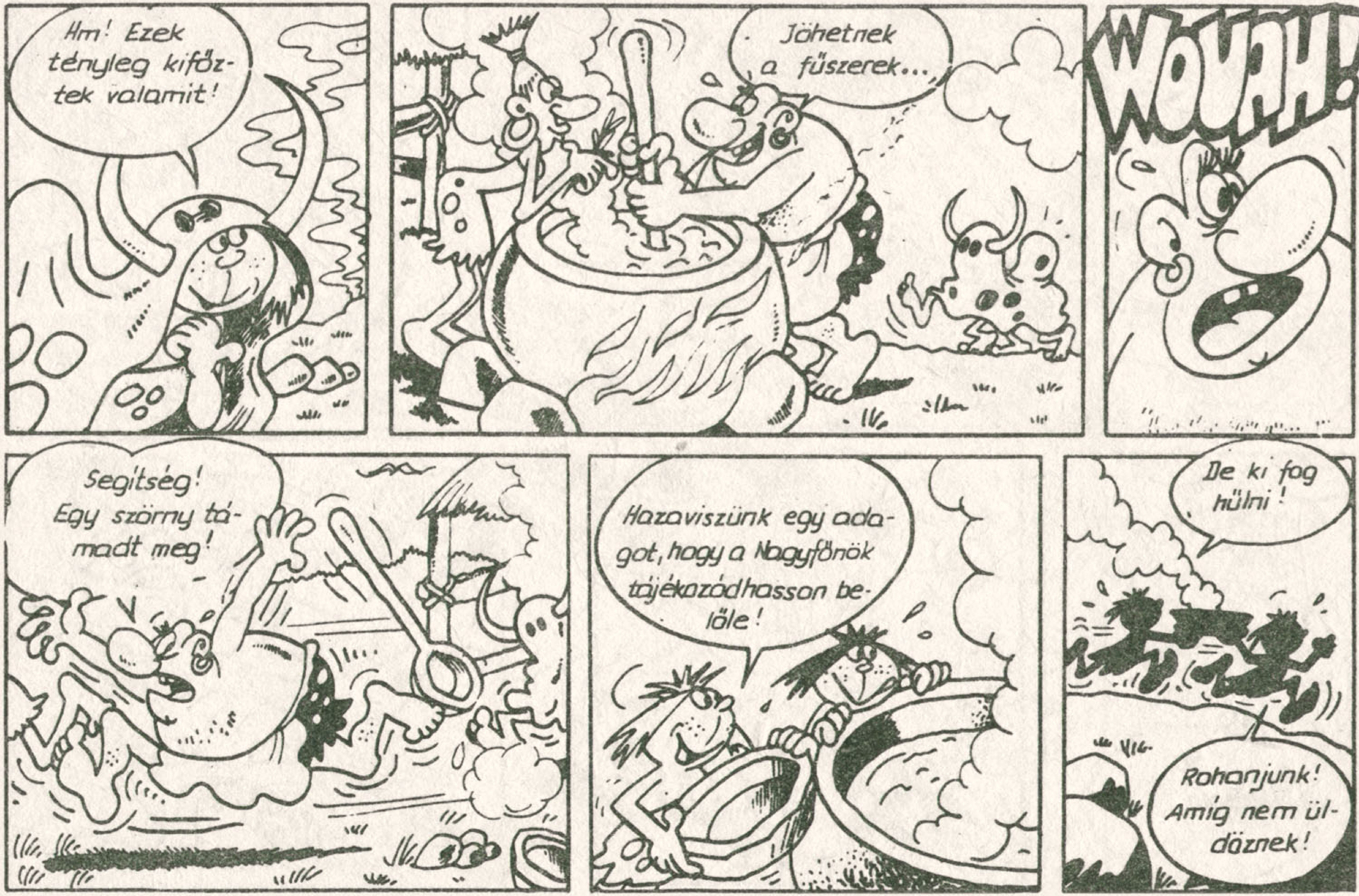
Ősemberkék

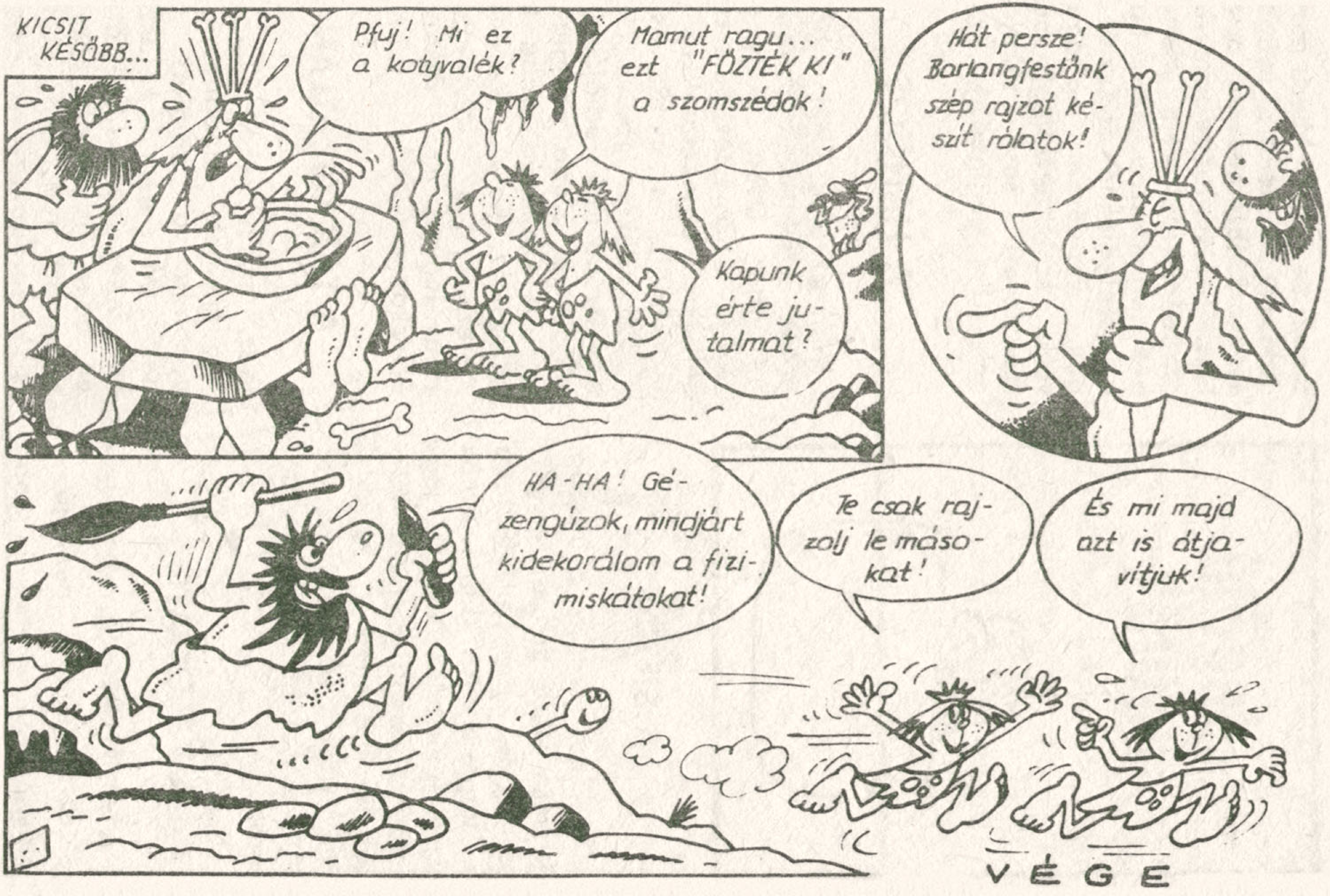

Csináljunk...
...valamit!
Milyen rosszaságon törik már megint a fejüket?
Ez a barlangfestő tanyája. Elment a fiatal neander-völgyi művészek klubjába.
Gyere, bemegyünk!
Szerinted ezek jó rajzok?
Nem! Kicsit javítunk rajta...
?
Így sokkal viccesebbek lettek!
Pam, pam!..

!
KRAPOUNIAK!
Tünjünk el az oldalfolyosón!
A Nagy Tanács titkos összejövetele!
Jaj, ha észrevesznek!
Súlyos a helyzet! A szomszéd törzs valamit kifőzött! ÉRZEM!
SNIF SNIF
Nagyfőnök, a megérzéseid csalhatatlanok...
Valaki megnézhetné!
Hát ezek a kölykök honnan bukkantak elő?

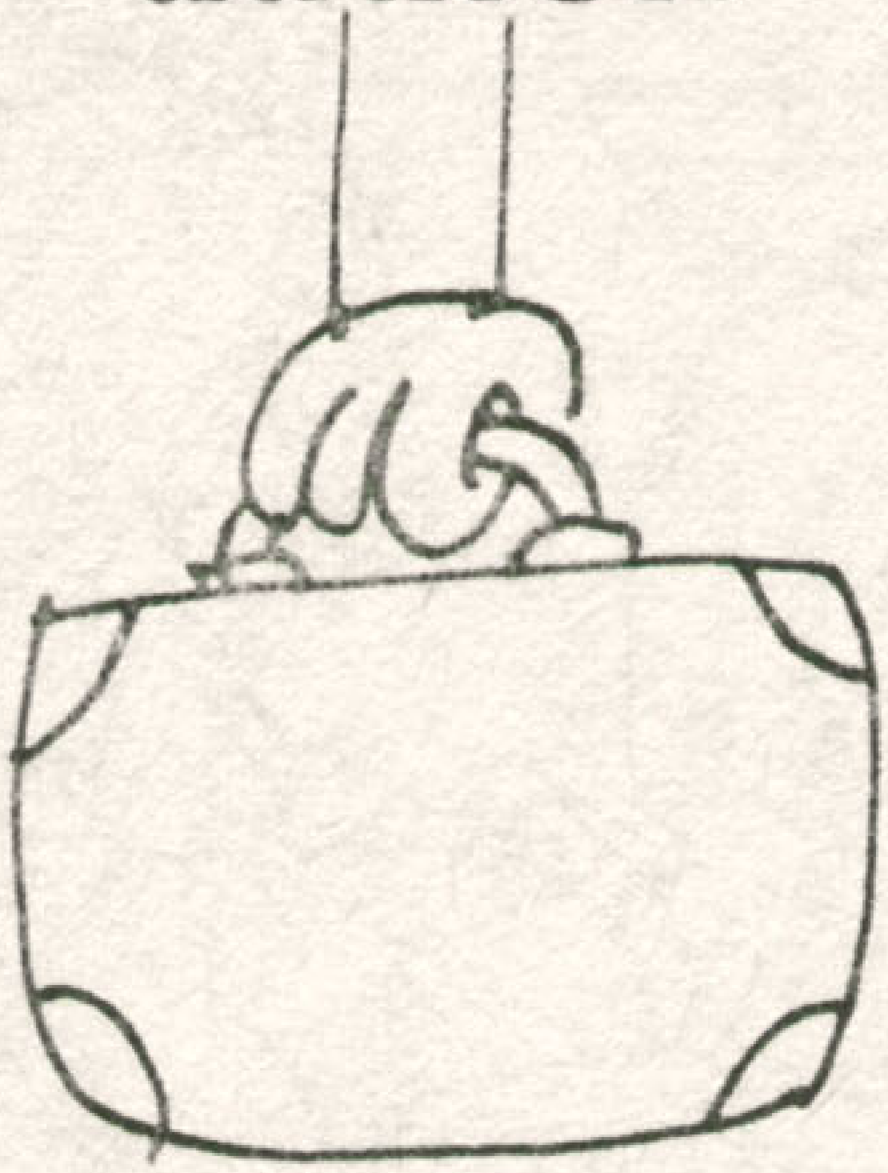

Mi legyen velük?
Őket küldjük el kikémlelni a szomszédokat!
Utána jutalmat kaptok!
KÉSŐBB...
Merre megyünk?
Mindig az orrunk után!...
Hé, miért álltál meg?
Gyalaglás helyett stoppolunk...
Gyorsabbat nem találtál?
Örülj, hogy ez erre jött!
RIADÓ! Támadás a levegőből!

VRRRT!
TCHOC!
HI! HI! HI!
Pff! Ezt megúsztuk!
Itt kezdődik a szomszéd törzs földje!
Jó lenne láthatatlanná válni...
Van egy ötletem...

Hm! Ezek tényleg kifőzték valamit!
Jöhetnek a fűszerek...
WOUAH!
Segítség! Egy szörny támadt meg!
Hazaviszünk egy adagot, hogy a Nagyfőnök tájékozódhasson belőle!
De ki fog hűlni!
Rohanjunk! Amíg nem üldöznek!

KICSIT KÉSŐBB...
Pfuj! Mi ez a kotyvalék?
Mamut ragu... ezt "FŐZTÉK KI" a szomszédok!
Kapunk érte jutalmat?
Hát persze! Barlangfestőnk szép rajzot készít rólatok!
HA-HA! Gézengúzok, mindjárt kidekorálom a fizimiskátokat!
Te csak rajzolj le másokat!
És mi majd azt is átjavítjuk!
VÉGE

Idegölő üdülők

A SIETŐS

X napra szól a beutalója, de már előző délután megérkezik, mondván: eltévesztette a dátumot. Az üdülővezetők réme. Igénytelen; az első jogtalan éjszakán elalszik bárhol, ha kell, még a szekrényben állva is. Tudományos könyvek szerint ő a homo macerális.

A VÁLOGATÓS

A szoba miért itt van? Nem jó az emeleten, nem jó a földszinten, félemeleti szoba se jöhet. Miért néz az ablak délre, keletre, nyugatra, északra? (Szerencsére a mellékvilágtájakat nem ismeri.) A reggelijét ráérnek kilenc után behozni a szobájába, hiszen a felszolgálóknak is sok a dolguk. Eszelősen hajtogatja: velős krokettet vagy borjúszűgylevest sose tálaljanak neki. (Ezt megígérik.)

A HANGOS

Már az érkezésnél a bőröndökkel együtt megostromolja a portát. Üvölt, hogy neki 26 °C hőmérsékletű szoba kell, mert termoelasztikus protoplazmája van, főorvosilag. A bőröndöket lóbálva, kezében üvöltő táskarádiójával nekilódul a szoba elfoglalásának. A szomszéd szoba lakói 20 forintér hosszú seprűnyelet szereznek a takarítónőtől. Hogy legyen mivel átkopogni éjszakánként.

A TÁJÉKOZATLAN

Igaz, az a rémhír, hogy itt mindenkinek magának kell pucolnia a cipőjét? Csak nem?! Még nem is kérdeztem, hol lehet leadni Csülköt, az én édes kis bernáthegyi kutyusomat? Vagy talán itt nincs is kutya-napközi? A kutyafá-

ját!! A kutya fülét! — hangzik a válasz. Sértődékeny, hetekig levelez minden főhatósággal, hogy milyen durván válaszoltak neki, és egyáltalán: az egész üdülő a pattintott kőkorszakba illik!

A KÜLÖNC

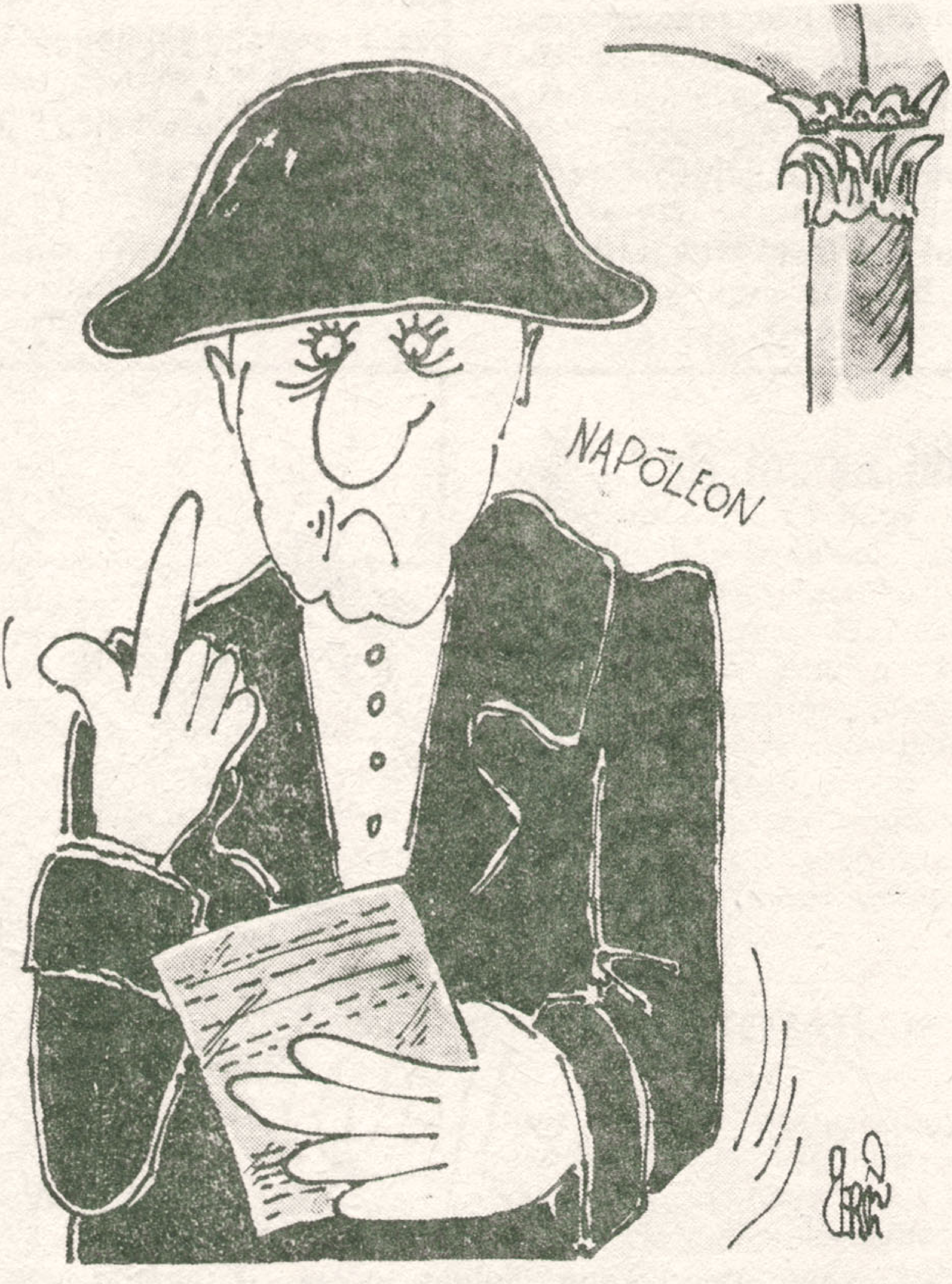
Csak egyedül akar lenni. Nem baj, ha csak két szoba jut neki; tud lemondani is. Minden reggelinél összeszedi a kockacukrot. Nem kleptomániás, csupán a bőröndben becsempészett papagájának kedveskedik. A kedves madár valószínűleg cukorbeteg, mert üvölt: Pityuka nem kér... Pityuka nem akarja!... Te dög, vidd vissza a lopott cukrot!... Szaharint!... Szaharint!...

Hol nyaral Ön?

– Tavaly Amerikában voltam, most Európába megyek...

Hol nyaral Ön?

– Szent Ilona szigetére kaptam beutalót

Hol nyaral Ön?

– Nyolcvannapos föld körüli útra fizettem be

Hol nyaral Ön?

– Nem emelhetek többet. Már a legkisebb bolygó is megárt

GYŰJTSD A PAPIRT, RONGYOT, VASAT,

SOK HULLADÉK: HASZNOSANYAG!

A Hahota emlékkönyve

Okosnak és bölcsnek lenni két különböző dolog.

✻

...sokkal biztosabban meg tudnánk ítélni egy embert az ábrándjai, mint a gondolatai alapján.

✻

...nincs nagyobb veszedelem, mint abbahagyni a munkát: leszokik róla az ember. Leszokni róla könnyű, újra megszokni nehéz.

✻

...fiatalembernél az igaz szerelem legelső tünete a bátortalanság, leánynál a vakmerőség.

✻

Gyűlöljük azt, akinek a szemébe hazudunk.

✻

...nem mindenki oroszlán, aki az akar lenni.

✻

Az eszme is éltet. Gondolkozni: ez annyi, mint táplálkozni. (Hugo)

Nagy ésszel csak nagyot lehet tévedni.

(Kossuth)

✻

A vicc az egyetlen dolog, amire annál kevésbé találunk rá, minél inkább keressük.

(Hebbel)

✻

Mennyi szépségversenyt rendeznek ebben a csúnya világban! Jóságversenyt még nem rendeztek soha.

✻

Sokan azért szeretik és azért írják a fantasztikus regényeket, mivel nincsen fantáziájuk.

✻

Tehetségvédelmen sokan azt értik, hogy védekezni kell a tehetségek ellen.

✻

Ki volt Csokonai idejében a debreceni kollégium rektora? Nem tudom, de azt tudom, hogy kicsapta Csokonait.

(Juhász Gyula)

...az igazság nem kerül semmibe, ezért nincs is keletje manapság!

*

... az ember csak akkor értékeli igazán a boldogságot, ha már a boldogtalanságba is belekóstolt...

*

...szeretnék egy kicsit nevetni is. És nem tudok nevetni ha röhögtetnek.

*

Jobb egy mentő ötlet, mint egy mentőegylet.

*

Erő. A túlságosan nagy erőkülönbségek között nem lehet szó győzelemről. Az oroszlán nem bír a szúnyoggal.

*

Lelkiismeretes humorista. Humorban nem ismer tréfát.

*

Nem azt akarjuk, amit gondolunk, nem azt gondoljuk, amit mondunk, nem azt mondjuk, amit teszünk. Végeredményben mégis azt tesszük, amit akarunk.

*

Az emberek nem egészségesek, hanem boldogok akarnak lenni.

*

Szép keze van, csakugyan.. De képzelje el, milyen csúnya volna ugyanez lábnak.

Te ne menj éjszaka azon a sötét, elhagyott vidéken! Még leütsz valakit!

(Karinthy)

*

Azt a mészárost, aki romlott húst ad el, elítélik, a törvénykönyv azonban módot ad, hogy a szegényeknek rossz lakást adjanak ki.

*

Bebocsátani a napfényt! – ez az építészet legújabb és legfontosabb feladata.

*

A járművek arra kényszerítik az embereket, hogy fárasztó órákat töltsenek el különböző válfajaikban, és lassan-lassan elfeledjenek egy minden egyébnél egészségesebb és természetesebb életműködést: a járást.

(Le Corbusier)

*

Legszívesebben azzal dicsekszünk, ami hiányzik belőlünk.

(Akutagava)

*

Egy gyermek ki akarta venni a vízből a halat – hogy meg ne fulladjon!

*

Aki kincset keres, nem a fellegekben, hanem a földben ás.

(Blaga)

A humorista a nyelvet nem ápolja, hanem kiötli.

*

A sikernek sok apja van, a kudarc mindig árva.

(Vető József)

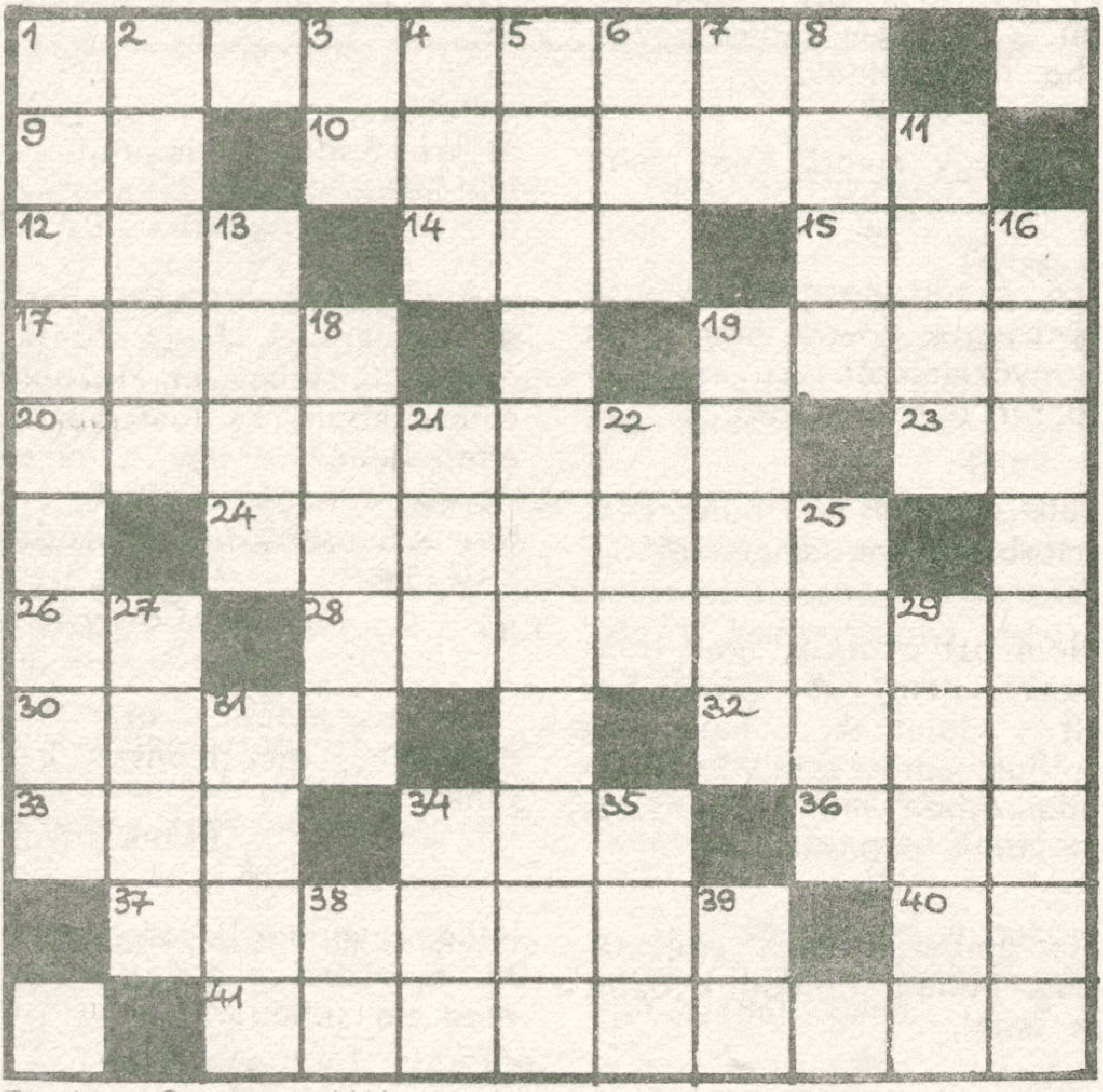
A mesterhez tanácsért fordulj, ne protekcióért.

*

Becsüld meg a kezdőt – ő semmi, de még minden lehet.

(Forbáth Imre)

Agyrém-szótár

Tímár György Válogatott agyrémeim című kötetéből hat szót rejtettünk el keresztrejtvényünkben.

VÍZSZINTES: 1. *Makogó rádió-, illetve tévébemondó. Zárt betű:* K. 9. Az erbium

Mit teszünk, ha valaki erőnek erejével vízbe akar fulladni? Megpróbáljuk kiverni a fejéből, rámutatunk a sok szépre, amit az élet nyújt, a föld javaira, és ha mégis beugrik, utánadobunk egy kötelet vagy mentőövet. De semmi esetre sem mutatunk neki olyan helyeket, ahol víz van.

---

vegyjele. 10. Ő az, aki mindig segít a bajban. 12. Légnemű anyag. Nem jó, ha ez van. 14. Angyal „rendfokozata". 15. Tavon vágják télen. 17. Pest megyei község. 19. Levágott gabonából összekötött nyaláb. 20. *Sütés idején konyhákban föllépő nehéz, forró légvonat.* 23. Szovjet repülőgéptípus. 24. Evezősök versennyel egybekötött bemutatója. 26. Lemezpéldány. 28. Állatbőrből készült népi hangszeren játszanak. 30. Csúnya bejegyzés az ellenőrző könyvbe. 32. Idegen ... (más az anyanyelve). 33. Szóösszetételek előtagjaként új a jelentése. 34. Thaiföldi, belga és NSZK-beli autójelzés. 36. Át a táviratban! 37. A vörös nyakkendő büszke tulajdonosai. 40. Kettősbetű. 41. *Ázsiai hegylakó férfiak fertőzéses betegsége. A benne szenvedők önkívületi állapotukban operabetéteket énekelnek. Zárt betű: R.*

FÜGGŐLEGES: 1. *Olajfinomításkor melléktermékül nyert hashajtó. Zárt betű: K.* 2. Balatoni üdülőhely. 3. Régen fegyver volt, ma sporteszköz. 4. A múlt században kihalt hatalmas futómadár. 5. *Cirkuszi bűvész által a manézsbeli állatok számára zenekari ütőhangszerre varázsolt táplálék. Zárt betűk: A, Ó.* 6. Tibeti szarvasmarha. 7. Előország! 8. Mafla. 11. Riki Tiki ... (Kipling hőse). 13. Fontos tápanyag. 16. *Mafla házőrző. Zárt betű: E.* 18. Ránc névelővel. 19. Háromlábú főzőüst, bogrács. 21. Gyalogút része! 22. Raktárban van! 25. ... Silja (kiváló operaénekesnő). 27. Légpárna, levegővel felfújt gumiabroncs, röviden. 29. Egy másik balatoni üdülőhely. 31. A Körúti hajnal költője (Árpád). 34. Libát hizlal. 35. Összeomlik. 38. Személyes névmás, vegyjel, sőt morzejel is. 39. A dzsungel könyve bölcs kígyója.

Fehér Klára:

A nagy titok

Abban az időben, amikor én a kereskedelmi iskola harmadik osztályába jártam, az iskolában nem volt szülői munkaközösség, osztálytitkár, iskolafórum, diákparlament meg nem tudom mi. A tanárok nem jártak családot látogatni, az osztályzat titok volt, a félelmes és féltve őrzött tanári noteszban elrejtve. Tanáraink valahol az Olümposzon trónoltak, megközelíthetetlenül, elérhetetlenül. Abban az időben koedukáció sem volt, a szomszédos fiúgimnázium növendékei két utcával odébb vártak ránk. Ha más tanárnő közeledett, riadtan menekültünk, de Olginak lehetett köszönni, cinkos mosollyal viszonozta.

Olgi, vagyis Sályi Olga tanárnő a gazdaságtörténetet és a kereskedelmi levelezést tanította. Csinos, fiatal, barna hajú nő volt, tanáraink között az egyetlen, aki félig-meddig felnőttszámba vett minket, és időnként nővéri tanácsokkal látta el az osztályt. Például: Horányi, miért lóg a harisnyája? Nem tudja, hogy minden fiú először a lányok lábát nézi? Sebő, ne egyen annyi édességet, maga hajlamos a hízásra, hogyan akar férjet szerezni?

Sályi Olga nem volt férjnél, de biztosan volt valakije, akivel minden hétfőn és csütörtökön találkozott. Ezt csalhatatlanul tudtuk, mert ezen a két napon a mindig rendes haján frissek voltak a hullámok, lapos trottőrcipő helyett magas sarkú, elegáns cipőt viselt, a tanári köpeny alatt is észrevettük nyakában az aranyláncot. Ilyenkor a körme is frissen volt manikűrözve.

Összevihogtunk. Randevú lesz, gyerekek. Úgy látszik, felmegy hozzá a fiúja, és együtt mennek majd valahová. Színház? Mozi? Vagy otthon maradnak? De nem. Mert iskola után a tanárnő a suli melletti Krüger-cuk-

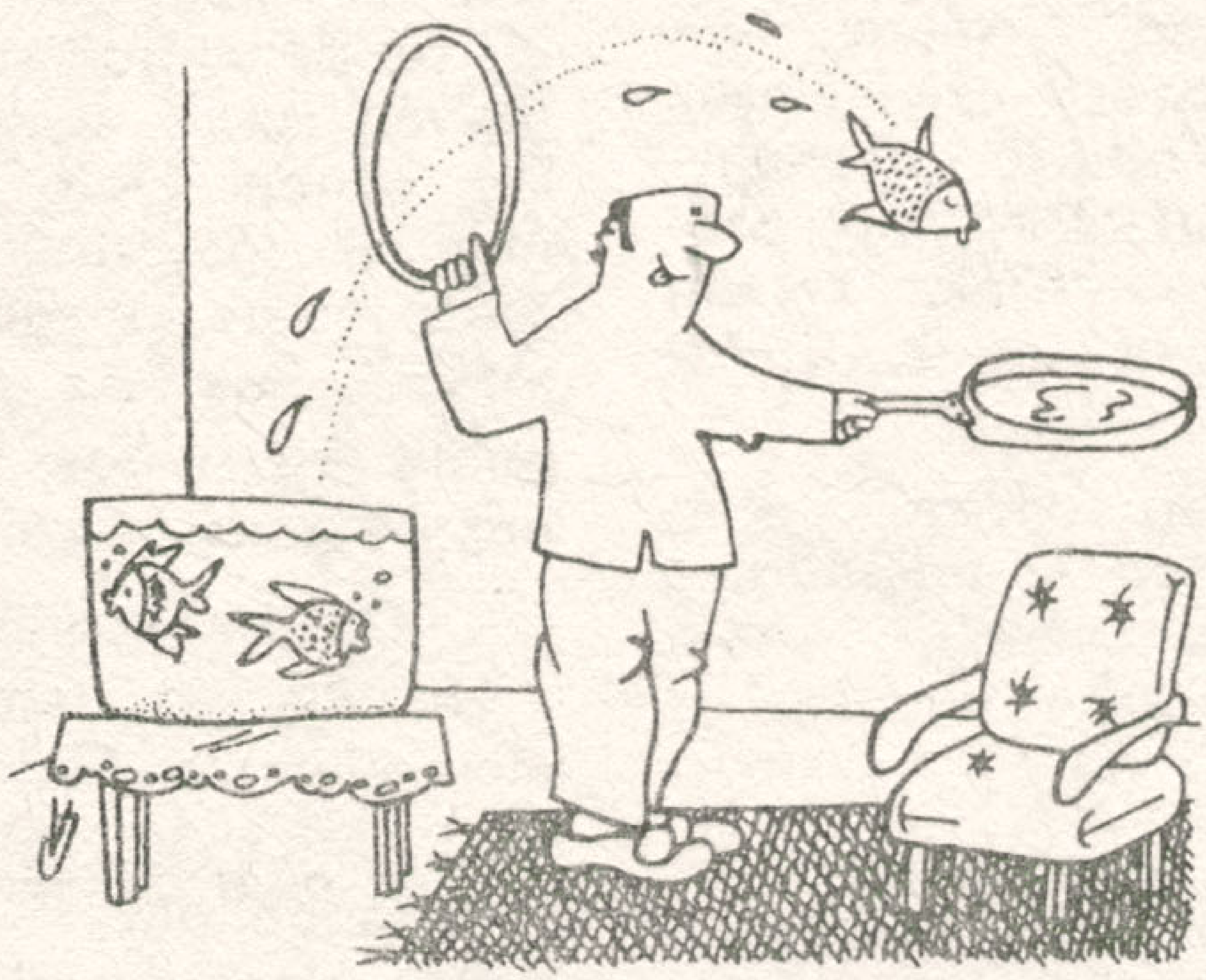
rászdába ment be, egy tálca almás rétest vagy túrós lepényt vásárolt. Ha vacsorára is otthon maradnának, bemenne a henteshez is.

Az évek folyamán rájöttünk a lovag nevére is. Horváth István. Mert Olga minden kereskedelmi levelet így kezdett: „Kérem, lányok, írják: Horváth István úrnak, Budapest. Rendelünk Önnél négy bála gyapjút." „Horváth István úrnak, Budapest. Köszönettel igazoljuk számlánk kiegyenlítését. Engedélyezünk Önnek két százalék skontót." Horváth István volt a példa, a jó példa. Mindig idejében fizetett, mindig késedelem nélkül szállított, és mindig príma árut. Horváth István tőzsdetag lett, kereskedelmi főtanácsos, és megnyerte az államépítészeti hivatalnál minden versenytárgyalást.

„Írják, kérem" – mondta Sályi. „Horváth István" – üvöltött szemtelenül, kórusban az osztály, és Olgi álmodozva mondta: „Igen, kérem, Horváth István . . ."

Találgattuk, milyen lehet Horváth István. Magas, szőke, kis bajusza is van, és a Váci utcában csináltatja

Nyugdíjban

ruháit. Halálosan szerelmesek egymásba. Horváth István földbirtokos vagy tankerületi főigazgató. Á, lehet, hogy katonatiszt, és még nincs egyben a kaució, nem tudnak összeházasodni. Vagy mégsincs Horváth István? Csak egy név, mint ahogy minden tanárnak megvan a rigolyája és szava járása, kedvenc neve? Vagy ha mégis van Horváth István, és egyszer összevesznek, akkor attól kezdve hétszáz gyerek nem Horváth Istvánnak, hanem Csaplai Jeromosnak, esetleg Krampusz Teofilnak fogja írni a kereskedelmi leveleket? Egy derűs áprilisi napon, amikor már a hatodik levelet címeztük úgy, hogy Horváth István úrnak, helyben, Czikó a második padban hangosan megszólalt: „Tanárnő, kérem, nem lehetne egyszer kivételesen más nevet adni?" „Dehogynem – válaszolta Olgi szórakozottan. – Írják, kérem: Horváth István úrnak, Budapest."

Az év végi vizsga előtt Olgi behívatott a tanáriba.

– Mondja, kérem, nem vállalna szívesen munkát a vakációban?

Elpirultam az örömtől. Hogyne vállalnék. Boldogan. Nagyon kellett otthon a pénz.

– Jó, akkor jelentkezzék hétfő délután négykor az Ajtorjay ügyvédi irodában, Vilmos császár út három, első emelet kettő.

Hétfő délután sötétkék szoknyában és legtisztább matrózblúzomban, szívdobogva csöngettem be az iroda ajtaján. Az ajtó fölött fekete márványtábla volt, rajta aranybetűk. Biztosan egyenruhás hajdú vagy bóbitás szobalány fog ajtót nyitni – gondoltam. Majdnem elájultam. Sályi Olga nyitott ajtót.

– Jöjjön, csak, jöjjön – mondta. – Oda tegye a kabátját. Hetenként kétszer én is itt dolgozom. Majd bemutatom a kollégáknak.

Hatalmas szobába vezetett. Ez még nem az ügyvéd úr rezidenciája volt – az ügyvéd urat mellékesen a két hónap alatt még csak nem is láthattam. A szobában nagy, elegáns íróasztalok voltak. Az egyik mellől felállt egy nagy orrú, pattanásos fiatalember.

– Doktor Horváth István.

Ha én ezt szeptemberben elmesélem a lányoknak! Nahát! Micsoda röhögés lesz! – gondoltam vigyorogva, amíg Horváth István megmutatta, mit kell csinálnom;

a nagy iratszekrény millió aktáját szigorú betűrendbe rakni. Közben Olgi üvegtálra rendezett egy halom almás lepényt. Körbekínálta, nekem is, Horváth Istvánnak is. Horváth István nagyokat harapott.

– Senki sem tud úgy sütni, mint Olgácska – mondta.

Olga arcát könnyű pír futotta be. Tömtem magam a Krüger-féle almás lepénnyel, és arra gondoltam, hogy mégsem fogom elmesélni a lányoknak.

VONATON

Mellettem a fülkében csinos, ifjú nő. Gondterhelten gyötrődik egy vaskos angol társalgási tankönyvvel. Hosszú az út, nincs más dolgom, megkérdem: segíthetek-e? Kihallgatom a leckét.

– Köszönöm, nagyon köszönöm. De még csak az elején tartok. Pontosabban, még nem tudok egy szót se, csak úgy az egybe mondatokat, hogy például találkozásnál azt kell mondani, hogy nagyon örvendek, és azt ango-

– Elnézést, nem hagytam itt véletlenül az ejtőernyőmet?

lul úgy mondják, hogy „verinájsztumitju". Tessék mondani, melyik ebből az örvendek?

– Egyik se. Szóról szóra azt jelenti, hogy nagyon kellemes találkozni önnel.

– Aha.

– De hát miért nem iskolakönyvből tanul? Miért nem az elején kezdi?

– Mert rém sürgős. Péntekre tudnom kell angolul.

– Melyik péntekre?

– Mostra.

Ez világrekord lesz. Ma kedd van.

– Mert ugyanis jön Oxfordból az ismerősöm.

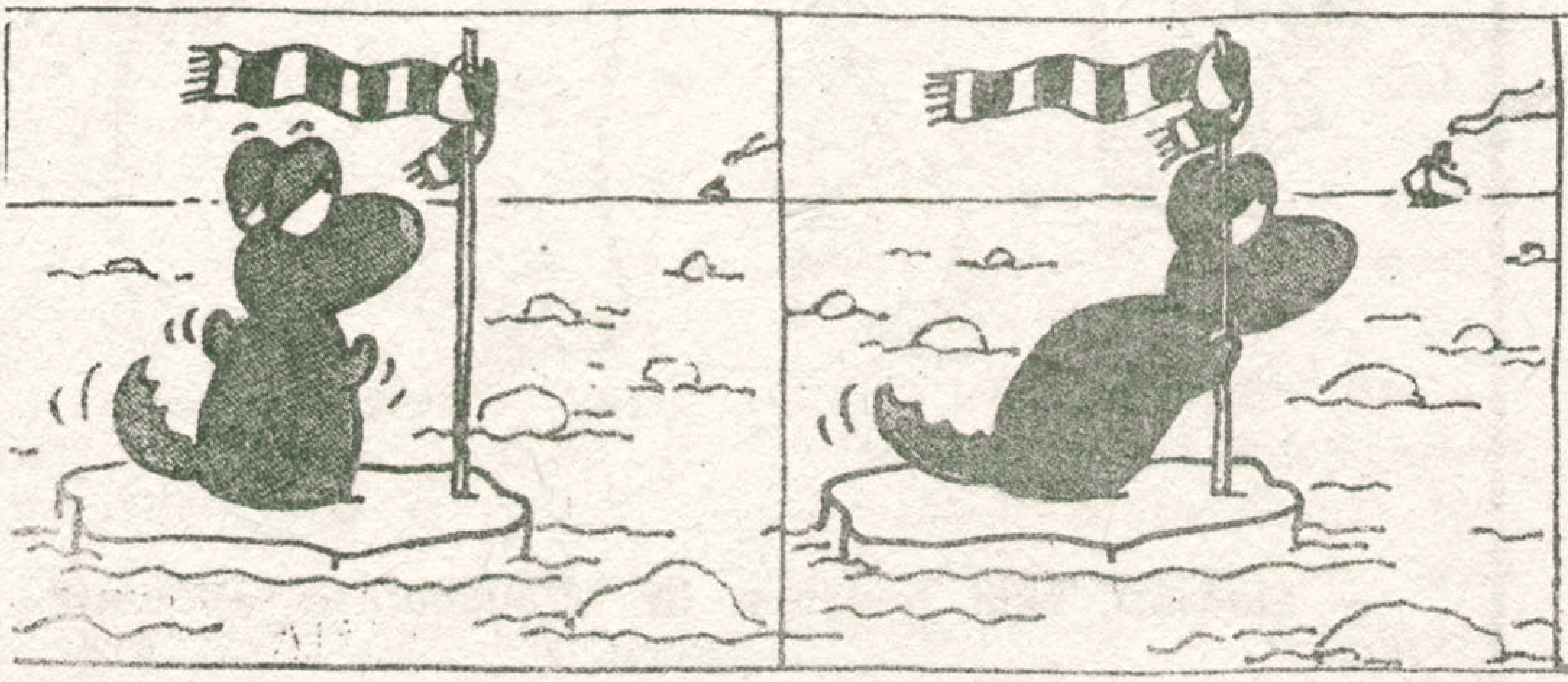
– Hogyan értette meg eddig az ismerősét? A levelét?

– Á, hát az nem így volt. A barátnőmmel voltunk Fonyódon, és hozzánk csapódott egy olasz meg ez az angol. Az olasz tudott magyarul is meg angolul is, ő közvetített. Az oxfordinak haza kellett utaznia, mert valami családi öröksége van, de megígérte, hogy visszajön. Ha nem jönne, akkor táviratozik, és már intézi is a visszavízum ügyét. Ha nem táviratozott, akkor jön. Mert ilyen egy korrekt fiú, az látszott rajta. Nagyon komoly.

Ezen egy kicsit elmélázott. Mintha mérlegelné, hogy igazán olyan komoly és korrekt-e az az egy este látott gentleman.

– Az olasz, az nem jött vissza. Megüzente Ancinak, hogy sajnos, nem jöhet. Ebből kifolyólag, ha Alex megérkezik, nincs tolmácsom.

Csalódás

Meg kell tanulnom ezt az angolt.

Nincs szívem megkérdezni, hogy mi lesz, ha mégsem jön, és itt áll egy feleslegessé vált világnyelvvel?

– Verinájsztumitju – sóhajtott a leányzó. – És tudja, már a negyedik nyelvet tanulom.

LEVÉL A CAMPBŐL

Amerikában, mint tudjuk igen nagy a kényelem. A levélírónak nem kell sokat fáradnia, bemegy a boltba, és kész nyomtatott szöveggel megvásárolhatja az üdvözlőlapokat. Hogy például:

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT A VILÁG LEGJOBB NAGYNÉNIJÉNEK.

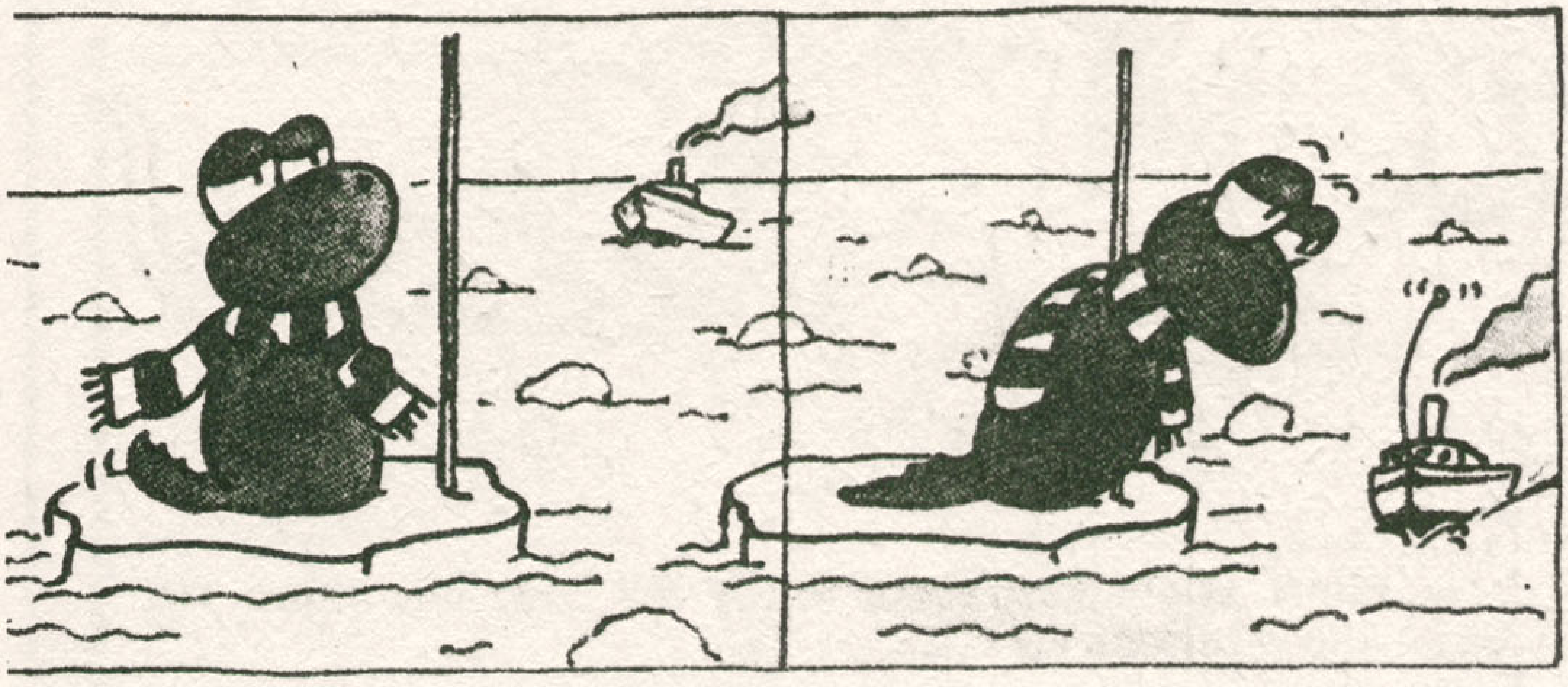
KELLEMES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET DÉDNAGYPAPÁNAK.

SOK BOLDOGSÁGOT A LEGDEREKABB SÓGOR ELŐLÉPTETÉSÉHEZ.

ÚGY KELL NEKED, HA MEGHÁZASODTÁL – és így tovább.

Most hallottam, hogy a választék tovább bővült. Kapható előrenyomtatott levél, a nem kívánt törlendővel vagy a kívánt aláhúzandóval. A campekből, vagyis nyaralásból, nyári táborokból ilyen leveleket küldenek haza a gyerekek. Íme, egy példa:

Drága Papa, Mama, Öcskös, Húgocska, Fivér, Nővér, jól vagyok, nem vagyok

jól, náthás vagyok, híztam, fogytam, nőttem,

jó a kaja, elég a kaja, kevés a kaja, rossz a kaja, sétáltam, kirándultam, úsztam, teniszeztem, motoroztam, bicikliztem, fára másztam, leestem, nem estem le, van itt egy erdő, tó, patak, vízesés, rét, szikla, sok barátom van, egy barátom van, nincs barátom, veszekedtem, megvertek, győztem,

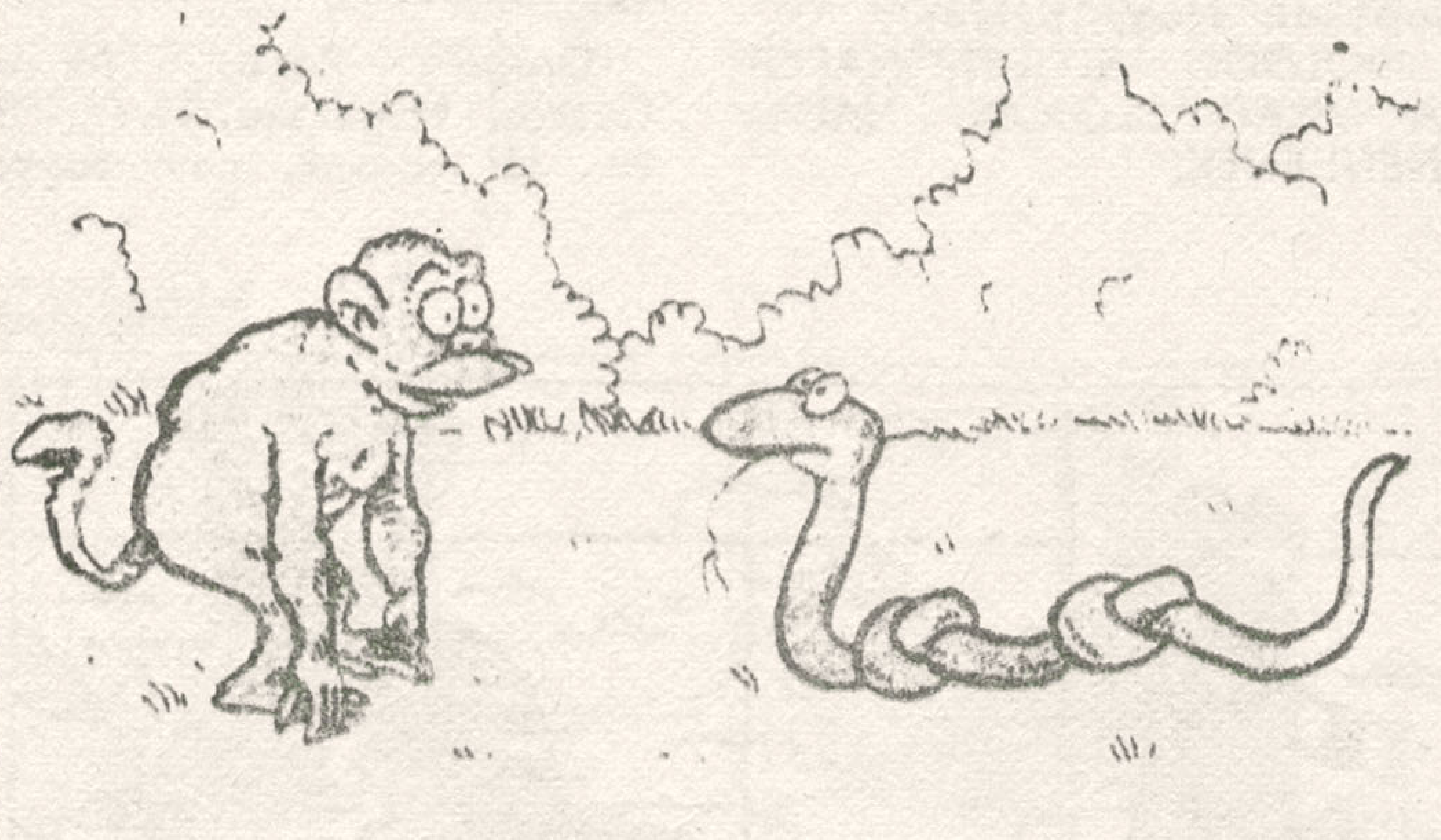
elvesztettem a magnómat, késemet, anorákomat, rádiómat, eltörtem a szemüvegemet, a termoszomat, a bokámat térdemet, van itt egy kutya, tud pitizni, nem tud semmit, harap,

nem harap, vizsla, agár, bokszer, farkas,

küldjetek tíz dollárt, húsz dollárt, minél többet,

fiatok, lányotok, öcsétek, bátyátok, húgotok, nénétek, unokátok, unokatestvéretek.

– Jimmy írt a campből – újságolja este a mama a papának. – Istenem, milyen jól fogalmaz az a gyerek...

– Miért tőlem kérdezed, hogy mit nem lett volna szabad elfelejtened...?

RÉMÁLOM

Este elolvastam háromszáztizenhét olvasólevelet (becsurog a víz, hiába jelentem az IKV-nak, azt mondja rólam a szomszéd, már megint nem kaptam prémiumot, a fiam még karácsonyra sem jön haza), és amikor fáradtan lefeküdtem, álmomban tovább olvastam a panaszokat, de tessék elképzelni, nem emberek panaszkodtak, hanem tárgyak. Miket? Parancsoljanak, néhányat mutatóba:

A csengő: nyomnak és nyomnak.

A szappan: mossák kezeiket, és a végén engem áztatnak el.

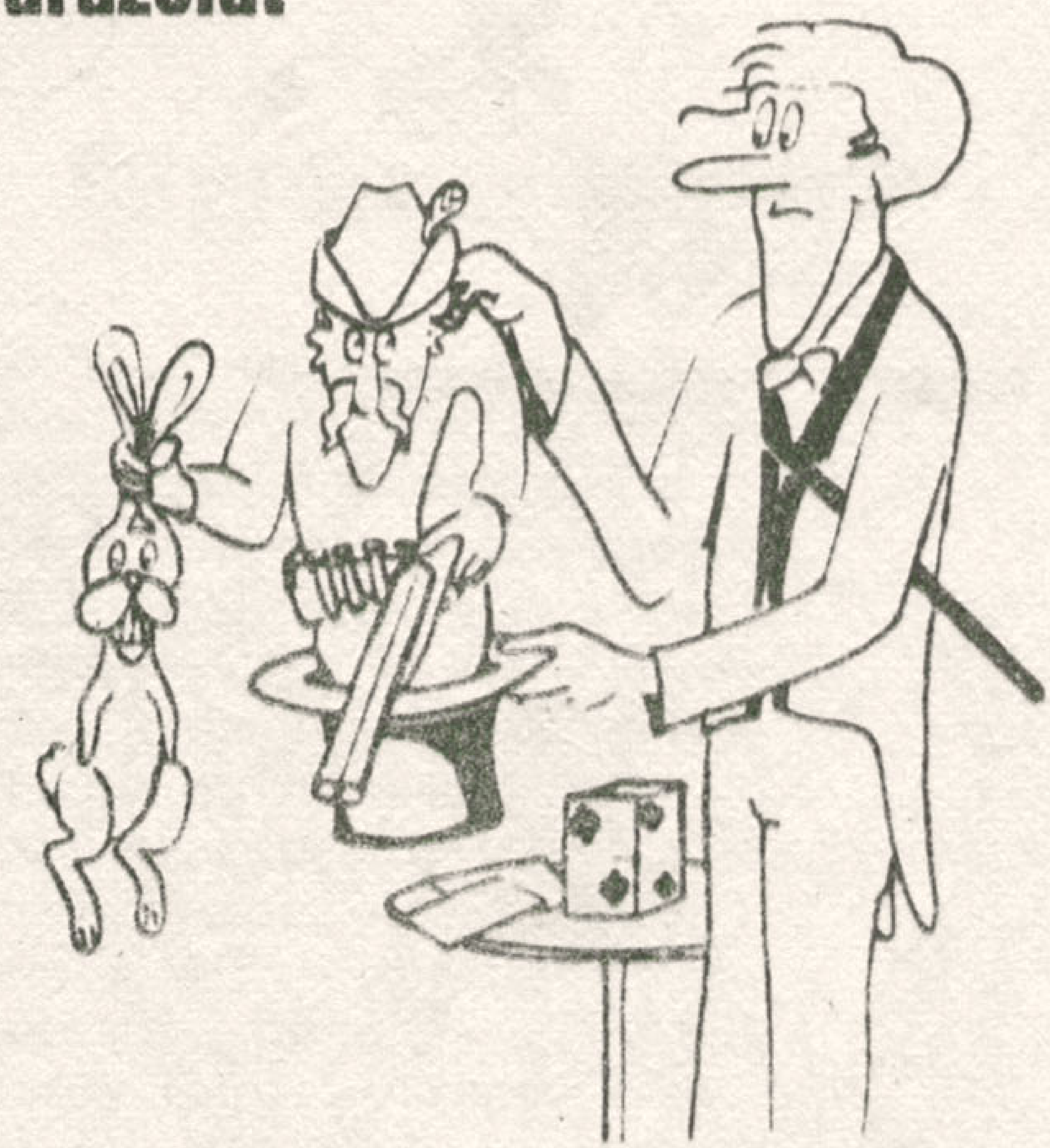
A telefon: kérem, ne ordítsanak velem, ne csodálják, hogyha megsüketülök.

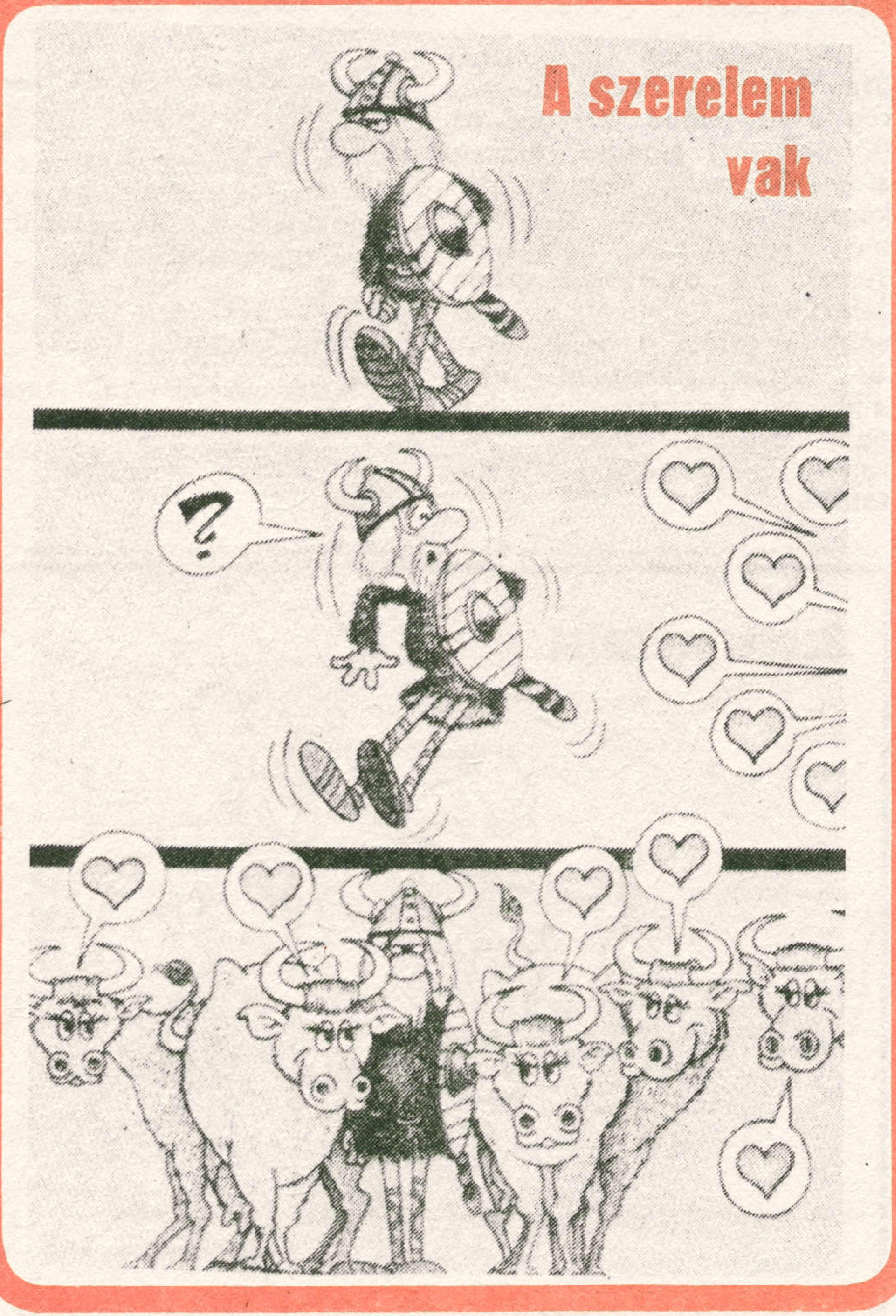
A boríték: azt hiszik, ha nyalnak, ragadni fogok?

A szemüveg: csak keresztülnéznek rajtam.

A járda: mindenki rám tapos.

Szupervarázslat

A szerelem vak
?

Kínrímek

Félreértve

Úgy gondolom, dilis Csaba,
azt mondja: Érd, Piliscsaba!

Napi tízórai

Nézd, az ott egy zsemle, sütve,
mondta Fáni szemlesütve.

Fotográfia

Fényképalbum – fűzi Miska –
sok benne a fizimiska!

Haldal

A pecatárs nem fancsali,
foghat potykát, van csali.

Lóversenyvers

Szükség van sok ámulóra,
s persze, nagy számú lóra!

Szamárdalárda

Menj a rétre csacsi füles,
ahol finom kicsi fű lesz!

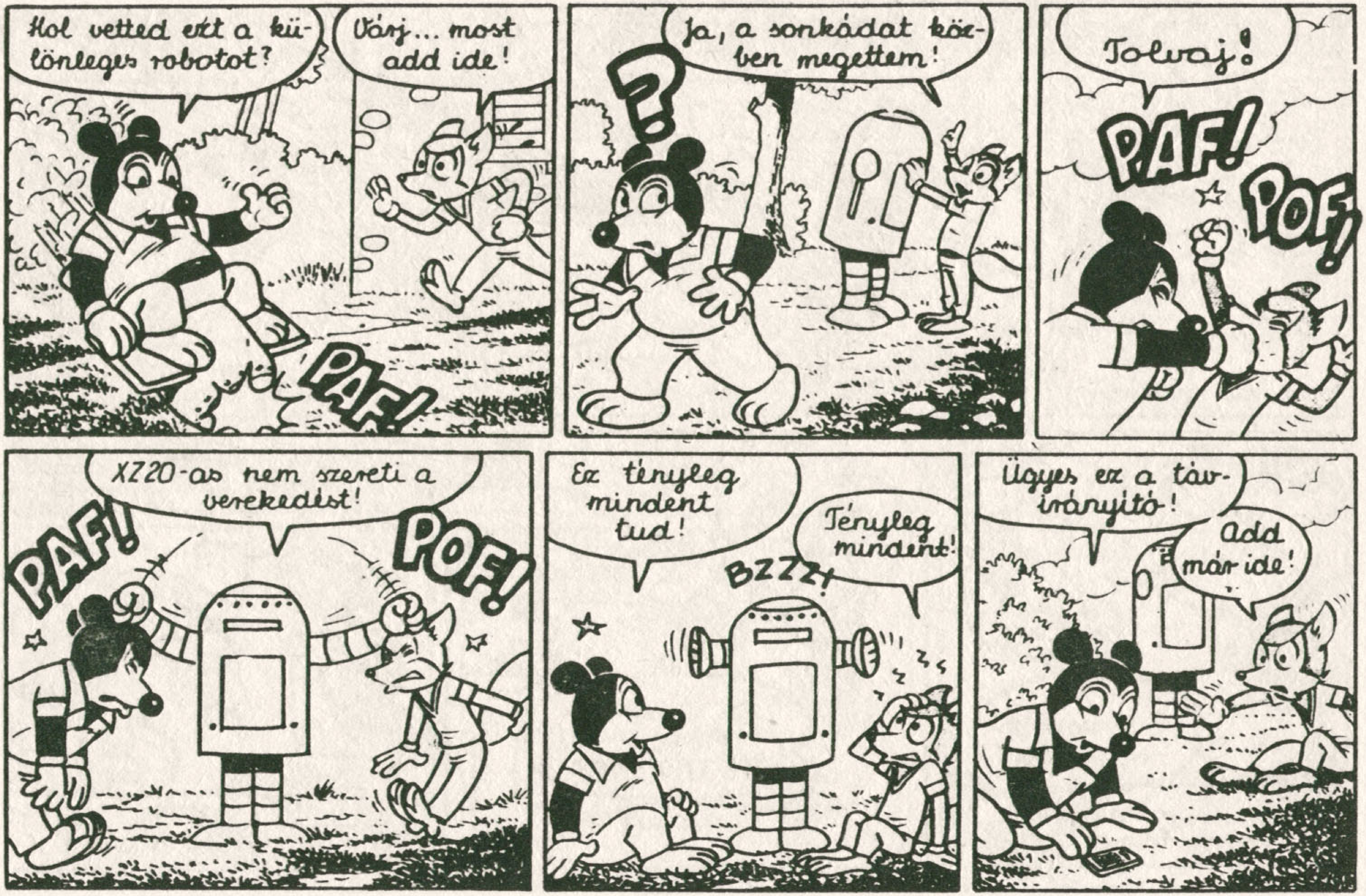
Egérdekes

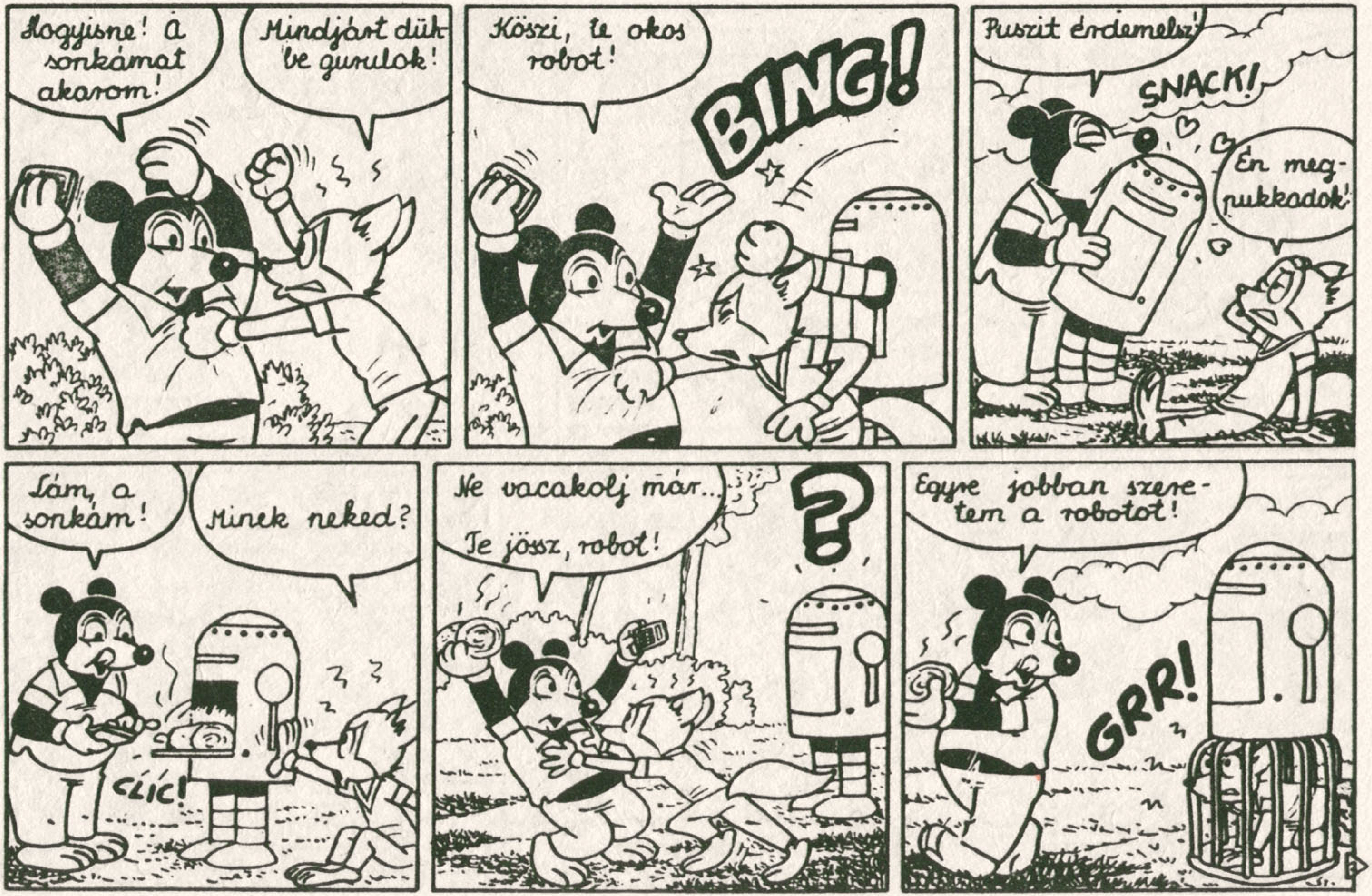
Kíváncsi kakukk – kakukucs
Munkálkodó róka – rókalapál
Sportos gólya – kocogólya
Családi majom – komajom
Róbert nevű bika – Robika
Aranyos kecske – kecskedves
Koldus keszeg – keszegény
Izgalmas egér – egérdekes
Haszontalan palacsinta – palacsintalan
Kisméretű cipő – picipő
Vidéki gyufa – gyufalusi
Veszekedős pohár – pohárpia
Bánatos ruha – szomoruha
Kicsi Ede – Eded

Robot-gondok

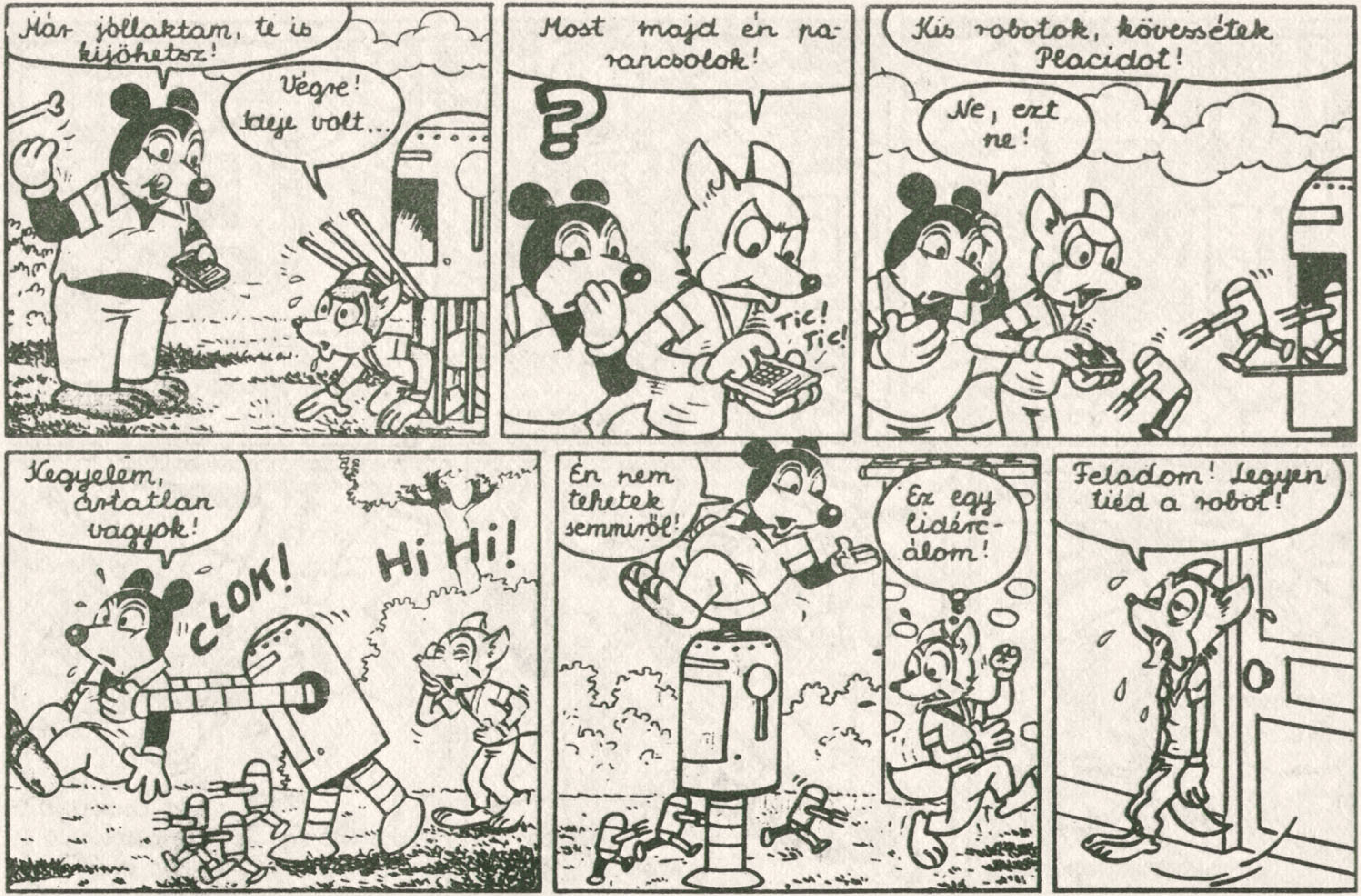

Egy sonkát kérek!
Azt ne!
Óriási!
Kérj tőle valami érdekesebbet!
CLIC!
Szeretnék egy kicsit repkedni!
Nevetséges ostobaság!
Tic! Tic!
Szerintem komolyan vette!
BROU!
Öregem, ez fantasztikus!
VROUM!
Hihetetlen, de igaz!
Leszállnál végre? Én következem...

Hol vetted ezt a különleges robotot?
Várj... most add ide!
PAF!
Ja, a sonkádat közben megettem!
?
Tolvaj!
PAF!
POF!
XZ20-as nem szereti a verekedést!
PAF!
POF!
Ez tényleg mindent tud!
BZZZ!
Tényleg mindent!
Ügyes ez a távirányító!
Add már ide!

Hogyisne! A sonkámat akarom!
Mindjárt dühbe gurulok!
Köszi, te okos robot!
BING!
Puszit érdemelsz!
SNACK!
Én megpukkadok!
Sám, a sonkám!
Minek neked?
CLIC!
Ne vacakolj már...
Te jössz, robot!
?
Egyre jobban szeretem a robotot!
GRR!

Már jóllaktam, te is kijöhetsz!
Végre! Tarje volt...
Most majd én parancsolok!
?
TIC! TIC!
Kis robotok, kövessétek Placidot!
Ne, ezt ne!
Kegyelem, ártatlan vagyok!
CLOK!
Hi Hi!
Én nem tehetek semmiről!
Ez egy lidércálom!
Feladom! Legyen tiéd a robot!

Ilyen sovány lettem?!
Múzó, gyere, nézd!
Tévének is használható!
Elegem volt ebből a szerkezetből!
PAF!
Micsoda ütőerő!
Kire haragszol, kis robotom?
XZ 20-as nem szereti, akik mindig morognak!
Ajándékot adok Placidnak!
De aranyos kis Placidok!
Pedig egy is elég volt!
Vége.

„Csak a szépre emlékezem…”

TÖRTÉNELEM:

– A bronzkorszak tűzzel-vassal pusztította a rézkorszakot.

– A táborban kiütött a malária, és a király is csak álruhában menekülhetett el. A menekülők tetemeikkel elárasztották az utakat.

– Széchenyi István volt a legmagasabb magyar.

FÖLDRAJZ:

– A vulkanikus kitöréseket megelőzően a földből hatalmas mennydörgés hallatszik.

– A sziget egy vízzel körülvett földdarab, a félsziget ennek a fele.

Török Katalin,
Érd

A SZÁMOLÓMŰVÉSZ

– Ha egy darab húst két részre vágok, majd a fél darabokat ismét két részre vágom, mit kapok akkor? – kérdi a tanár.

– Négy negyedet, tanár úr.

– Helyes. És ha ezt a műveletet tovább folytatom?

– Nyolc nyolcadot.

– Helyes. És aztán?

– Harminckettedet.

– Jó. És aztán?

– Vagdalt húst, tanár úr?

FIZIKAÓRÁN

Tanár: Miért szökik fel a higanyszál, ha a hőmérőt meleg vízbe dugjuk?

A kis Frici: Mert fél, hogy leforrázza magát.

FURFANGOS GUSZTI

Gusztáv megkérdezi a tanártól:

– Tanár úr, lehet büntetést kapni olyan dologért is, amit az ember nem követett el?

– Nem mondja a tanár.

– Akkor jó, mert én nem csináltam meg a házi feladatot!

A RAVASZDI

Karcsikát az egyik osztálytársa születésnapi zsúrra hívta meg. Mielőtt elindul otthonról, a mamája arra figyelmezteti, hogy próbáljon meg szerényen viselkedni, és lehetőleg ne mindig a legnagyobb darabot vegye el, ha megkínálják valami étellel.

Karcsika ragyogó szemmel érkezik meg a zsúrról, és a következőket meséli: „Először kakaót kaptunk és süteményt, azután pedig almát. Egy tálcán volt egy jó nagy darab alma, körülötte pedig hat kicsi."

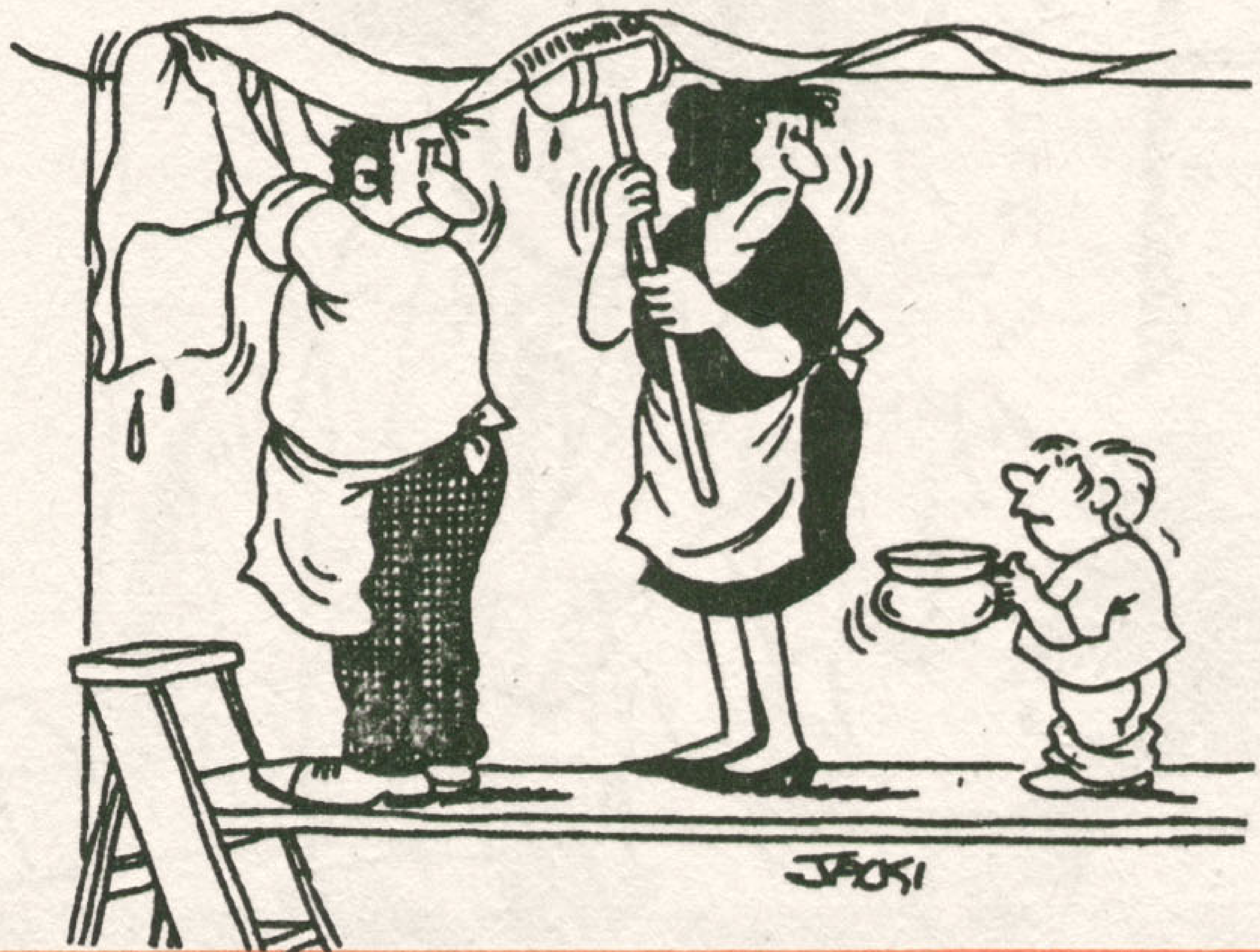
– Remélem, nem a nagyot vetted el! – mondja a mama.

– Nem, mami, hiszen azt mondtad, hogy ne mindig a legnagyobb darabot vegyem ki. Ezért aztán kivettem a hat kicsit!

LÓSZŐRSZÁM

A tanár az óra végén két

Válságos pillanat

kérdést tesz fel a gyerekeknek, azzal a megjegyzéssel, hogy aki az elsőre helyesen válaszol, annak a másodikra nem kell már felelnie. Az Az első kérdés így szól:

– Hány szőrszála van egy lónak?

Az egész osztály tanácstalanul hallgat. Egyszer csak valaki bekiabálja:

– A lónak egymilliárd-háromszázhatvannyolcmillió-hatszáznyolcvanháromezer szőrszála van.

A tanár elképedve kérdezi a gyereket: – Hát ezt meg honnan tudod ilyen pontosan?

Mire a gyerek:

– Tanár úr, ez már a második kérdés, és azt tetszett mondani, hogy arra nem kell válaszolni!

Molnár Judit,
Budapest

Éjjeli talány

„A" tanár

(Monológ, halkan duruzsoló tábortűznél)

A tanár sokat tanult, sokat tud, sokat követel. Ez nem igazságos, mert ha én is annyit tanultam volna, és annyit tudnék, mint ő, akkor válaszolni is tudnék a kérdéseire, amelyekkel állandóan zaklat. És ha mi, szerencsétlenek nem tudunk válaszolni, képes még elégtelent is beírni a naplóba. Továbbá elnyomja minden kezdeményezésünket. Tegnap fizikaórán Pistivel levelezést kezdeményeztünk — hát nem elnyomta?!

Aztán a nevetésre teljesen allergiás. Ha egy jó viccet mesélnek a fülembe óra alatt, mi sem természetesebb, mint hogy felröhögök. Erre képes mekérdezni tőlem, min nevetek. Most meséljem el? Kipróbáltam már, azt válaszolta, hogy óra után szívesen meghallgat, de az órai viselkedésemért beírta az ellenőrzőbe a figyelmeztetőt. Bezzeg, arra nem gondol, hogy órák után várnak a haverok.

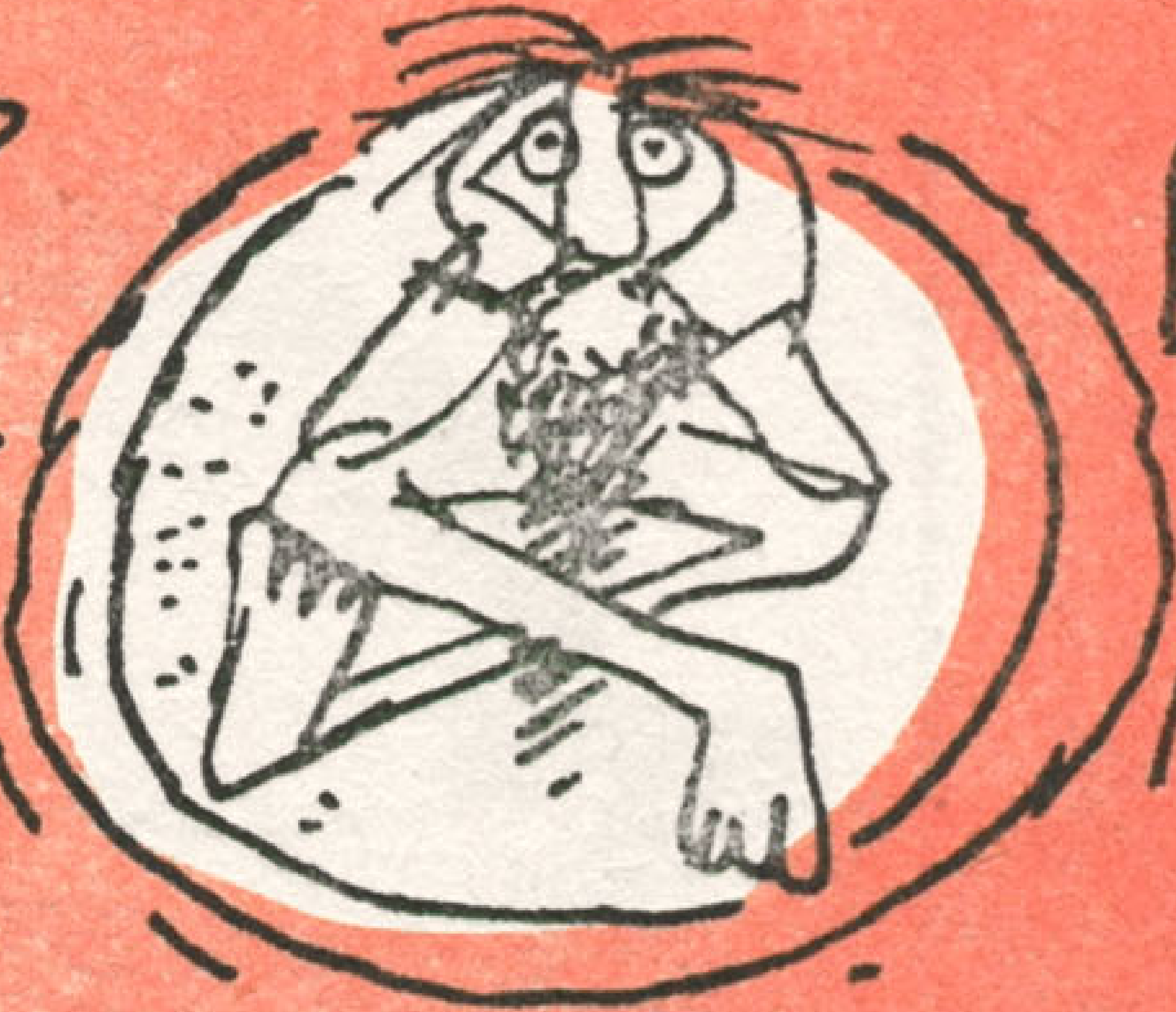
Jaj, a felszerelés! Az a külön mániája.

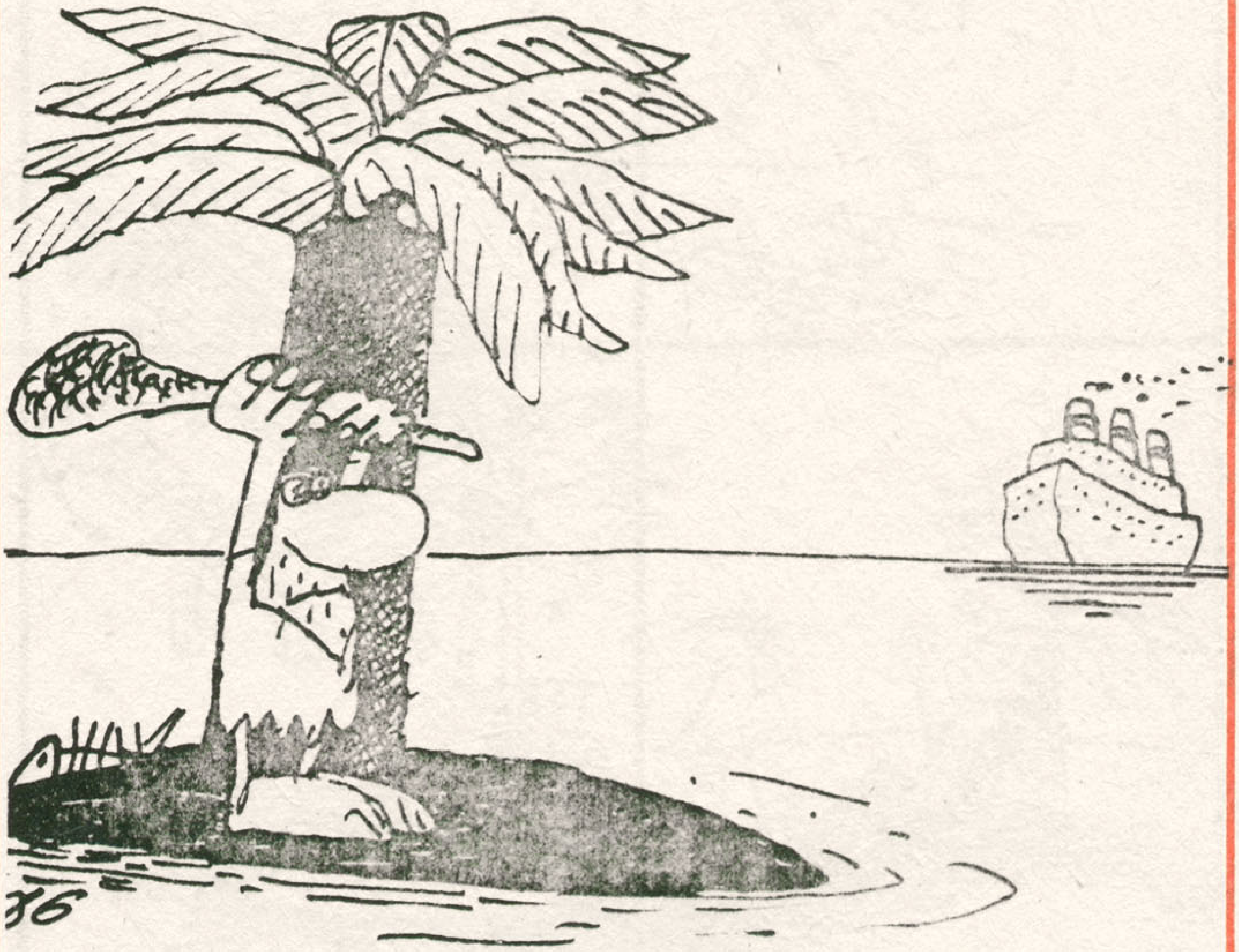
„Itt van, gyermekeim, a könyv, a füzet, a körző, a vonalzó, a toll, a ceruza, a munkalap, a radír, és a szögmérő?" Nem tudja, hogy a toll és a ceruza olyan apróság, amit reggel álmosan nem könnyű előszedni a szekrény alól, ahová két nappal ezelőtt beesett. Azt sem tudja, hogy a műanyag vonalzó szakítószilárdsága milyen kicsiny. Alig feszítem a szekrény lába alá, egyből eltörik.

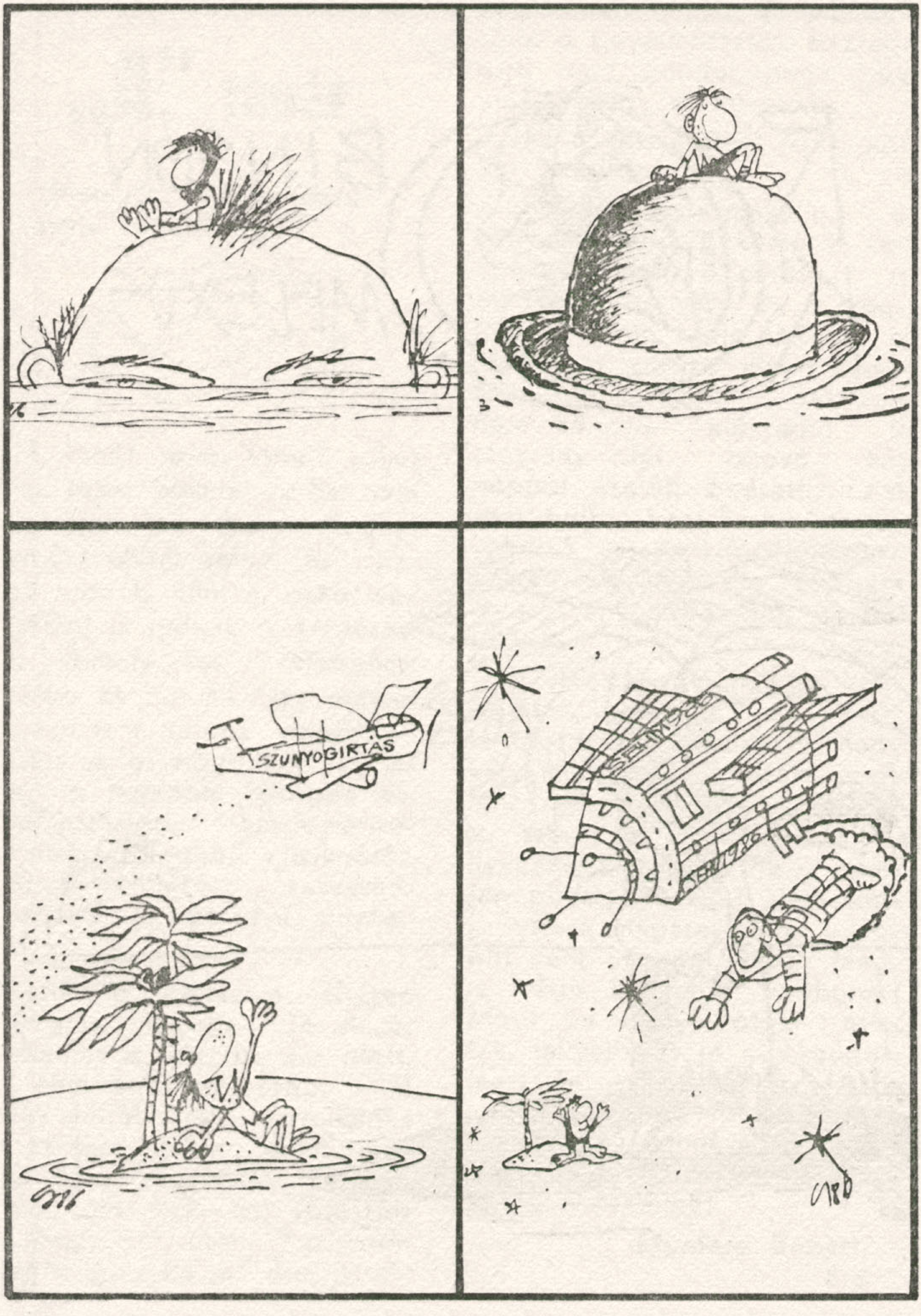
Ez mind hagyján, de képzeljétek, naponta új házi feladatot ad, és elvárja, hogy kész is legyen. Rájöttem, hogy nincs lelke, és egyáltalán nem is szereti a gyerekeket. Aki ilyeneket csinál, az ne is menjen pedagógusnak! Nem tudja velem megszerettetni magát, nem és nem. Hogy mégis sokan kedvelik? Stréberek! Majd én megmutatom nektek, milyen egy jó pedagógus, mert én az leszek, és akkor majd felnéznek rám a diákjaim, mert mindnél okosabb leszek, többet tudok majd, és többet követelek!

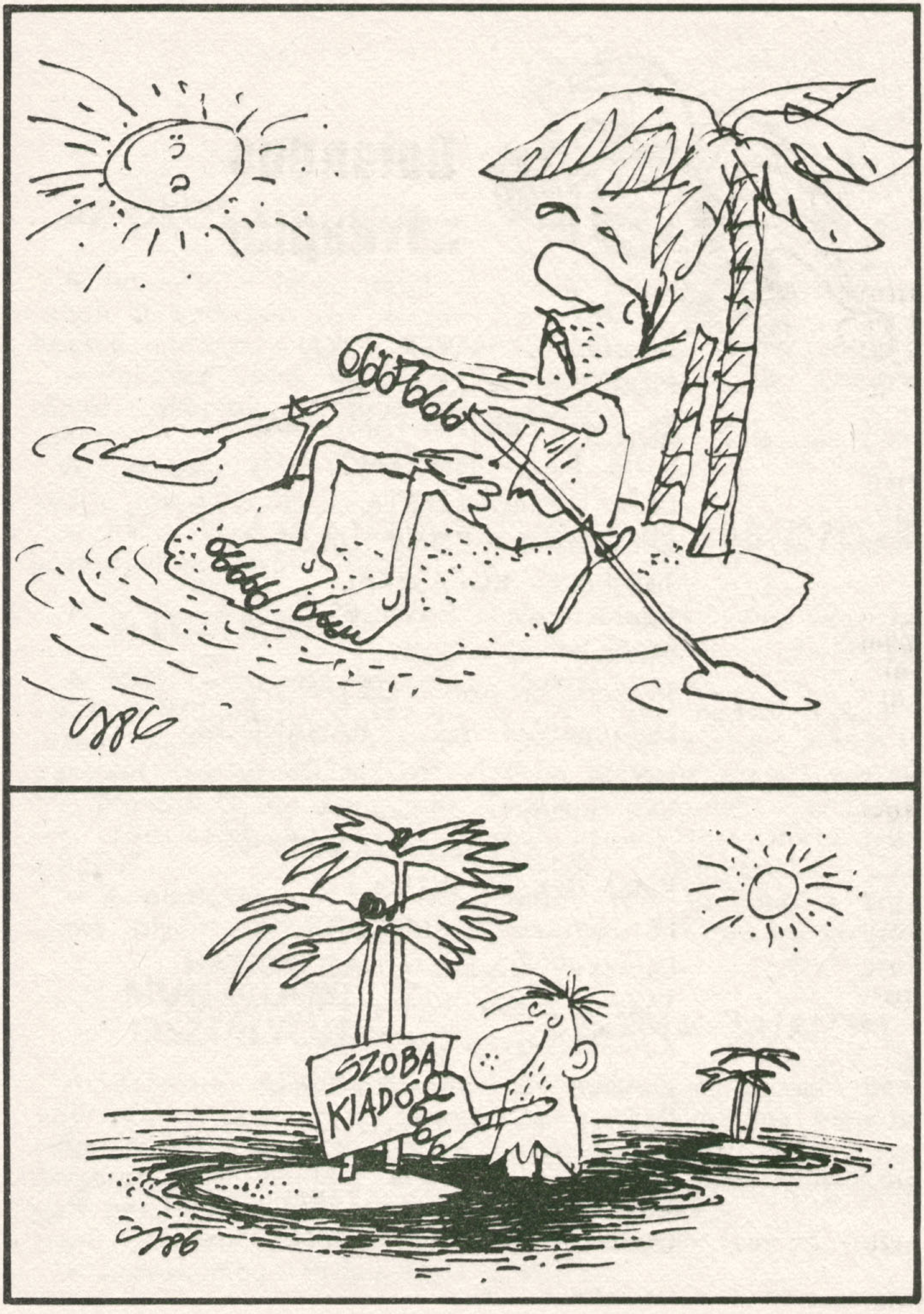
Monfera Róbert,
Érd

ROBINSON KOMPLEXUS

SZUNYOGIRTÁS

SZOBA
KIADÓ

Bolondos névnaptár

Barátnő = HAVERONIKA
Piaci kofa = KOSÁRA
Zenekari dobos = TAMTAMÁS
Lusta fiú = HEVERNŐ
Édes kislány = ZIZITA
Édes kisfiú = BONBONIFÁC
Tar fiú = KOPASZKÁL
Rádiószerelő = RAVILLÉS
Babiloni fiú = BÁBEL
Jó kedélyű srác = ÖRVENDEL
Dél-amerikai srác = BANÁNDOR
Lovász fiú = NYERGELLÉRT
Vén nyanya = ÖREGINA
Hiányzó nebuló = LÓGÁSPÁR
Kínai férfi = RIZSÓ
Fázós fiú = DERMEDÁRD
Dicsekvő fiúcska = NAGYZOLTÁN
Táncos kedvű legény = BOKÁZMÉR
Kőművesinas = VAKOLOS
Dutyiba zárt nő = RABIGÉL
Külföldi lány = IDEGENOVÉVA
Jóétkű férfiú = ZABÁLINT
Borissza tekergő = ISZÁKOS
Gyilkos krimihős = ARZÉNÓ

Hétpróba

AZ OKOS RENDÉSZ

A fiatal lány lélekszakadva rohan a portához, és kétségbeesve hadarja:

– Rendész bácsi, az összes rózsát ellopták a zuhanyozónkból!

A rendész kicsit gondolkodik, majd dönt:

– Akkor kezdjük a nyomozást a virágkedvelők között.

A LUSTA DIÁK

A tanár arca paprikavörös, annyira feldühítette a semmirekellő diák. Végső elkeseredésében megkérdezi:

– Mondd, Gábor fiam, amikor lusta vagy, hová szoktál elbújni?

– A padlásra ... ha nem lenne olyan magasan.

MUNKAÜGYI OSZTÁLYON

A középkorú munkaügyi előadó áthajol az asztalon, hogy még jobban lássa a csodabogarat, aki nemrég kopogott be, hogy a gyárban szeretne dolgozni.

– Szóval, maga fizikai munkára jelentkezik? – ismételgeti csodálkozva.

– Csak mikrofizikaira – pontosít a fiatal munkaerő.

ÚJGAZDAGÉKNÁL

A mama lelkesen és büszkén meséli:

– Vettem a fiamnak egy márkás zongorát.

– És már játszik rajta? – kíváncsiskodik a szomszédasszony.

– Hogyne. A tetején gombfocit.

LEVES ÉS BABFŐZELÉK

Két férfi beszélget.

– Komám, miért vagy enynyire levert? – érdeklődik az egyik.

A másik nagyot sóhajt és könnyeivel küszködve mondja:

– Tíz évvel ezelőtt az anyósom mérgében a fejemre öntött egy fazék forró levest. Akkor megkopaszodtam. Tegnap rám borította a babfőzeléket. Tönkrement a parókám.

SZAKMAI ÁRTALOM

Éváékhoz váratlanul betoppan a kolléganője. Meglepetten álldogál az ajtóban.

– Te Évi, mitől ilyen vizes a lakásotok?

Az asszony lemondással sóhajtja:

– A férjem tűzoltó, és itthon gyakorol.

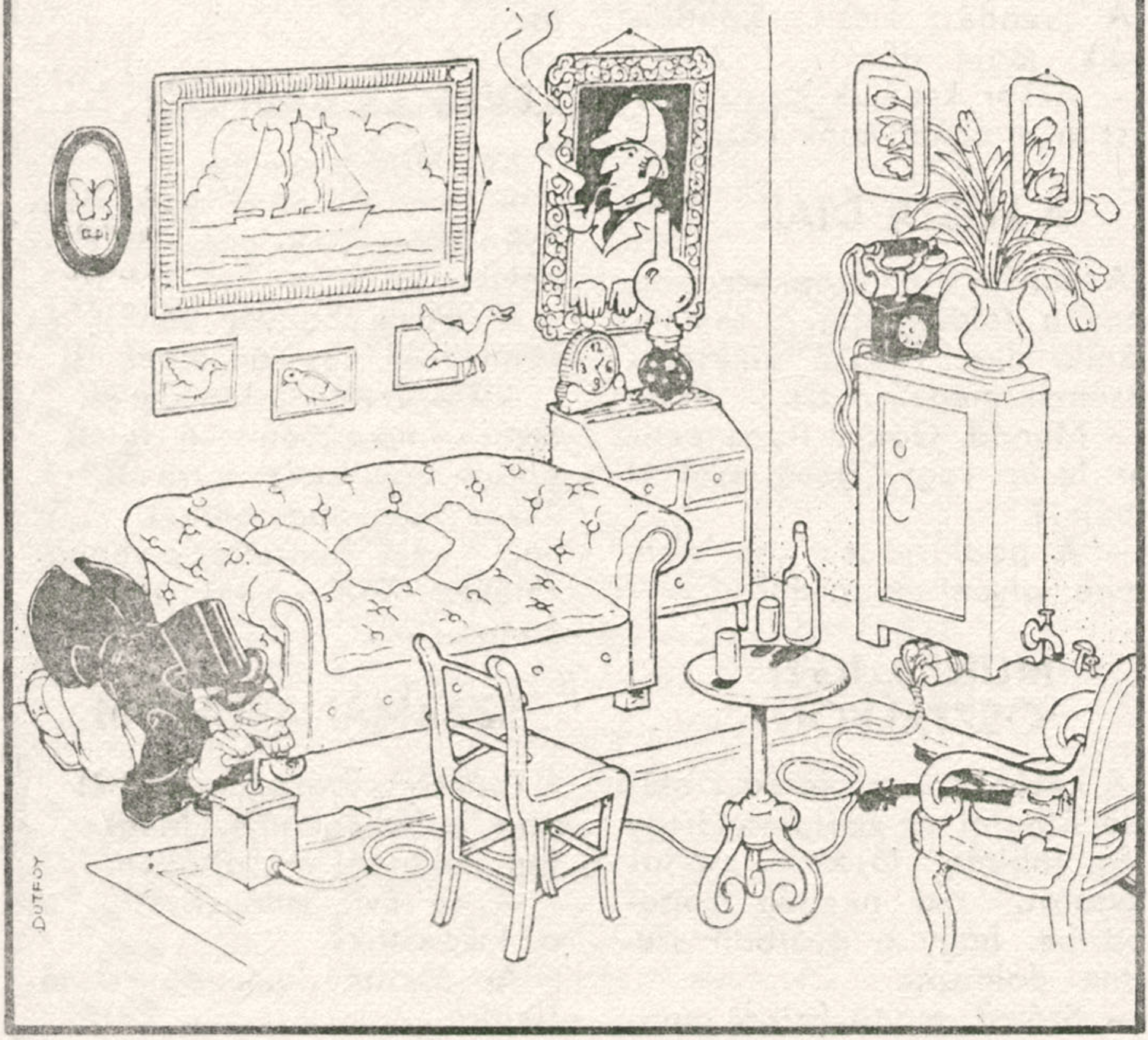
REPULŐTÉRI RIPORT

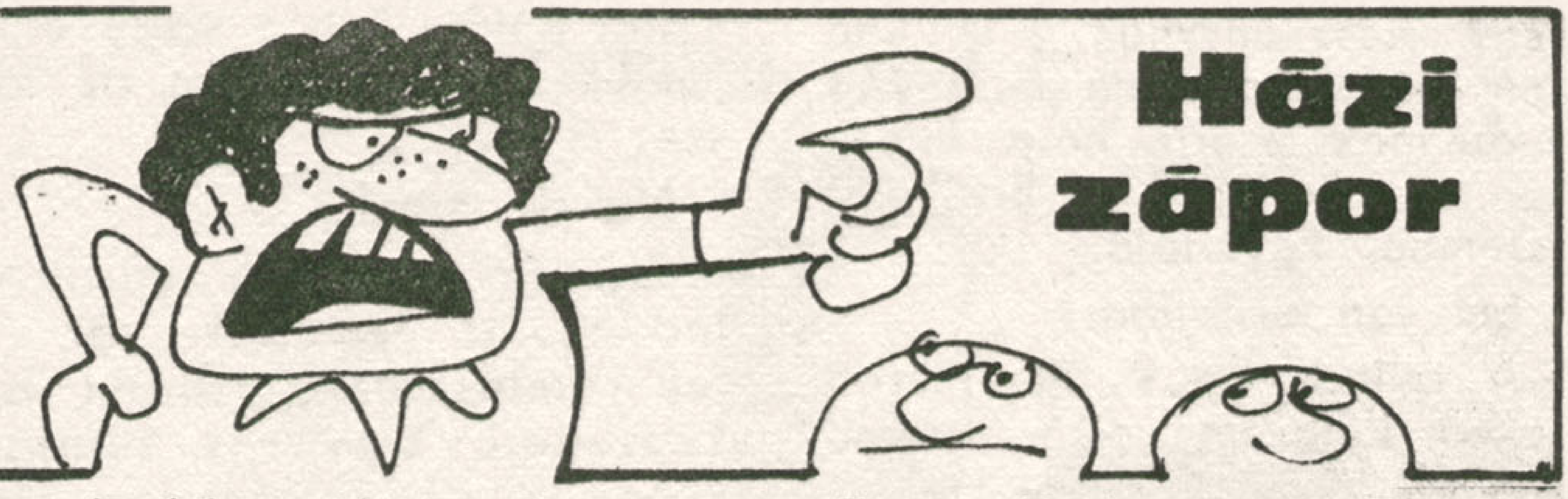
A fiatal újságíró riportot készít a repülőtéren. Kezdő lelkesedésében senkit se akar kihagyni, megkeresi hát a takarító nénit is.

– Mondja, Kati néni, maga mit dolgozik itt?

– A légifolyosókat takarítom – hangzik az öntudatos válasz.

Hány képtelenséget találsz a rajzon?

Házi zápor

Ez már kész röhej, sőt maga az őrület. De ennek vége. Ezentúl kiszórok mindent, az összes kacatot, amit nem raktok helyre. Merőben új alapokra helyezem a neveltetéseteket. Ha nektek szigorú apa kell, hát lesz benne részetek.

Első feladat:

közösen megtekintjük, hogy hol található a szemetes pikszis. Micsoda? Szóval tudjátok. Hát akkor miért találhatók a lakás minden pontján összefirkált rajzlapok, összegyűrt csokoládés és cukorkás papírok, lerágott almacsutkák, sárguló gyümölcshéjkupacok? Kérdem én, miért?

Azok nem összefirkált rajzlapok, hanem egy érdekfeszítő játék kellékei. Hogy milyen játékról van szó? Ezt hiába magyaráznánk, ezt te úgysem érted, apu. A csokoládés és cukorkás papírokat pedig nem én hagytam elől, almát és egyáltalán gyümölcsöt évek óta nem ettem. De ha cselédre van szüksége a családnak, akkor összeszedhetem...

Egy világért se. Egyrészt cselédre nincs szükség, mert arra itt vagyok én. Micsoda? Hogy tele van a szemetes pikszis? Na jó. Akkor

szakkört szervezünk,

és megtekintjük a szemétledobó helyét a lépcsőházban. Hogy ezt is tudjátok? Hát akkor...?

Nem tudjuk kezelni. Én még ehhez kicsi vagyok. Én meg félek, hogy melléöntöm a felét. Mert mindig degeszre tömitek.

Oké. Kiviszem a szemetet. Más se hiányzik, mint hogy a nyakamra csődítsék az ifjúságvédelmi bizottságot. Három hátrányos helyzetű gyerek, akik ki vannak szolgáltatva önző és kérges lelkű szüleik bánásmódjának. De az már mégiscsak sok, hogy nem tudok letenni egy tollat az íróasztalomra. Egyszerűen nincs rajta annyi hely. Egy ismeretlen rendeltetésű, ám tekintélyes méretű doboz számára van hely. Három filctollkészletnek, egy csomó használt rágóguminak, a vízfestékeknek van hely, és tizen-

négy mesekönyvnek is van hely, és ötvenhárom műanyag állatkának is van hely. Ellenben a tollamnak... Erről jut eszembe. Egyáltalán

hol van a tollam?

A tollad, apu? De hiszen neked sohasem volt tollad. Nekünk is alig van. Lassan kijárjuk az iskolát anélkül, hogy egyetlen rendes tollunk is lenne. Hogy legkevesebb tizennyolc tollunk van fejenként? Jaj apu, te mindig tréfás ember voltál. Az egyik túl vastagon, ír, a másiknak rettenetesen hülye a fogása, a harmadik csak kékkel ír, amilyen mindenkinek van, a negyedik sárga, az ötödik egyáltalán nem ír, a hatodik a fene tudja hol van, a hetedik... Tényleg, miért nem hozol végre egy valamirevaló tollat? Persze, ha te is annyit írnál, mint mi..., de hát törődsz is te ezzel. A bizonyítványunkat bezzeg hümmögve nézed. De hát hogyan álljuk ilyen körülmények között az iskolába folyó öldöklő versenyt?

Ez igaz. Tessék, itt vannak a maradék tollaim. Úgysem tudom hová tenni őket... De az a vár, amit két hete építettünk, már igazán útban van. Nem lehet tőle kinyitni a szekrényt. Igazán nem vagyok a divat bolondja, de szeretnék valami mást is felvenni néha. Tehát vagy elrakjátok, vagy kiszórom az egészet a...

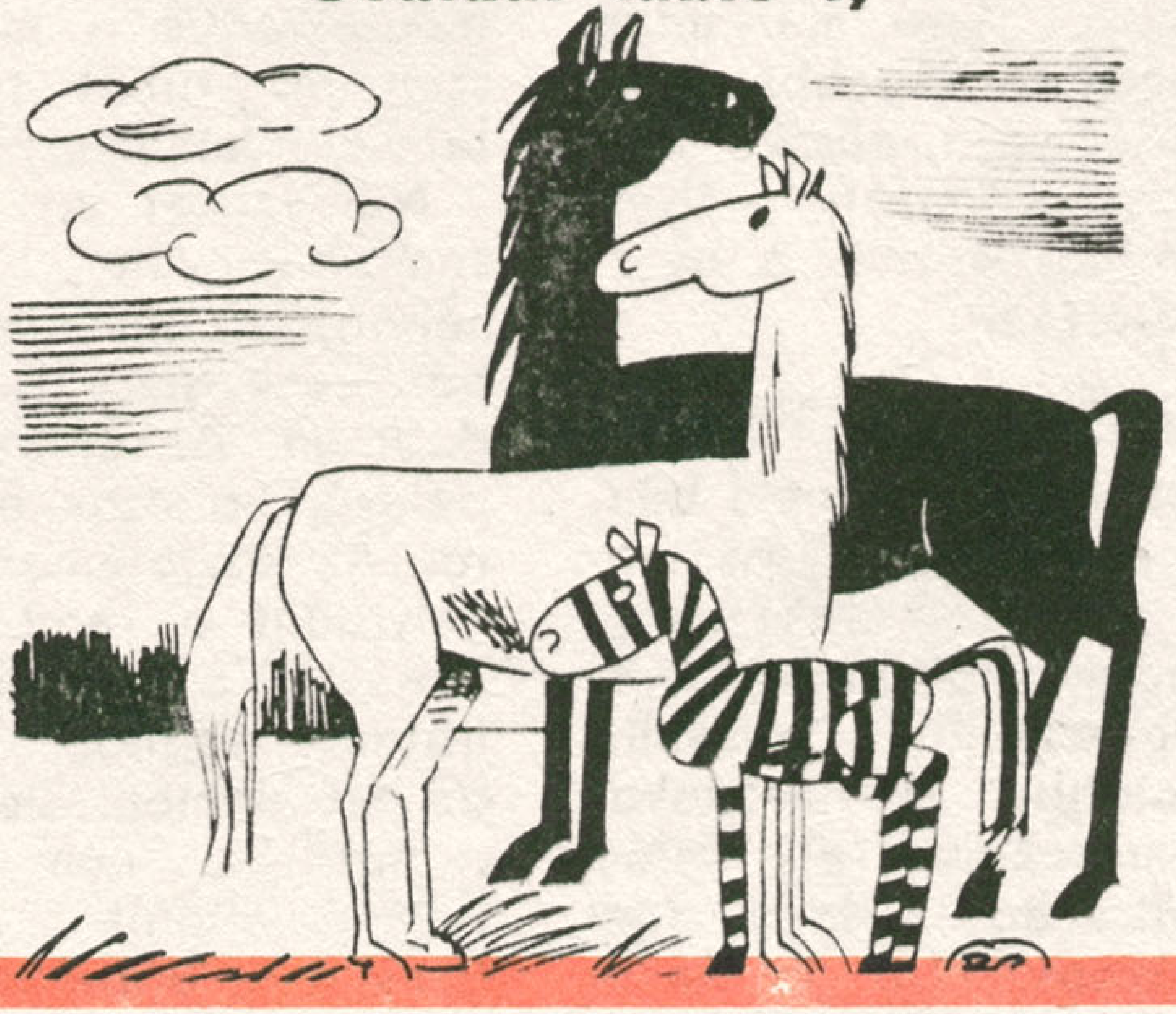
Na de apu!

Először is azt a várat veled együtt építettük, sőt, ha jól emlékszünk, direkt a te kedvedért. Úgyhogy tulajdonképpen neked kellene elrakni. Eddig nem mertünk hozzányúlni, mert ki tudja, hátha játszani akarsz vele. Másodszor meg éppen most beszéltük meg, hogy vacsora után azzal fogunk játszani. Persze, ha ebben a családban csak dísznek van a játék... Ha nekünk csak az örökös tanulás, meg a takarítás a sorsunk, akkor csak rajta, hajítsd ki az egészet.

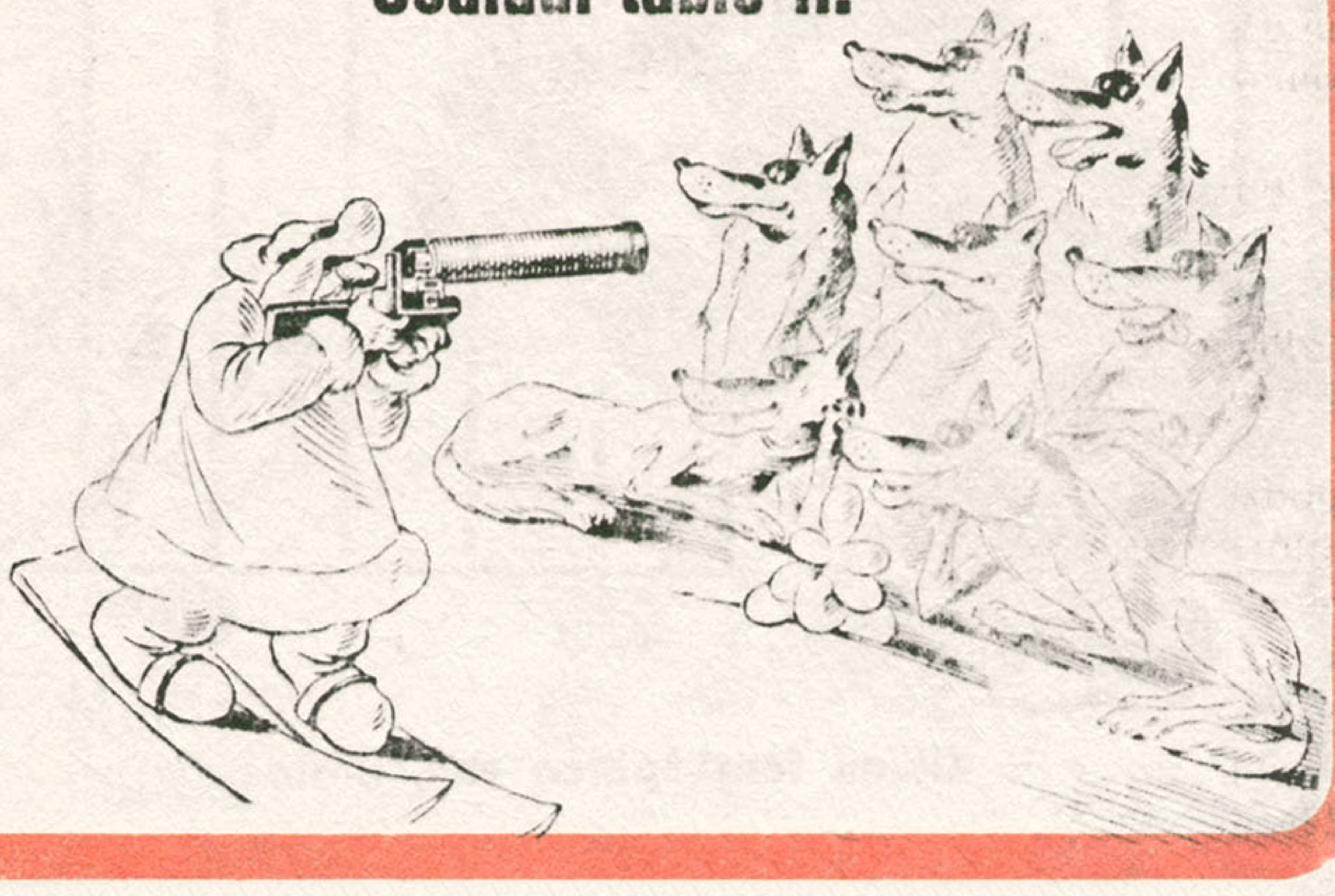
Napok óta match-box autókon járok, ami mindenképpen komoly rizikófaktor, már ami az infarktust illeti. Mert ezek a match-box autók görkorcsolyának kicsik, viszont akkorákat lehet esni rajtuk, mint ide Verpelét. Talán el kellene rakni őket. Megannyi pici műszer. Az igaziak tökéletes másolatai. Finom szerkezet, parányi rugók... Igazán nem arra valók, hogy egy élete zenitjén lévő apa sétáljon rajtuk.

Nem bizony. Igazán nézhetnél a lábad elé is, amikor átcsörtetsz a lakáson. Másrészt hová tegyük őket? Micsoda? Hogy minden szek-

Családi tabló I;

Családi tabló II.

rényben és minden fiókban a mi játékaink vannak? ... Hát éppen ez az. Azok már mind tele vannak a régebbi játékokkal. Más apa büszke lenne rá, ha gyermekei ilyen féltő gonddal őriznék a gyermekkor emlékeit.

Könny szökik a szemembe.

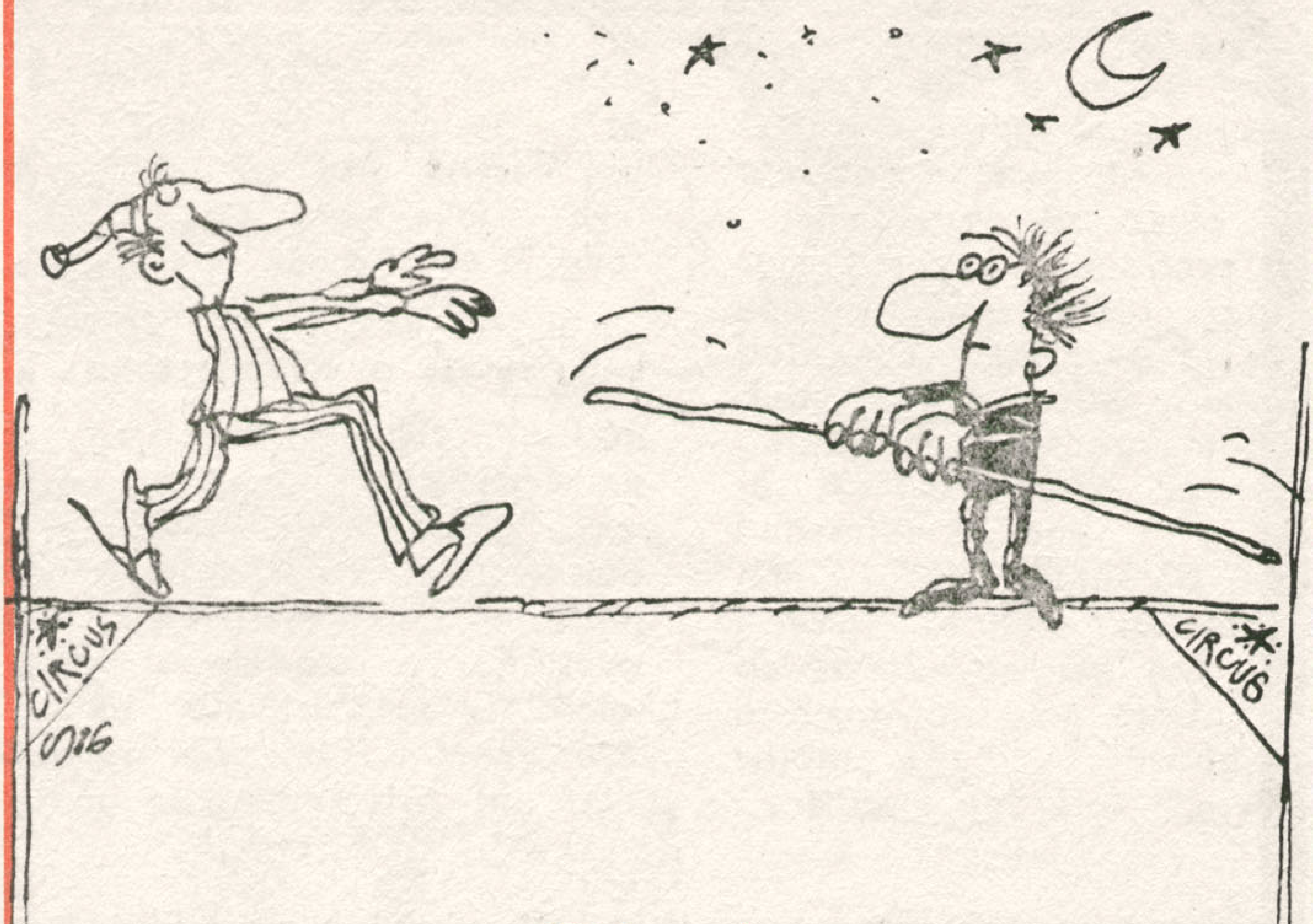
Az ilyesmi tényleg nem bűn. De az már mégis csak nevetséges, hogy a lakás egy igen forgalmas bizományi áruház böngészdéjéhez hasonlít. Hát legalább a ruháitokat miért nem rakjátok el? Vajon miért? Micsoda? Hogy ezek már piszkosak? Na jó. Akkor szervezünk egy újabb szakkört, amelynek keretében megtekintjük a mosógépet. A szennyes ruhát tudniillik abban kell elhelyezni.

Na végre! Az akció mégsem bizonyult hiábavalónak, néhány sűrűn teleírt papírlapot csak sikerült a szemétbe dobnom. Az ember mutasson példát, ha csak egy mód van rá. Az asztalomon úgy-ahogy helyreállt a rend. Nem értem ... hová tűnhetett a kéziratom? Tegnap itt hagytam az asztalomon. De hát ebben a bazárban nem csoda, ha valami eltűnik. Jóságos ég! Csak nem dobtátok ki ...?!

– Kitűnő fényképarca van, uram ...!

Mester-
munka

Világszám

– Mit szólsz, milyen energiatakarékos fűtésünk van?

Tímár György:

Félreértelmező szótár

Háztűznéző: a lángban álló lányos házat oltás helyett felhevülve bámuló, nyalka tűzoltó.

Zongoraverseny: koncerteken játszott mű, valójában a zongora és a zenekar gyorsasági versenye. Amelyik először ér a zenemű végére, az győz. A zenekart pálcával, a zongorát pedállal hajtják.

Olivér: paripafajta. Még a telivérnél is ritkább.

Coboly: westernfilmek drága prémbe öltözött tehenészlegénye.

Lasszó: kötéllel vívott csörte.

URH: vércsoport. A tévé „kék-vér"-adásaiból ismert.

Ajtony: ősmagyar nyílászáró szerkezet. I. István úgy bevágta, hogy csak úgy koppányt.

Fityisz: görcs, melynek során a hüvelykujj egy időre beszorul a mutató- és nagyujj közé.

Kémcső: felderítők műszere a gyanús elemek megfigyelésére.

Borsó: borból és sóból összeállított, népszerű falrahánytató szer.

Rubeola: olasz ökölvívó, rendszerint kiütéssel győz.

Gulipán: főleg Hollandiában termesztett, különös, madár alakú virág.

Violinkulcs: hegedűtokot nyitó-záró vaseszköz.

Nyirokcsomó: feledékeny sebészek által emlékeztetőül a nyirokérre kötött csomó. (Jelentése: „Holnap itt nyírok.")

Encián: kék színű rovarirtó szer.

Pingvinek: az északon élő mordvinok déli-sarki rokonai. Népviseletük a frakk.

Íj: fájdalmas felkiáltás, főleg nyilallás esetén.

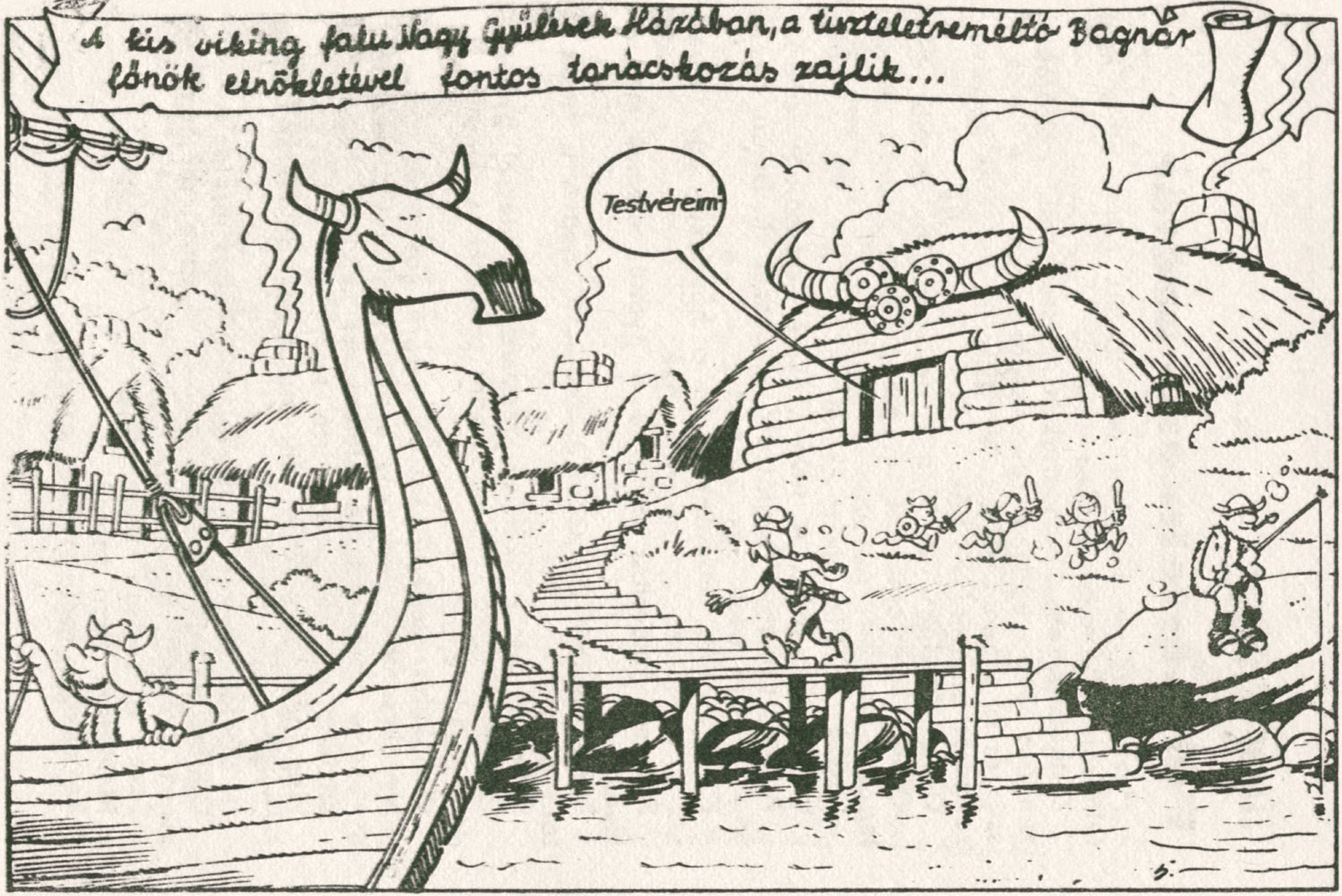
Delila: a haj és szakáll nélkül maradt dühöngő Sámsonra mondták barátai.

Teve: a sivatag képernyője.

Melódiák: ipari tanuló.

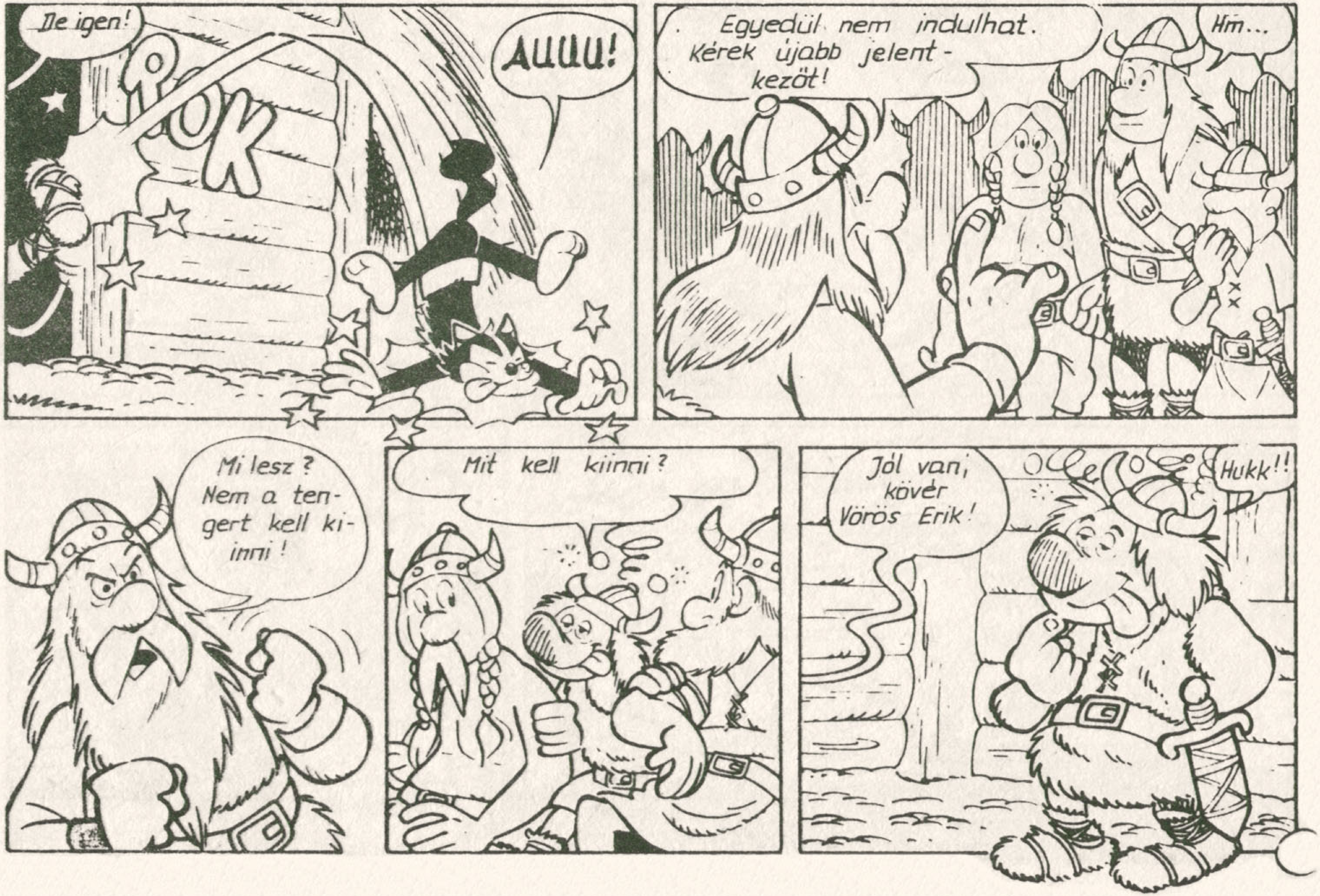
Szamovár: teafű-szállító csacsi.

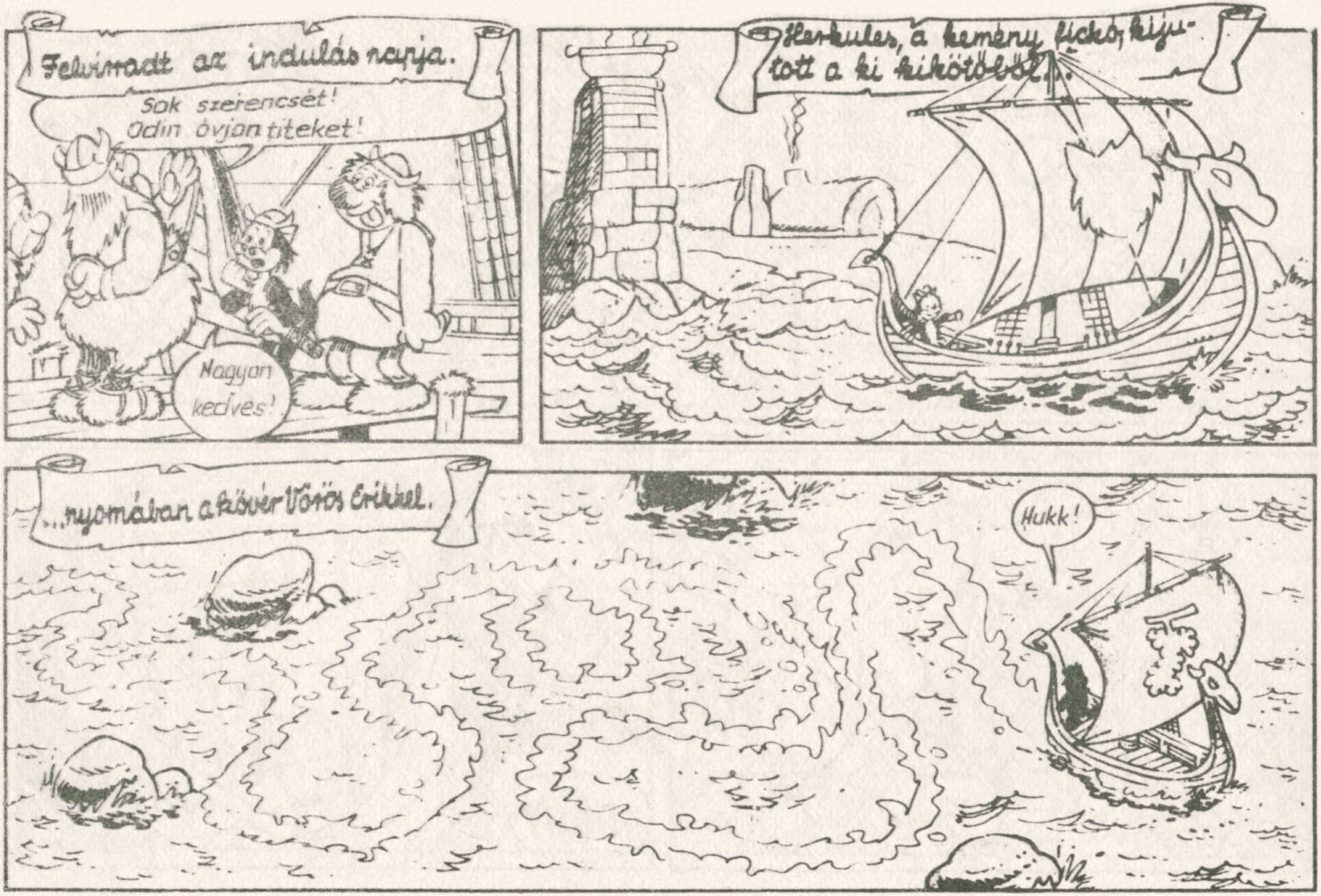
Herkules és a vikingek

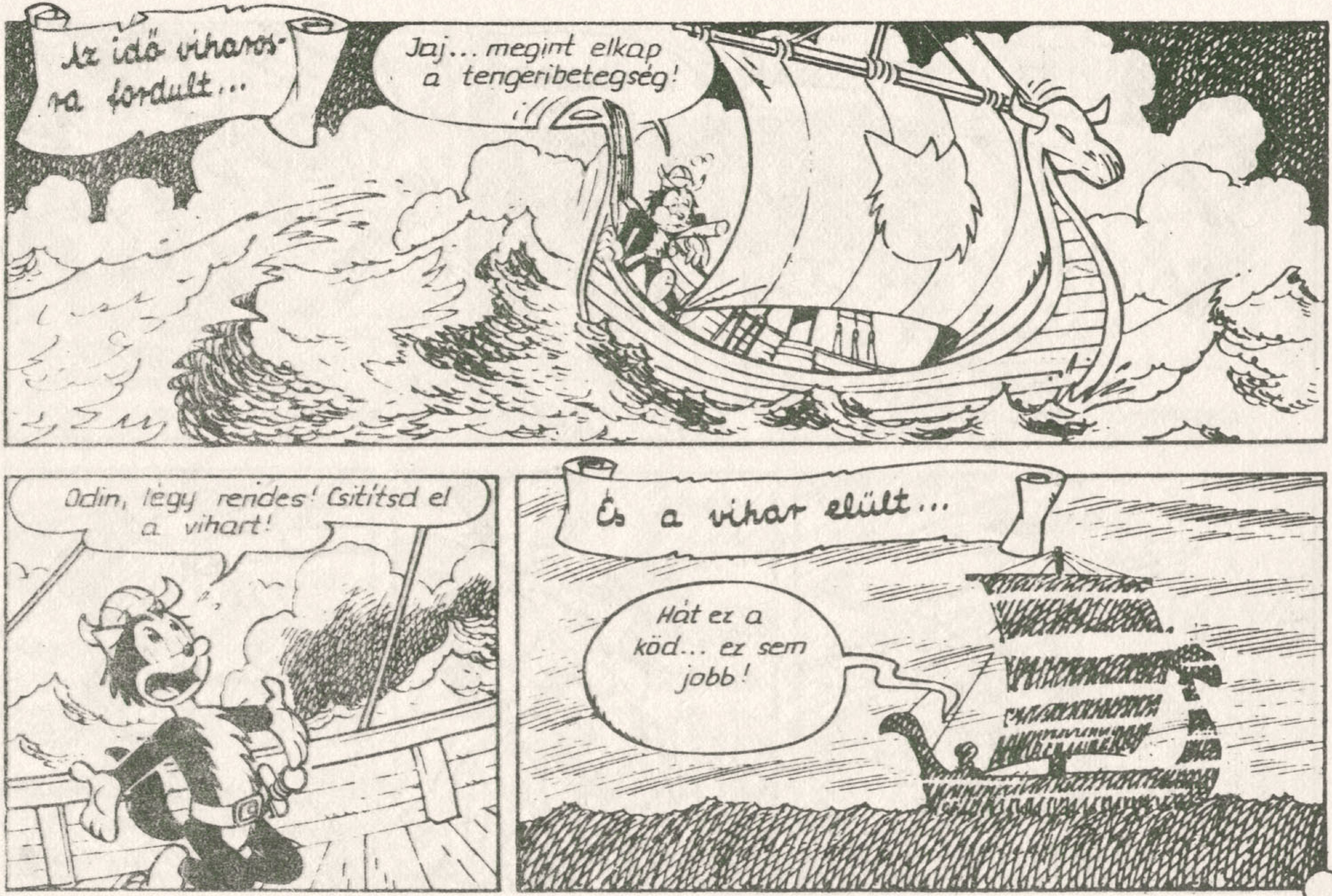

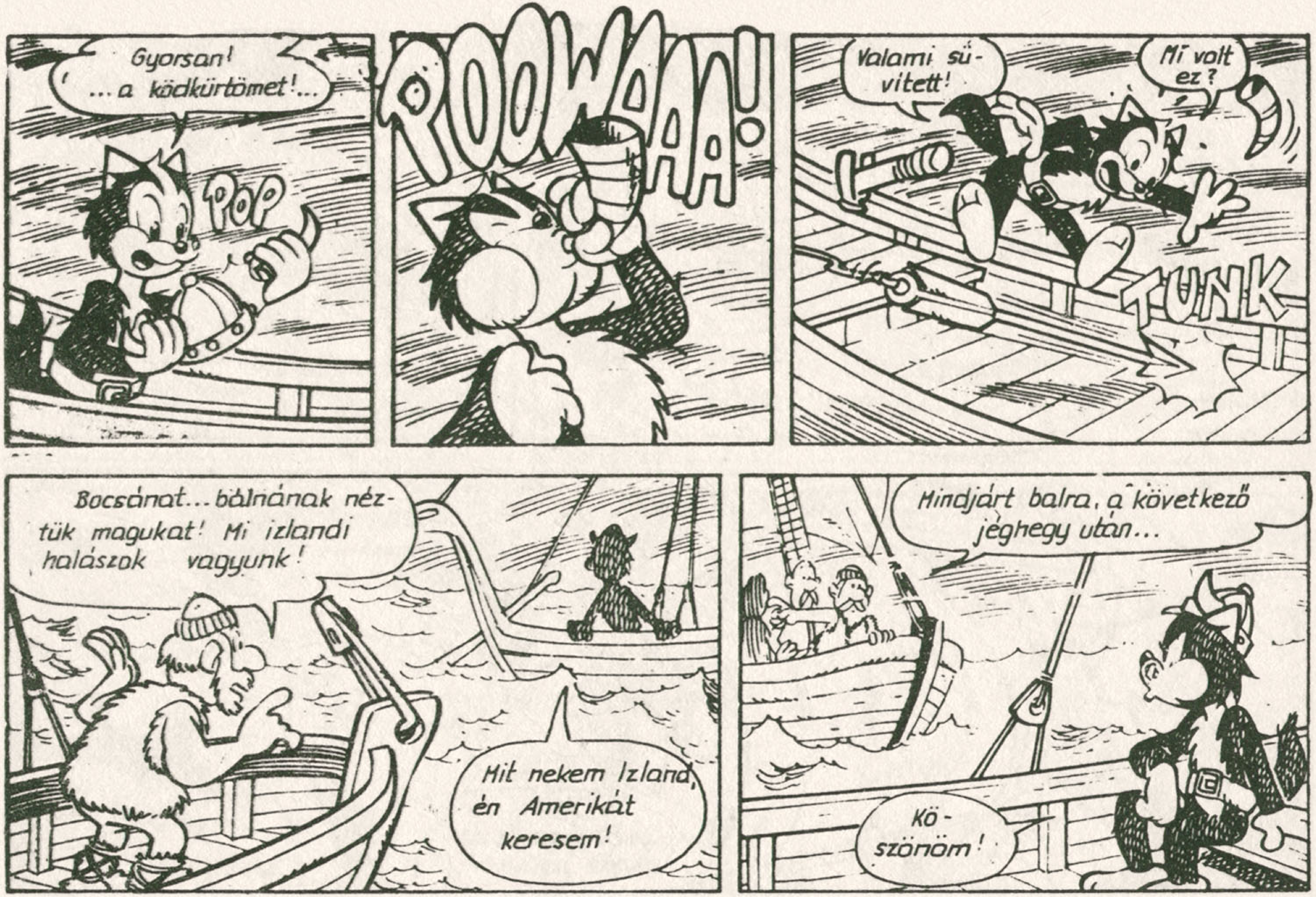

Én, Bagnar mondom, itt az ideje, hogy egyikőtök elinduljon Amerika fel-fedezésére...
Ennyi az egész?
Az önként jelentkező álljon fel, vagy jelezze kiáltással, hogy vállalkozik a feladatra!
Én bizony nem megyek!
...
Legjobb lesz, ha leülök!
OUAAH!

Nem csalódtam benned, Herkules!
Én nem mondtam semmit!
Mindnyájan hallottuk!
Csak a sisakom hegye szúrt belém!
Ne szégyelld, hogy kemény és bátor fickó vagy...
Kis önkéntesem, indulj... mindent előkészítettünk...
Nem akarom!

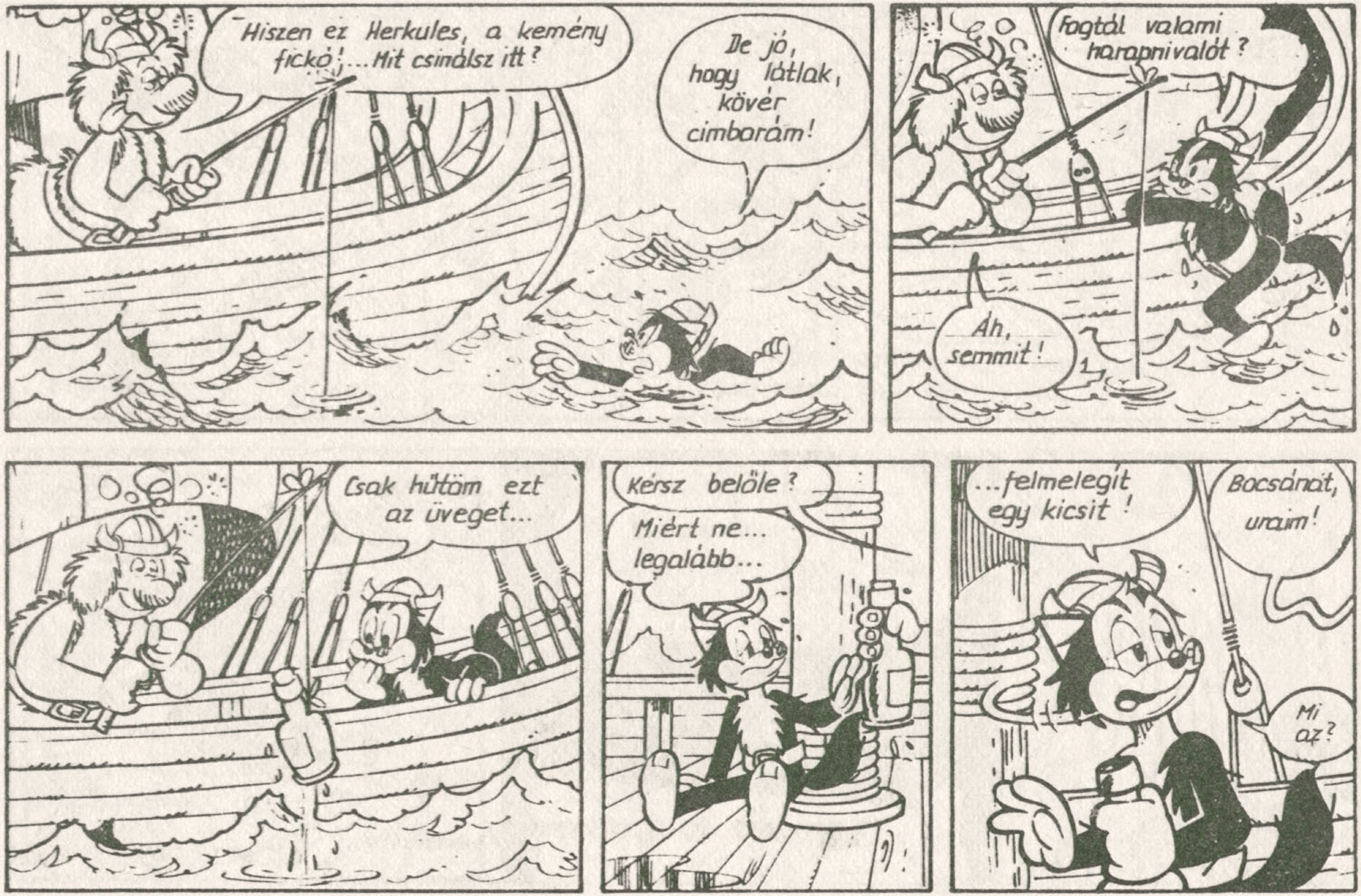

De igen!
POK
AUUU!
Egyedül nem indulhat. Kérek újabb jelent-kezőt!
Hm...
Mi lesz? Nem a ten-gert kell ki-inni!
Mit kell kiinni?
Jól van, kövér Vörös Erik!
Hukk!!

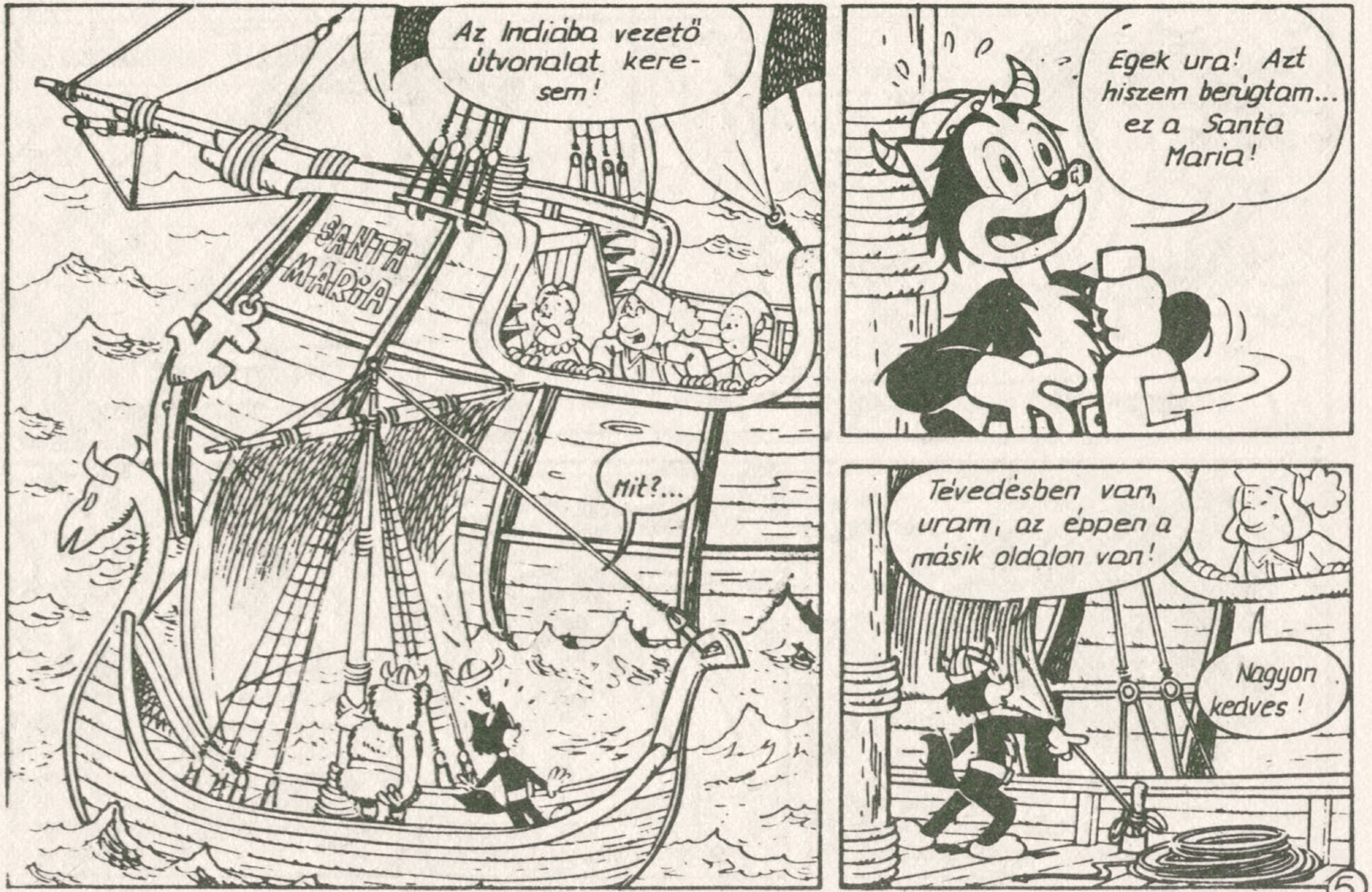

Felvirradt az indulás napja.
Sok szerencsét! Odin óvjon titeket!
Nagyon kedves!
Herkules, a kemény fickó, kijutott a ki kikötőből.
...nyomában a kövér Vörös Erikkel.
Hukk!

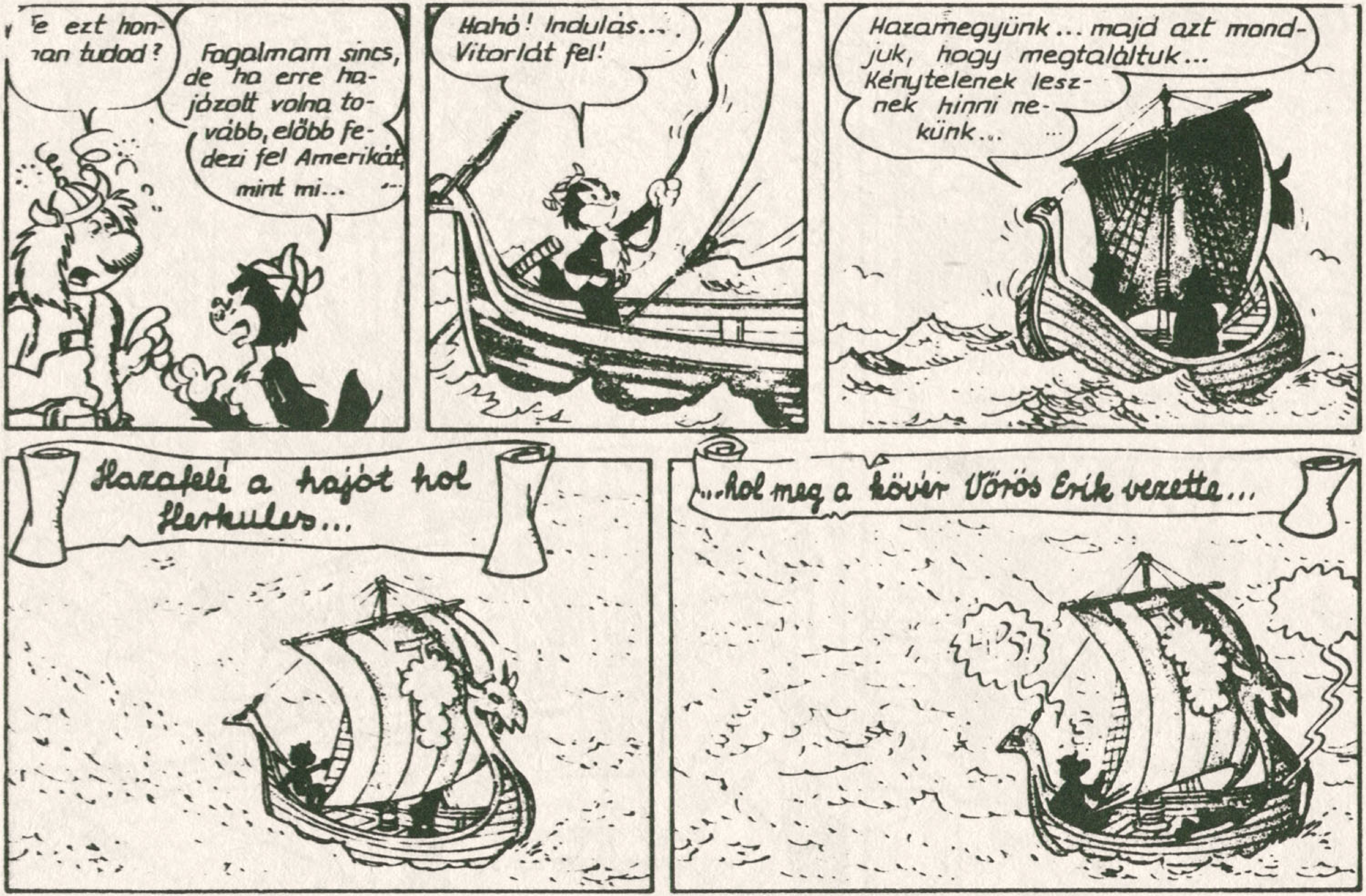

Az idő viharosra fordult...
Jaj... megint elkap a tengeribetegség!
Odin, légy rendes! Csitítsd el a vihart!
És a vihar elült...
Hát ez a köd... ez sem jobb!

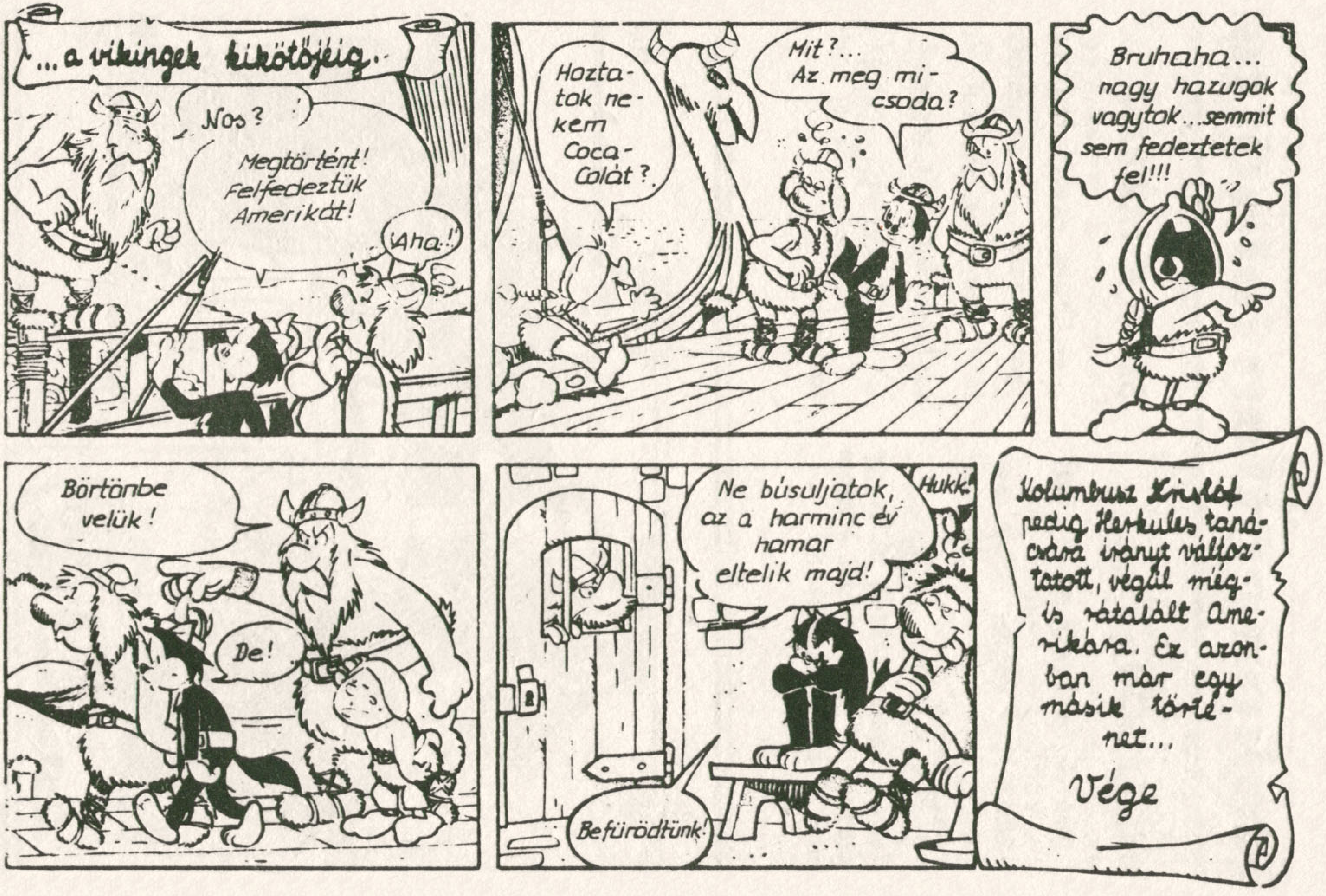

Gyorsan! ... a ködkürtömet!...
POP
POOWAAA!
Valami süvitett!
Mi volt ez?
TUNK
Bocsánat... bálnának néztük magukat! Mi izlandi halászok vagyunk!
Mit nekem Izland, én Amerikát keresem!
Mindjárt balra, a következő jéghegy után...
Köszönöm!

Tengerész, ó szívem, tengerész...
Leszállt az éjszaka...
Már látom... azaz, nem látok semmit! ... Nehogy...
BLONK!
Odin elpártolt tőlem. Süllyedek!
Arról nem volt szó, hogy úszva menjek!...
FLITCH
FLITCH

Hiszen ez Herkules, a kemény fickó! ...Mit csinálsz itt?
De jó, hogy látlak, kövér cimborám!
fogtál valami harapnivalót?
Áh, semmit!
Csak hűtöm ezt az üveget...
Kérsz belőle?
Miért ne... legalább...
...felmelegít egy kicsit!
Bocsánat, uraim!
Mi az?

Az Indiába vezető útvonalat kere-sem!
SANTA MARIA
Mit?...
Egek ura! Azt hiszem beugtam... ez a Santa Maria!
Tévedésben van, uram, az éppen a másik oldalon van!
Nagyon kedves!

…e ezt hon-…an tudod?
Fogalmam sincs, de ha erre hajózott volna tovább, előbb fedezi fel Amerikát, mint mi…
Hahó! Indulás… Vitorlát fel!
Hazamegyünk… majd azt mondjuk, hogy megtaláltuk… Kénytelenek lesznek hinni nekünk…
Hazafelé a hajót hol Herkules…
…hol meg a kövér Vörös Erik vezette…
HAPCI!

...a vikingek kikötőjéig...
Nos?
Megtörtént! Felfedeztük Amerikát!
Aha!
Hoztatok nekem Coca-Colát?
Mit?... Az meg micsoda?
Bruhaha... nagy hazugok vagytok... semmit sem fedeztetek fel!!!
Börtönbe velük!
De!
Ne búsuljatok, az a harminc év hamar eltelik majd!
Hukk!
Befürödtünk!
Kolumbusz Kristóf pedig Herkules tanácsára irányt változtatott, végül mégis rátalált Amerikára. Ez azonban már egy másik történet...
Vége

Rakoncátlan felnőttek

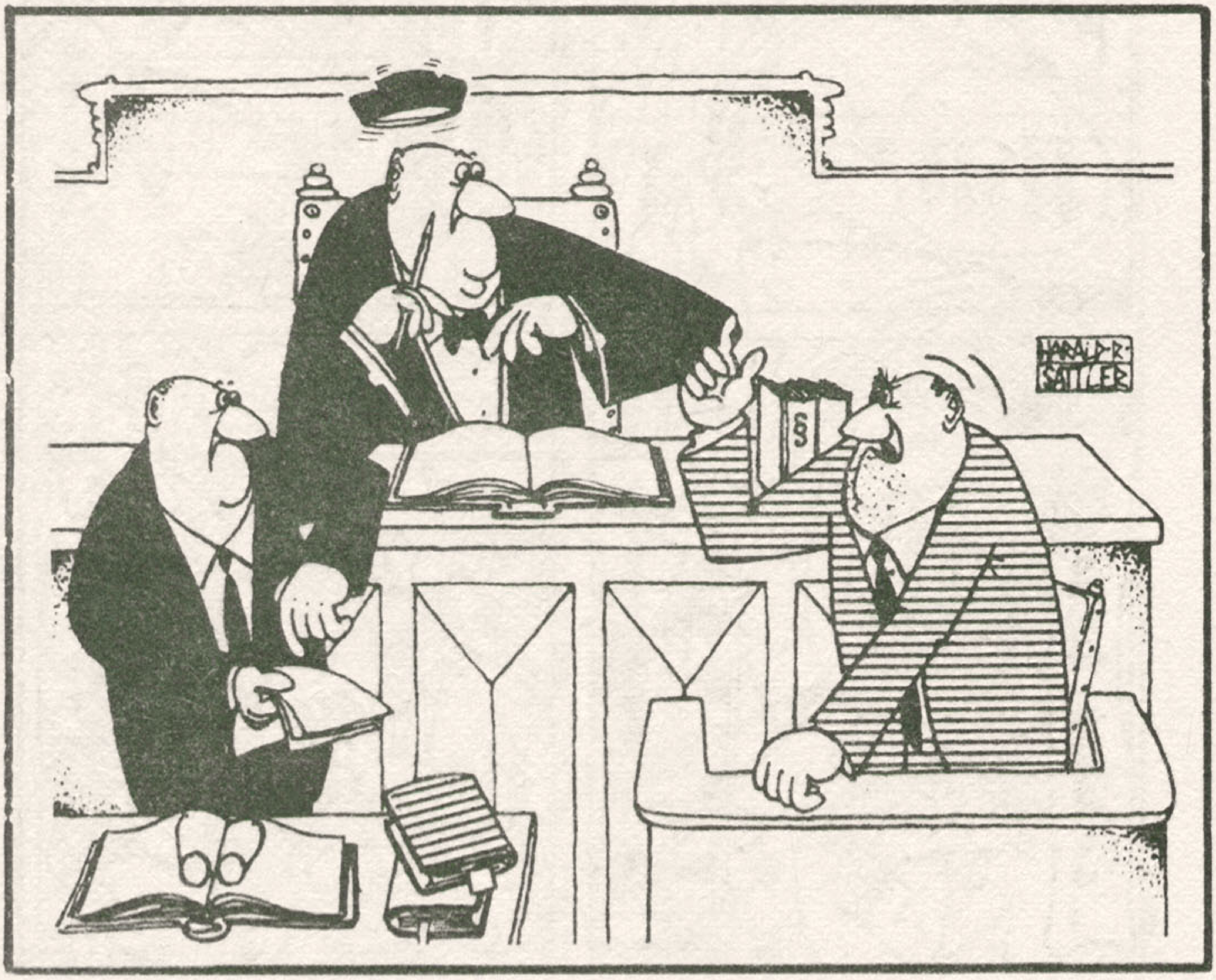
BÍRÓSÁGON

Bíró: – Felismeri ezt a kést?
– Vádlott: – Felismerem.
Bíró: Na, végre, jobb belátásra tér, és beismerő vallomást tesz!
Vádlott: – Hogyhogy beismerő vallomást? Még jó, hogy felismerem azt a kést! Három hete mutogatják nekem!

SKÓT A TAXIBAN

– Uram – szól halálra váltan a sofőr –, elromlott a fék! Mindjárt belezuhanunk a szakadékba! Mit tegyek?

– Azonnal kapcsolja ki a taxiórát.

SKÓT A PATIKÁBAN

– Gyógyszerész úr, tud valami hatásos szert adni fejfájás ellen?

– Igen, kérem. Kitűnő kombinált porunk van. A gyomorgörcsöt és a reumatikus fájdalmakat is enyhíti ...

– Köszönöm, akkor most nem kérem, megvárom, amíg a többi is fájni fog.

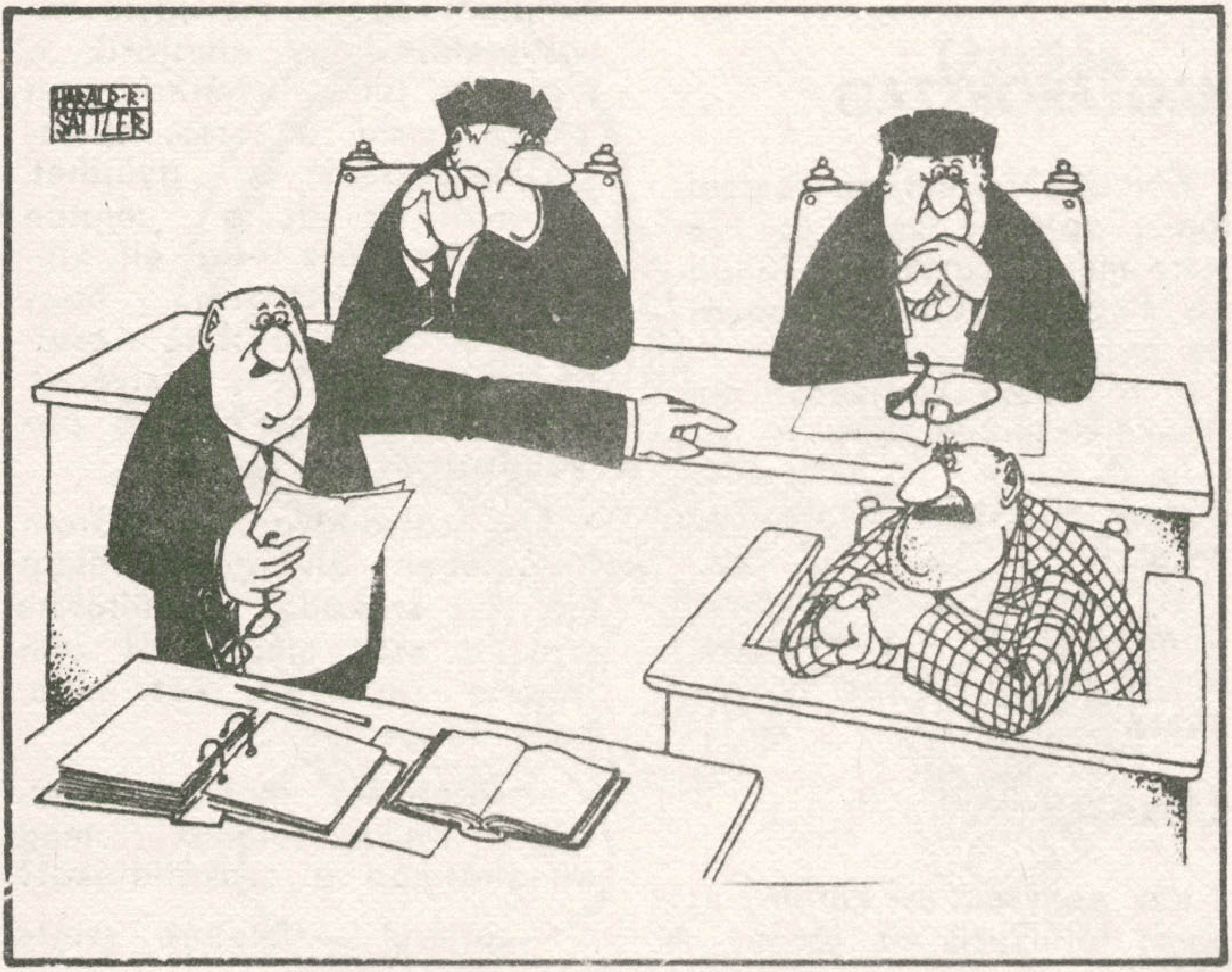
SAKK

– Vádlott! Továbbra is fenntartja azt a vallomását, hogy a károsulttól elrabolt lovat sakkjátékban szerezte?

– Igenis, bíró úr.

– Akkor adja elő, hogyan történt!

– Hát... Amíg a pajtásom leütötte a parasztot, én léptem a lóval.

Egy ország — egy vicc

MAGYARORSZÁG

Karcsika állandóan rosszalkodik, apjának kezd az idegeire menni. Egyik nap dühödten megfenyegeti a rakoncátlan gyereket:

– Ha nem viselkedsz rendesen, kicseréllek egy jó kisfiúra.

Mire Karcsika nevetve válaszol:

– Ugyan, apu, ne nevettesd ki magad! Ki fog adni egy komisz kölyökért egy jó gyereket?

KANADA

Két negyven év körüli jó barát találkozik az utcán. A magas, fekete aggódva faggatja az alacsony barnát.

– Megegyeztél már a feleségeddel a válóperben?

– Hogyne! Mindent elintéztünk.

– Hogyan? Mesélj!

– A lakás az övé maradt, a gyerek az enyém, a vagyon az ügyvédeké.

SKÓCIA

Glasgowban élt négy testvér. Szegények voltak, mint a templom egere. Az egyik elhatározta, hogy elhajózik a tengeren túlra, hátha ott jobbra fordul a sorsa, és talán még pénzt is gyűjthet. Telt-múlt az idő, s miután már vagy húsz évig élt külföldön, elhatározta, hogy visszatér a hazájába. Levélben arra kérte testvéreit. hogy jöjjenek ki elé a pályaudvarra.

A pályaudvaron három öregember álldogált, földig érő, ősz szakállal. A külföldre szakadt skót eleinte föl sem ismerte testvéreit. Azt hitte, hogy idegenek.

– Áruljátok már el végre, miért növesztettétek meg mindhárman a szakállatokat?

– Miért? – felelték szinte

egyszerre. – Hát nem emlékszel? Magaddal vitted a borotvát!

DÁNIA

Az újonc hazalátogat szabadságra, és gyöngyéletérő! mesél az őt körülvevő, egyenruháját bámuló kisebb fiúknak.

– Egy héttel előbb érkezhettem volna, de a díszlépés sehogyse ment. Kapitányunk nagyon szigorú ember. Azt mondta, hogy amint tudjuk a díszlépést, a század szabadságra mehet.

Az egyik srác kíváncsian megkérdezi:

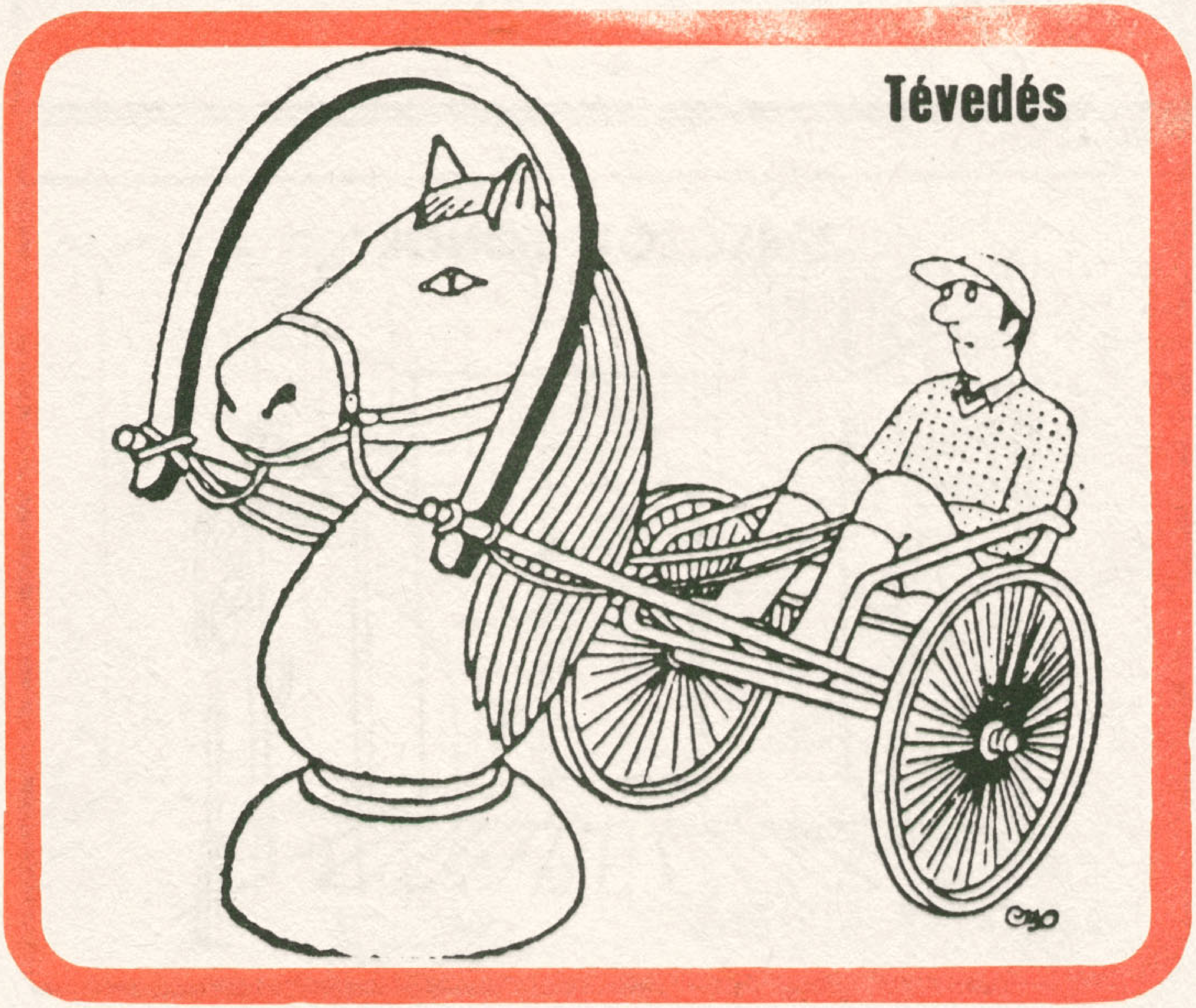
– Na, és tudtátok?

A kiskatona kihúzza magát, és így felel:

– Az egész század rosszul menetelt. Csak én léptem jól. Ezért jöttem később.

FRANCIAORSZÁG

Összetört arcú, bicegő járású, szikár férfi lép az autó-

szalonba. Szeme szomorú, tele aggodalommal. Hangja remeg, amikor a tulajdonosnak elmondja jövetele célját.

– Három hónappal ezelőtt, amikor megvettem önnél az autómat, megígérte, hogy minden eltört részt díjtalanul pótoltat.

– Na és, mivel szolgálhatok?

– Kérem, csináltasson nekem egy új állkapcsot, két sípcsontot, egy combcsontot, a feleségemnek pedig egy orrot és egy fülcimpát.

BELGIUM

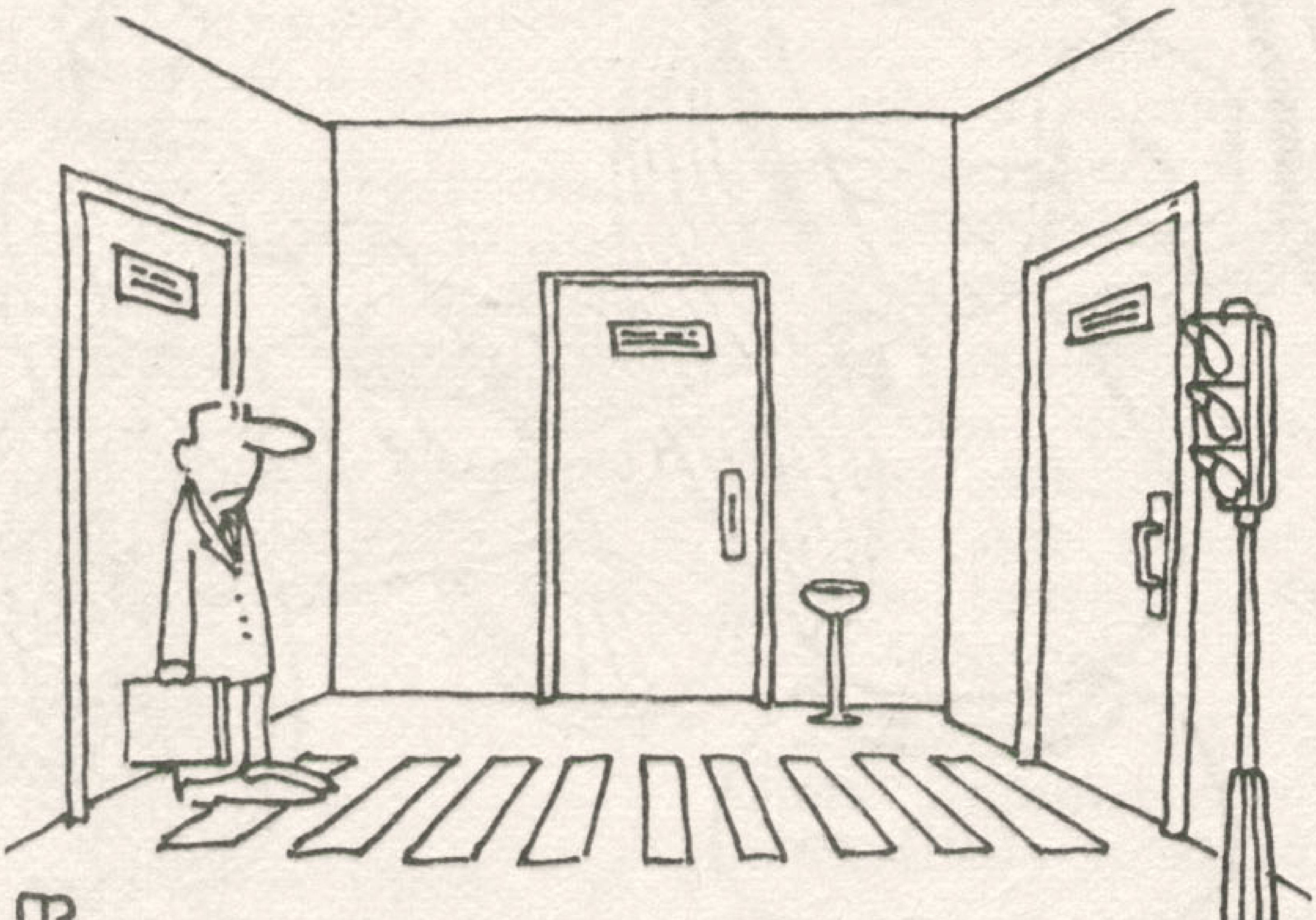
Két férfi ül a presszóban. Kávét kortyolgatnak. Már minden témát kimerítettek, amikor az egyik sokat sejtetően újból megszólal:

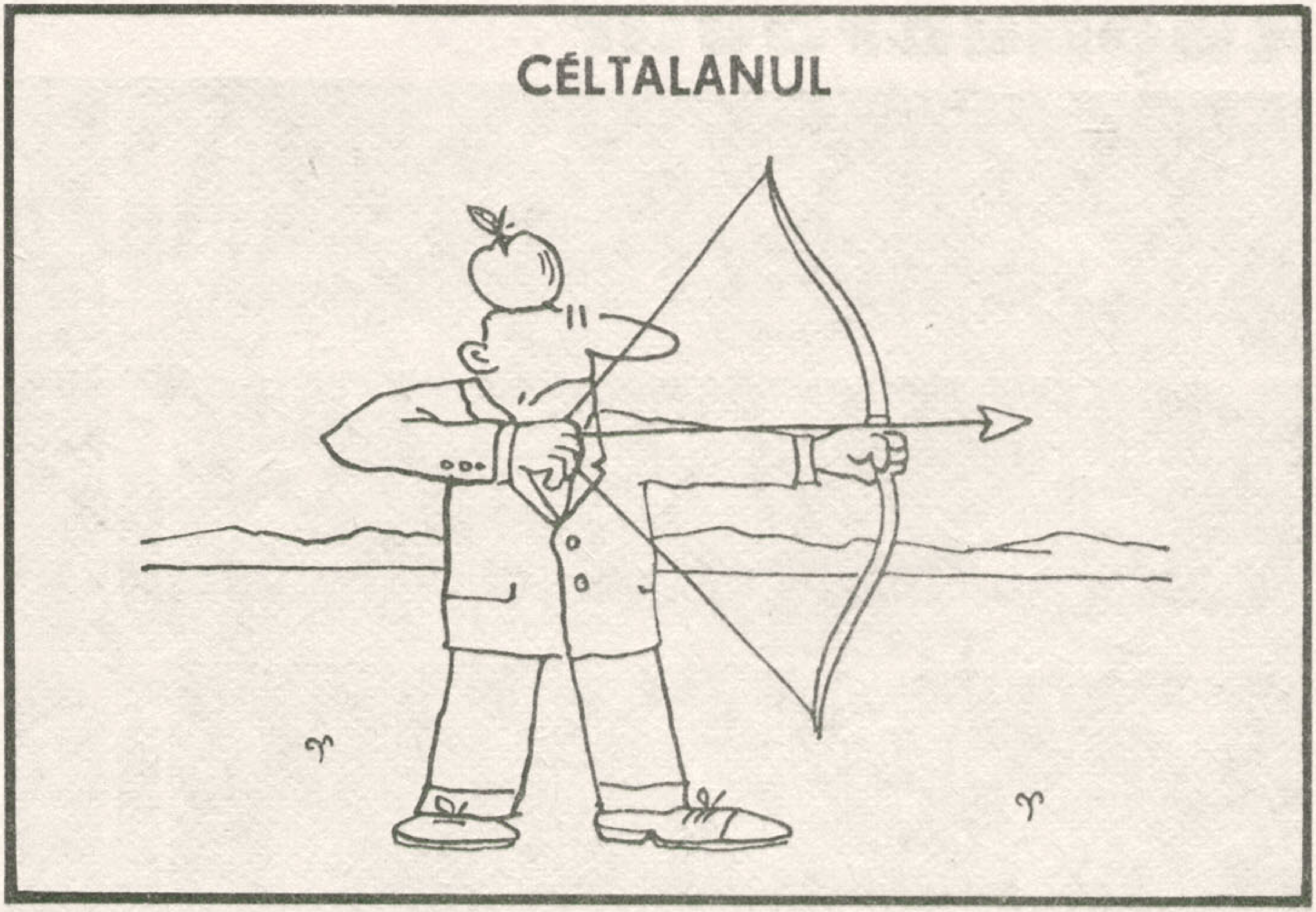
– Egy héttel ezelőtt mondtam valamit a feleségemnek, és azóta egy szót sem szól.

A másik szeme fölcsillan. De jó lenne, ha az ő felesége legalább egy álló napig csöndben maradna. Reménykedve kérdezi:

– Nagyon hálás volnék neked, ha közölnéd velem, mit mondtál.

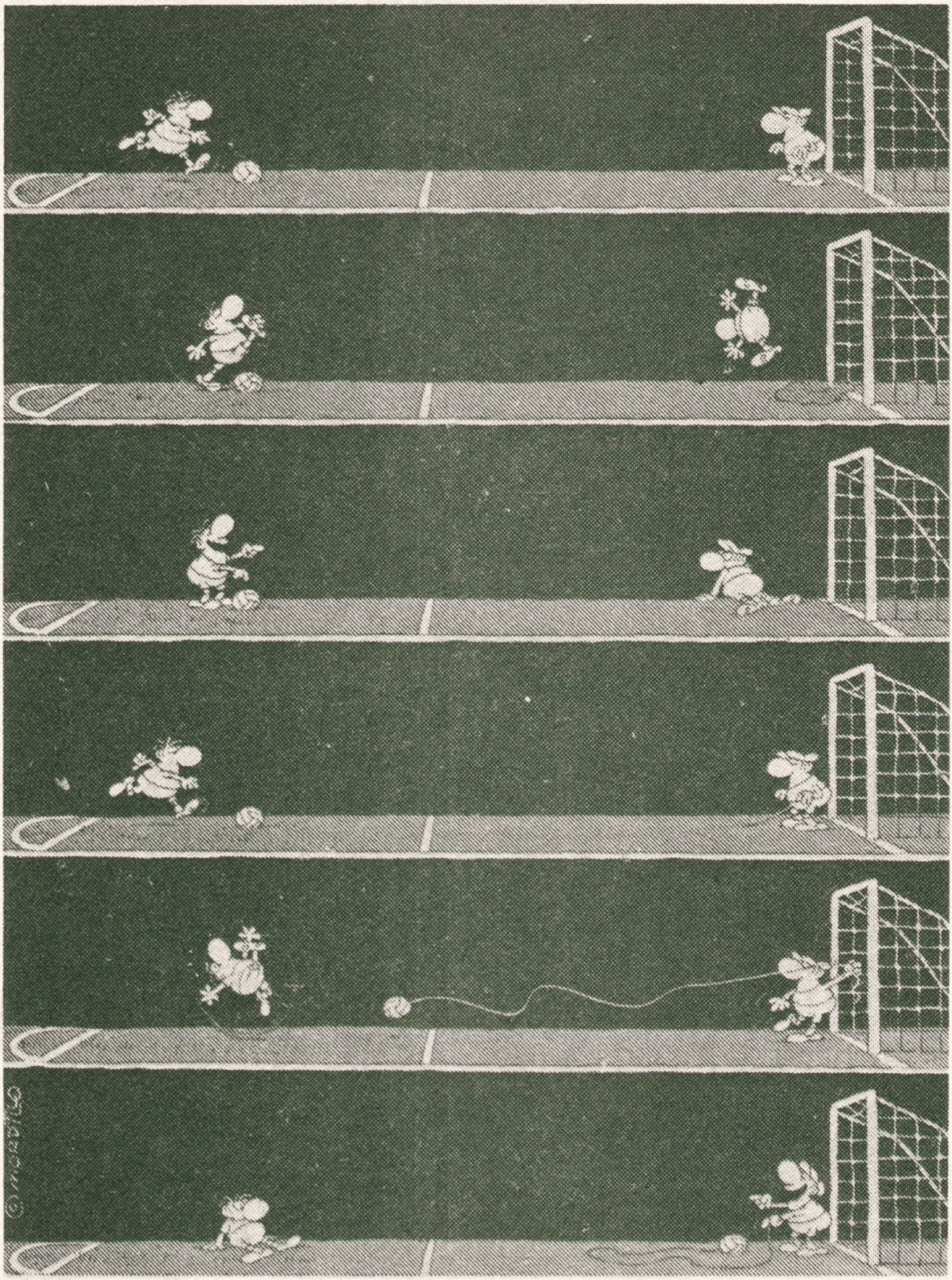
ZÁRKÓZOTT FŐNÖK

CÉLTALANUL

SZAKMAI ÁRTALOM

Kapusbravūr

A perdöntő kupadöntő

A felügyelő egykedvűen bontogatta a napi postát, és közben jókorákat pöfékelt.

– Kábítószer, betörés, zsarolás – mormogta maga elé. – Eh!... Egyik nap olyan, mint a másik. Nézzük csak... Felakasztotta, meglőtte, hazavitte, megsütötte, és a kis huncut... vagy miket is beszélek!

Azonban tapasztalnia kellett hamarosan, hogy olykor az életben is a végén csattan az ostor, nemcsak a mesékben. Az utolsó táviratban ugyanis ez állt:

„Tisztelt felügyelő bácsi! (Úr?) Mindannyiunknak befellegzett, ha Ön (maga...?) nem segít rajtunk. Ha tud, azonnal jöjjön! (Tessék jönni... szíves lenni.)

Budapest, Egyirányú úti Ált. Isk. VII./b."

Csalhatatlan ösztönével különleges kalandot szimatolt.

*

A kétségbeesett táviratot nyomasztó beszélgetés előzte meg az említett iskola említett osztályának tantermében. Suhanc Levente a tanítás után odalépett társaihoz, és csak ennyit mondott:

– Az a helyzet, hogy egy időre abbahagyom a focit. A jövő heti döntőben sem játszok. Sziasztok!...

És elment.

Hogy a kijelentés súlyát kellőképpen megértsük, csak annyit, hogy Suhanc Levente a csapat eddigi 35 góljából egymaga 28-at szerzett, és egészen öreg szurkolók is egybehangzóan állították, hogy ilyen tehetség ezerévenként jó,

ha egy terem a naprendszer kilenc bolygóján együttvéve. Egyszóval, ha játszik, győzelem a döntőben és külföldi vendégszereplés, ha nem játszik... de nem, ilyesmit elgondolni is képtelenség!

Haccor Béla a kapus, azon a véleményen volt, hogy végtelenül hülye tréfa az egész, a söprögető Fatalin pedig indítványozta, hogy menjenek végre haza, mert egyrészt még bedőlnek ennek a marhaságnak, másrészt éppen két étkezés között van, és ilyenkor éhes.

Másnap azonban tragikus fordulatot vett az ügy. Suhanc Levente tájékoztatta a többieket, hogy nem bohóc, hogy vicceljen, és hagyjanak neki végre békét, mert eljövendő éveit a postagalambsportnak kívánja szentelni, amelyhez különleges tehetséget érez. És megint elment...!

– Emögött rettenetes titok lappang! – huhogott Palladics a középpályás. – Nem ártana kinyomozni...

Hát így született a távirat.

*

A felügyelő kissé elfogódottan fordult be az Egyirányú utcába. Érezte, hogy nagy fogás előtt áll.

Az iskolában meglepetés várta.

Kár volt idefáradnia, már mindenre rájöttünk! – legyintett Haccor Béla, a kapus. – Tudniillik én is kaptam egy névtelen levelet. Tessék!

„Ide figyelj Haccor Béla! Ha a jövő héten védeni merészelsz a kupadöntőn, végzünk veled! Jelszavunk: Az élet úgyis tovaszáll, de minél később, annál jobb! Olyanok vagyunk, mint a rossz szappan:

nem szoktunk habozni!"

A felügyelő derűsen és magabiztosan mosolygott, mint mindig, amikor zavarban volt.

– Szóval ilyen levelet kapott a Suhanc Levente is? – tette fel az első kérdést, amikor az együttes röviden ismertette az előzményeket. – Úgy látszik az ellenfél is nagyon szeretne eljutni arra a nemzetközi tornára. Hová is...?

– Svájcba! – sóhajtott lemondóan Fatalin, a söprögető. – És most már biztos, hogy ők utaznak, mert ilyen körülmények között én sem vállalnám a játékot.

– Nyugi, gyerekek, nyugi! Ki az ellenfél? Beszélnem kell velük!...

*

Másnap rendkívüli esemény szakította félbe az ellenfél, a Zsák utcai iskola csapatának edzését. A pálya szélén megjelent a felügyelő! Mosolyogva mesélte, hogy érdekli a foci, elhatározta, hogy figyelem-

mel kíséri az izgalmasnak ígérkező kupadöntőt. A Zsák utcaiak azonban megpróbálták lehűteni kissé.

– Nem lesz az olyan izgalmas – legyintettek. – Olyan zakót kapunk, hogy csak győzzük viselni. Azt a csapatot, amelyben egy Suhanc Levente, meg egy Haccor Béla játszik, lehetetlen megverni...

– Pedig Svájc gyönyörű ország! – tüzelte őket a felügyelő, és azt hitte, hogy pokolian ravasz.

– A szomszéd Kajuha bácsinak is ez a véleménye – mondta Kajtár Vince, az előretolt ék. – Egészen felvillanyozódott, amikor megtudta, hogy oda utazik a győztes. Rögtön elővett vagy hat kiló képeslapot. Valami rokonai élnek ott...

– A derék szomszéd! Ennyire a szívén viseli a sorsodat?

– Engem is meglepett, mert zárkózott, mogorva embernek ismertem eddig.

– Hát akkor, ... én is közlök egy örömhírt! – kacsintott a

felügyelő, és egyre ravaszabbnak érezte magát. — Most jövök az Egyirányú utcából. A Suhanc, meg a Haccor nem vállalja a játékot a döntőben!...

Ha meglepő hatást várt, hát megkapta. A Zsák utcai csapat elszontyolodva rúgdalta a füvet.

— Akkor nem is érdekes az egész! — bökte ki végül a hosszú Galambász. — Így nem lesz nehéz eljutni a svájci túrára... Inkább halasszuk el a döntőt!

A felügyelő azonban nem adta fel.

— Viszont a Kajuha bácsinak nem rontja el semmi az örömét — jegyezte meg nem minden célzatosság nélkül, mert már kezdte sejteni az összefüggéseket.

— Az biztos — motyogta Kajtár Vince. — Ha jól emlékszem, beszélt valami apróságról is, amit majd leszek szíves elvinni a svajci rokonainak...

— No, akkor minden rendben! — jelentette ki váratlanul a nyomozó. — Ide figyeljetek...!

És elmesélt egy tervet, amelyet a Zsák utcaiak egyre nagyobb lelkesedéssel hallgattak.

*

A következő napokban elhangzott még néhány helyen ez a terv. Elsősorban az Egyirányú utcai csapatnál, ahol különösen Suhanc Levente és Haccor Béla lelkesedett érte. Azután a kupa szervező bizottsága előtt, ahol ugyan rossz filmkriminek tartották első pillanatban, de aztán jóváhagyták, mert a felügyelő meglepően színesen ecsetelte a bűnrészességre vonatkozó jogszabályokat. Már csak a távirati iroda hírszerkesztője volt hátra, aki viszont kapvakapott a terven, mert éppen lapzárta volt, és még hiányzott egy élénkítő hírecske.

A két csapat pedig fokozott tempóban folytatta a felkészülést a döntőre, csak a tekintetek villantak össze sokatmondóan...

*

...És a döntő előtt két nappal valamennyi újságban megjelent egy apró hír, amely tudatta, hogy a Serdülő Kupa döntőjét technikai okok miatt két nappal előbbre hozták, és a mérkőzést a Zsák utcai iskola csapata nyerte 3-1 arányban. Ezzel jogot szereztek arra, hogy részt vegyenek Svájcban egy nemzetközi tornán.

Kajtár Vince lelkendezve vitte az újságot Kajuha bácsihoz, aki negédesen zsörtölődött, hogy nem láthatta a meccset, de azért megígérte, hogy ott lesz a pályaudvaron

a búcsúztatásnál. Ja igen, és a kis csomagot is elhozza majd, ha nem tolakodás a kérése.

A pályaudvaron ott volt mindkét csapat, sőt, néhány szülő is. A rendezésre igazán nem lehetett panasz ... Es végül befutott a nyájas Kajuha bácsi is. Táskájából apró csomagot húzott elő, és az izgatott Kajtár kezébe nyomta.

– Ételreceptek! – magyarázta hadarva. – Egger bácsi vár majd a pályaudvaron. Odaadod neki, és kész. Es most menjetek, szerezzetek újabb dicsőséget a hazának...!

– Egy pillanat! – lépett oda a felügyelő. – A Hilton-szálló főszakácsa vagyok. Engem is érdekelnek az ételreceptek! – És egyszerűen zsebrevágta a csomagot.

Kajuha bácsi mély lélegzetet vett, hogy néhány erőteljes kifejezéssel tiltakozzék, de váratlanul két rendőr karolt bele, és javasolták, hogy maradjon inkább csendben...

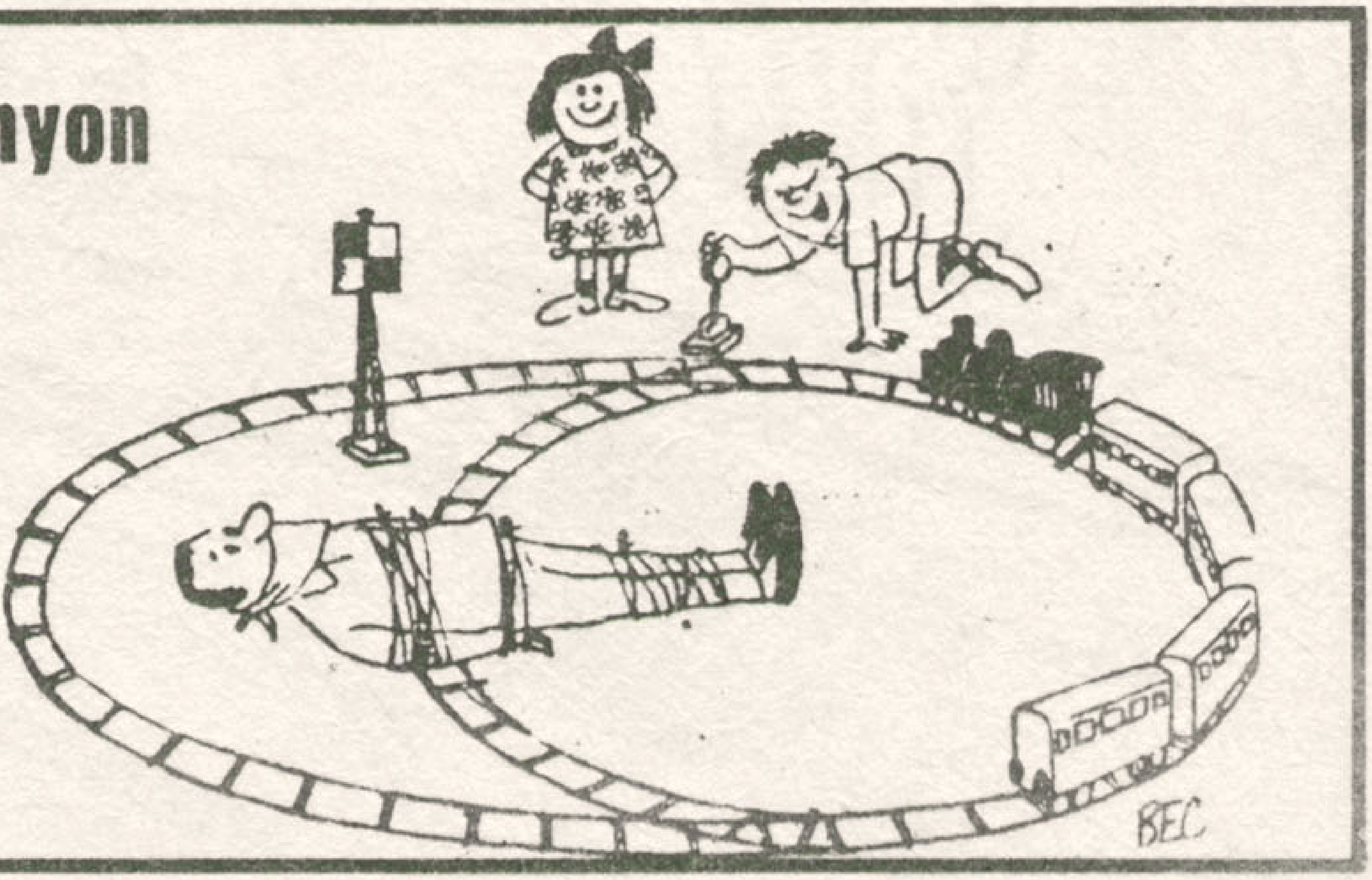
*

A névtelen leveleken és a titokzatos csomagon talált ujjlenyomatok tökéletesen egyeztek. A csomagban egyébként valóban recept volt. Kajuha bácsi személyesen lopta a munkahelyéről. Az olajszennyeződés oldószerének leírását tartalmazta, amely külföldre juttatva kimeríti az ipari kémkedés fogalmát.

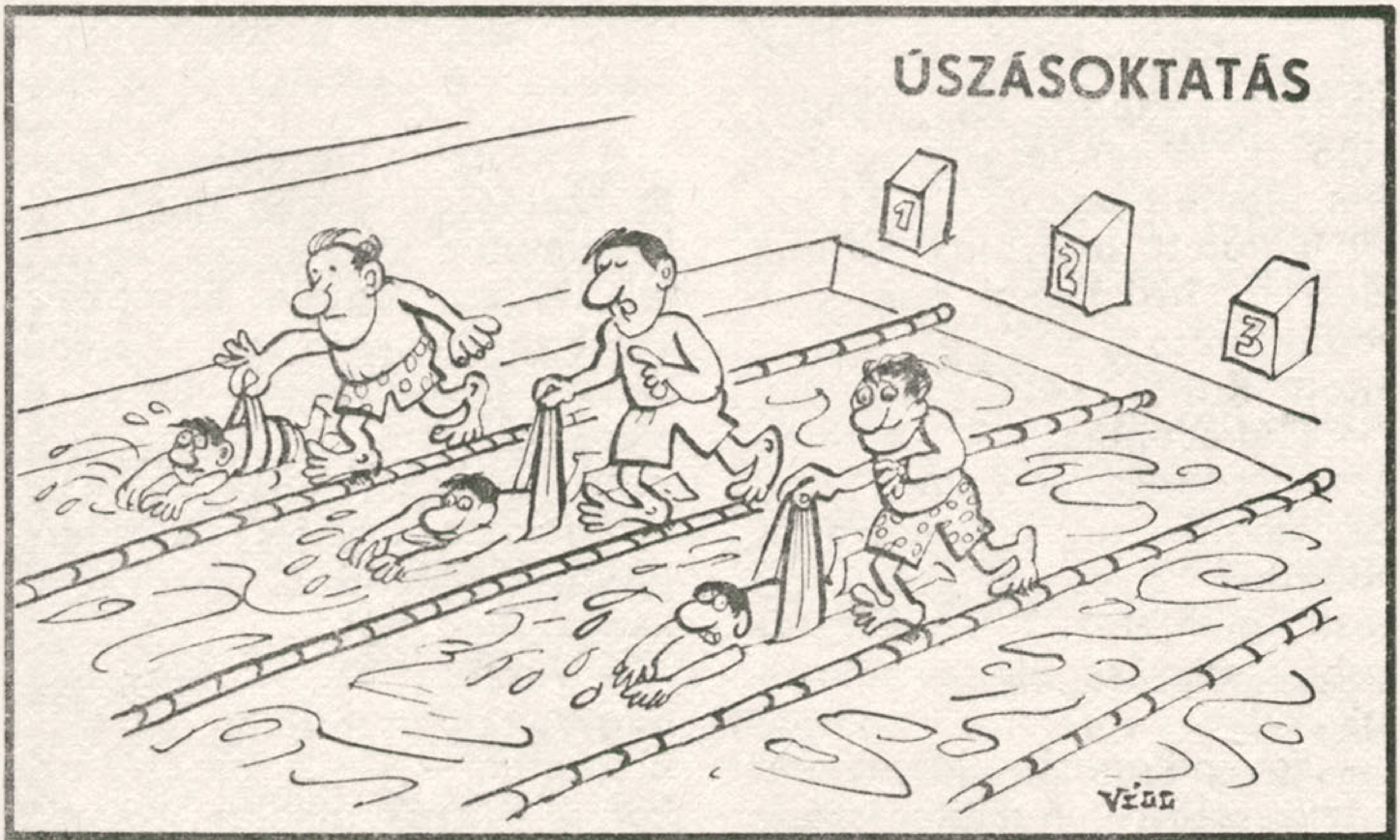
– Vesztettem! – legyintett nagyvonalúan Kajuha bácsi az őrszobán. – De a meccset akkor is a Zsák utcaiak nyerték!

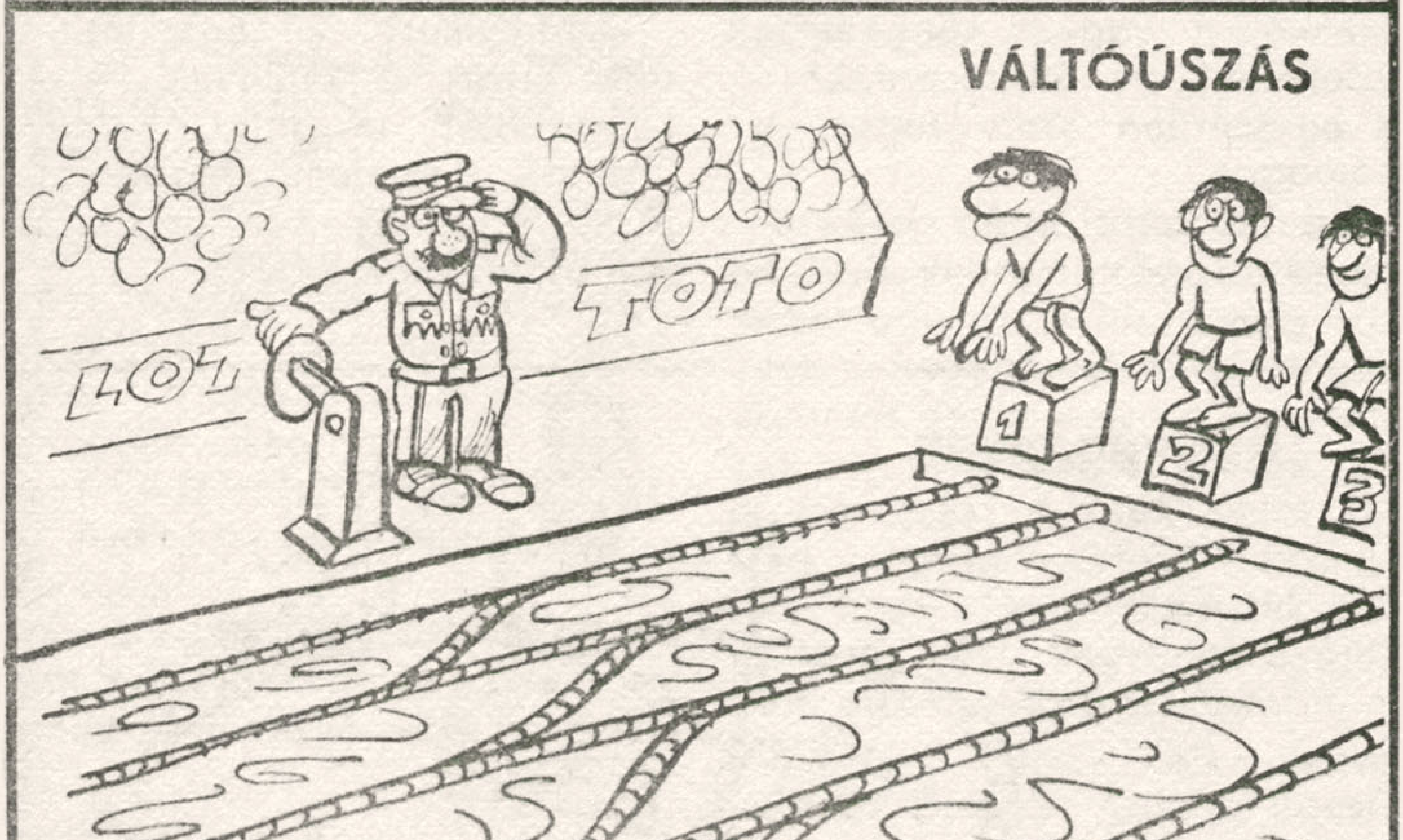
– Melyiket? – érdeklődött udvariasan a felügyelő. – A kupadöntőt ugyanis holnap játsszák. Remélem, megbocsátja a sajtónak ezt az apró, sajnálatos tévedését?

Holtvágányon

Sportuszoda

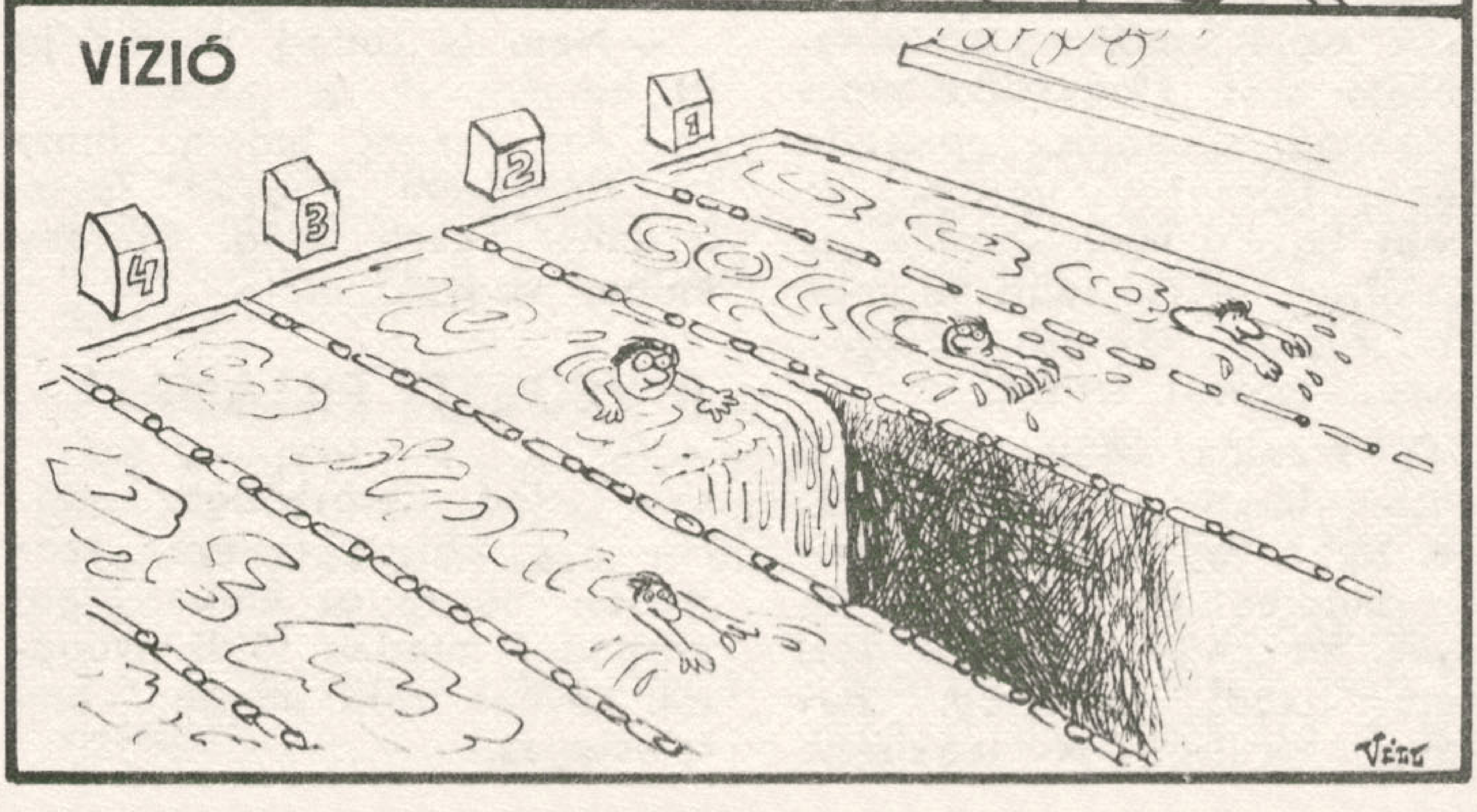

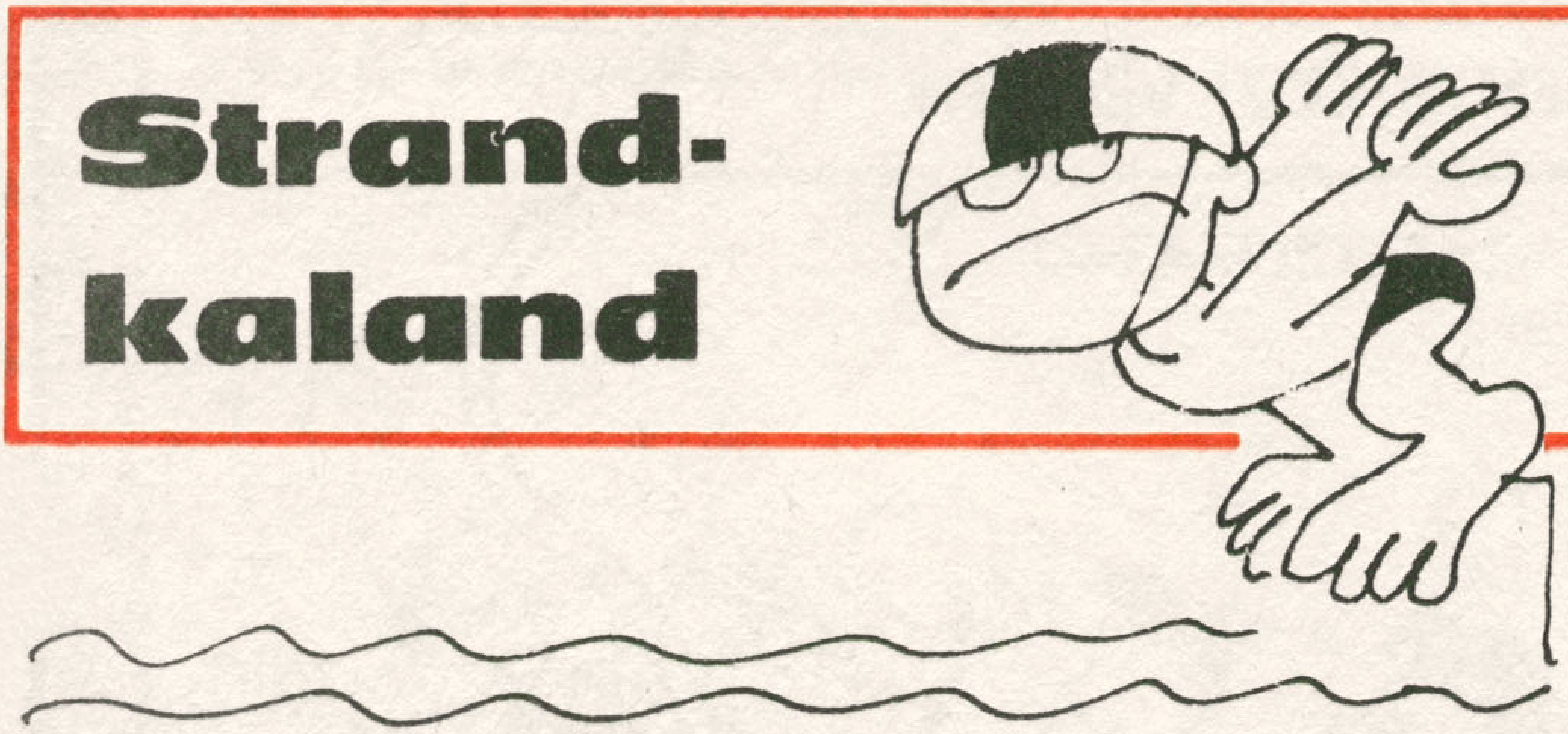
NEMZETKÖZI VERSENY

VÍZIÓ

Strand-kaland

A TRAGÉDIA ELŐREVETI AZ ÁRNYÉKÁT

A Kecskeszőlő köz 3/b számú ház volt a világ legprímább automatája.

Bedobtál egy flasztert, kijött egy Májer. Méghozzá szeplős.

A málé Sundán már lenn várta. Úszógatyával a kézben.

Na, caplattak a strand felé és a málé Sundán vitte a tébolyító szót. Hogy: de majd meglátod, szeplős, micsoda oltári fejeseket ugrom, de majd figyeld meg, szeplős, az osztályon felüli lábtempómat, és szeplős, így és szeplős, úgy ... szóval értitek.

A szeplős Májer csak a bütykit lógatta a kismedencébe, de a fogai már szteppeltek dideregtükben. Akármi legyek, ha ennek az ősei közt nem akadt legalább egy aszalt szilva. A legkisebb ürügyre lila lett és fonnyadt.

A málé Sundán nekipucolt egyből a víznek. Átsuhant az űrön, nagyot csobbantott a hasával, és már a medence közepéről kaffogott, mint egy rövidlátó fóka.

– Gyere be, szeplős.

Májer állhatatos volt. Szilárd. Kemény. Megingathatatlan. Férfi.

– Nincs az a pénz.

– Nem is tudod, milyen jó itt benn.

– Azt viszont tudom, hogy itt kinn sem nagyon rossz. S ennyi nekem elég. Szerény ember vagyok, málé.

A VÉGZETT PILLANATA

– Tudod – erősködött a málé –, a vízben teljesen szabadon mozog az ember. Megszabadul minden földi nyűgétől. Leválik róla minden, ami felesleges.

Hirtelen jojózni kezdett a szeme a rémülettől.

– Szeplős – hápogta –, szeplős, ... segítség. Végem van. Sajnos, az úszónadrágom nyűgétől is megszabadultam. Szeplős, levált rólam minden földi öltözékem. Szeplős, én lefürödtem a gatyámat.

Májer hűvös volt és szilárd. Mint egy mélyhűtött kőszikla.

– Látod – szólt –, mondtam, hogy kinn sem olyan rossz és gondoltam, hogy benn sem olyan jó. Tessék.

– Szeplős, ne mondd, hogy tessék. Csak azt ne mondd, hogy tessék. Végem van. A levegőben még megvolt.

A szeplős felnézett:

– Már nincs ott.

– Lefürödtem. Szeplős. Segítened kell rajtam. Szeplős, mit csináljak?

– Menj a viz alá.

– Jesszusmárja, ugrat. Itt állok lefürödve, félholtan az idegességtől, és ő még ugrat. Szeplős!!!

– Mondom, menj a víz alá. Úgy kevesebb látszik belőled. Megyek és intézkedek. Addig végy lélegzetet, és menj a víz alá.

A málé elájult mire Májer visszatért.

A HELYZET EGYRE BONYOLULTABB

– Nyugi – mondta a szeplős. – Intézkedtem. Figyelj csak.

Abban a pillanatban megszólalt a megafon:

– Kérjük kedves vendégeiket, fáradjanak ki a kismedencéből, mert leeresztjük a vizet.

– Tessék – mondta a szeplős Májer –, ez az én művem. A víz lemegy, a nadrág ott marad.

– Jaj nekem! – üvöltött a málé. – De én is itt maradok. Én is itt maradok. Méghozzá lefürödve. Jóságos ég, máris alacsonyabb a víz. Májer, szaladj az újságoshoz. Egy papírt. Egy folyóiratot. Egy hetilapot, amibe beburkolózhatom. Jesszus, már csak derékig ér.

– Feküdj hasra! – mondta Májer. – Hozom az összes napilapot.

A közönség elhagyta a kismedencét, csak a málé feküdt ott hason, mint egy nagyon sápadt és nagyon sovány víziló.

MÉG BONYOLULTABB...

– Anyuka – csipogott egy pici srác –, a kisfiú miért nem jön ki a vízből? Ha a kisfiú

nem jön ki a vízből, akkor én is bemegyek a vízbe.

– Ne gyere be! – ordított a málé. – A világért se. Ha idejössz, beléd harapok.

– Micsoda beszéd! – kiabált a mama. – Majd adok én neked a Danikába harapni. Állj fel, ha hozzád beszélek.

– Nem állok fel! – üvöltött a málé.

– Tessék felállni!

– Ki van zárva.

A mama társasága felé fordult, és hosszan méltatta a Emai ifjúság jómodorát, kultúrált és kifinomult magatartását.

– Málé! – ordított messziről Májer. – Csak Hahota van. Hozzak?

A víz már térdig se ért.

– Hozzál! Gyorsan! Segítség!!!

Végigslattyogtak a parton. Májer vacogva, mint egy aszalt szilva, Sundán, mint egy rongyos detektívregény. Talpig újságpapírosba kötve. A szökőkút mellett a Cinegékbe botlottak.

GYENGÉBB IDEGZETŰEK ABBAHAGYHATJÁK

– Jé – csipogott a kis Trizsnádler Antónia –, két zsiráf. Szia, szeplős, szia, málé. Mi az, kezet sem fogsz az emberrel?

– Nem! – ordította Sundán, és görcsösen szorította magához az újságot. – Szó sem lehet róla.

– Nézd – cincogott a nyuszifogú Steszák Mariska –, a Hahota legújabb száma. A Zsiráfok legfrisebb kalandjait még nem is olvastam. Itt hátul meg a keresztrejtvény. Egy tollat Pircsi, rögtön megfejtem.

– Frászt! – ordított Sundán és elvágtatott. A Cinegék kórusban süvöltözték utána a madárvilág altatódalát.

– Tuskó! Neveletlen! Faragatlan fajankó! Tahó!

A málé ájultan zuhant a kabinba. A szemében valami őrült fény vibrált.

– Tóni bácsi. Lefürödtem az úszógatyámat. Tessék kinyitni a 316-os szekrényt.

– Aha – mondta a böhöm Tóni bácsi csupa fehérben. – Előbb ide a bilétát.

AZ ÖSSZEOMLÁS HATÁRÁN

– A bi... a bi... az benn volt az úszógatyám zsebében.

– Aha. A Zsebes Villi módszere. Ismerem.

– Ki... ki az a Zsebes Villi?

– Kabintolvaj. Most kapott három évet. Nem komám, majd megvárod szépen, míg zárunk, míg mindenki elmegy, aztán ami cucc marad, azon osztozunk.

– Hánykor tetszik zárni?

– Este nyolckor.

– És most hány óra?

– Negyedtizenegy.

A málé itt ájult el másodszor. A szeplős Májer fellocsolta, aztán megígérte, hogy elmegy a Sundán nénihez, és hoz ruhát ennek a maflának.

– De ... az is legalább másfél óra. Addig ... addig mit csináljak?

Összesúgtak, a málé Sundán végül kényszeredetten bólintott.

MEGOLDÁS – DE NEM AZ IGAZI

A következő másfél órára különös szoborral gazdagodott a strand állománya. Egy oszlop tetejére valami teljesen hülye arckifejezésű Ámor került meredt pózban. Elöl egy nagy platánlevél, felül egy óriási pápaszem és slussz.

Hogy ki lehetett?

Na srácok, ezt már ti találjátok ki.

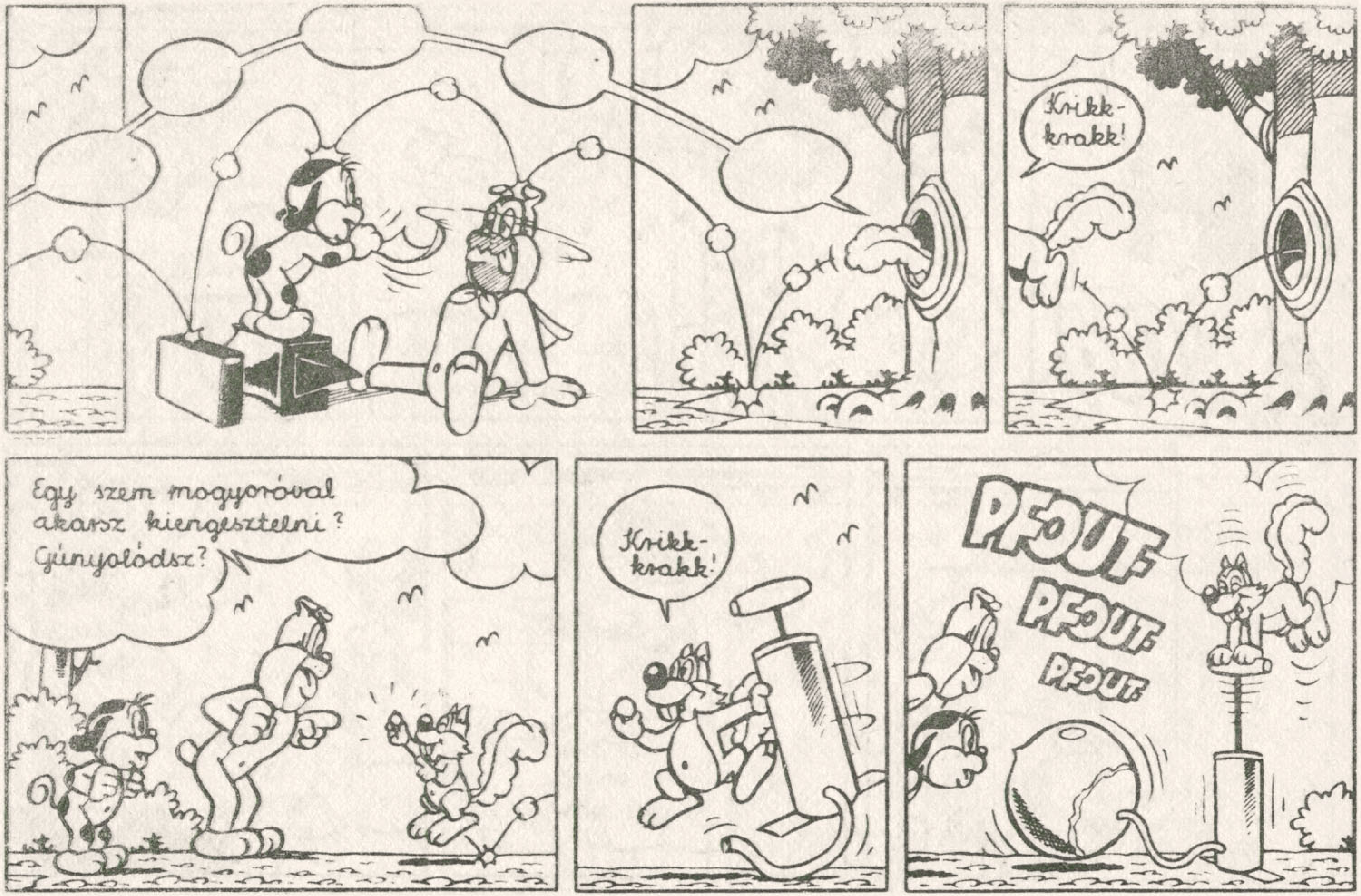

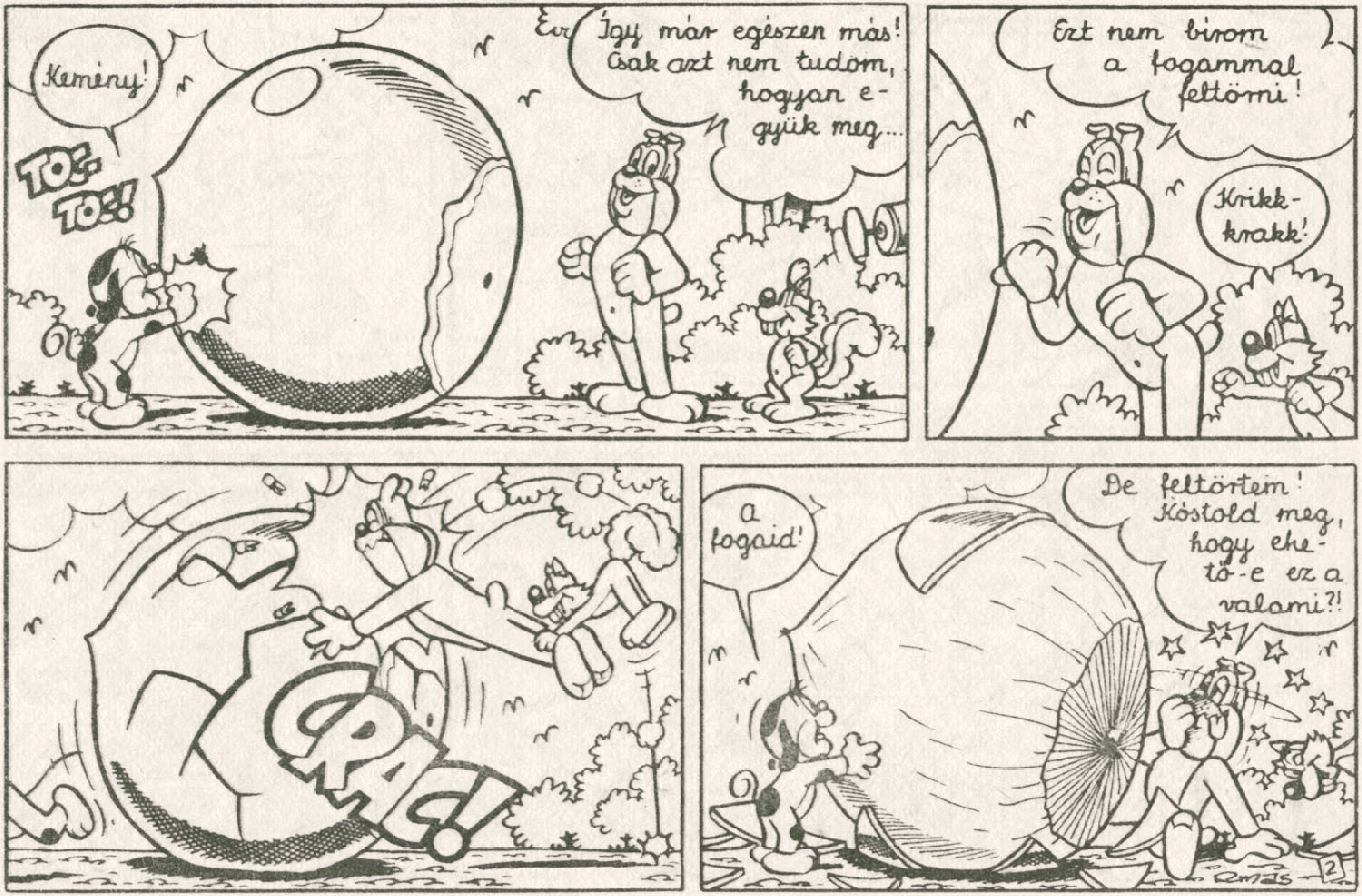
PIFU

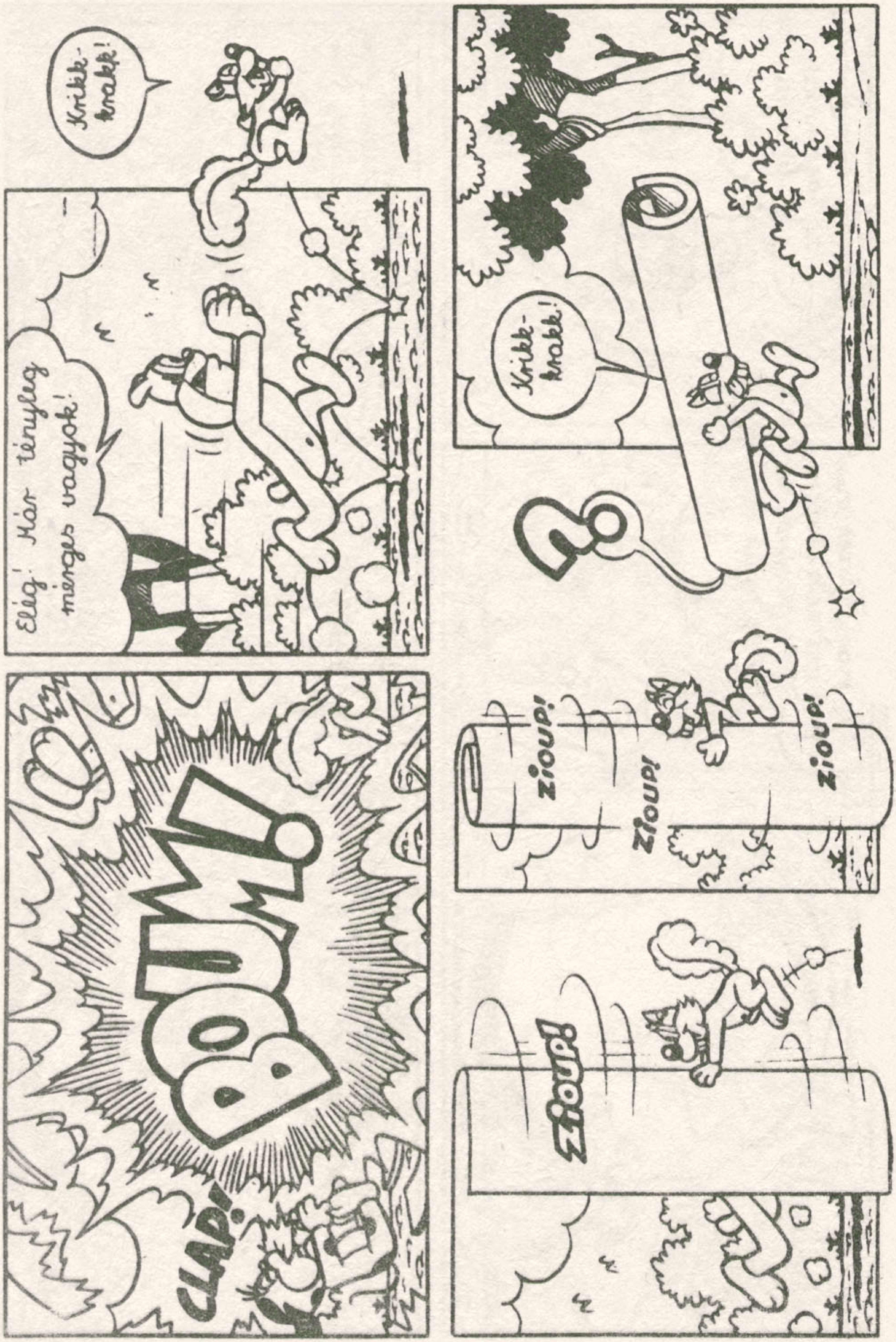
Erdei kaland

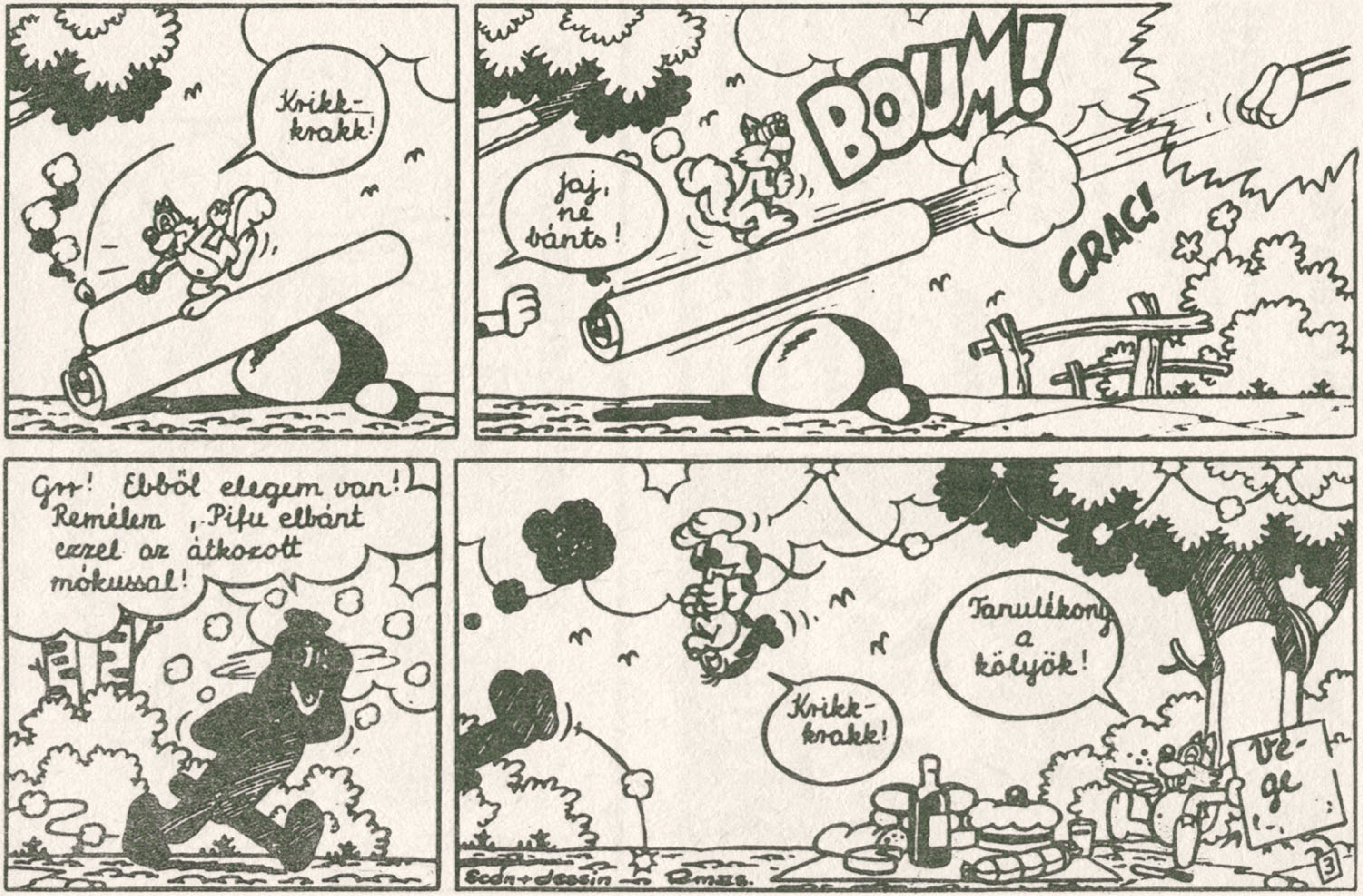

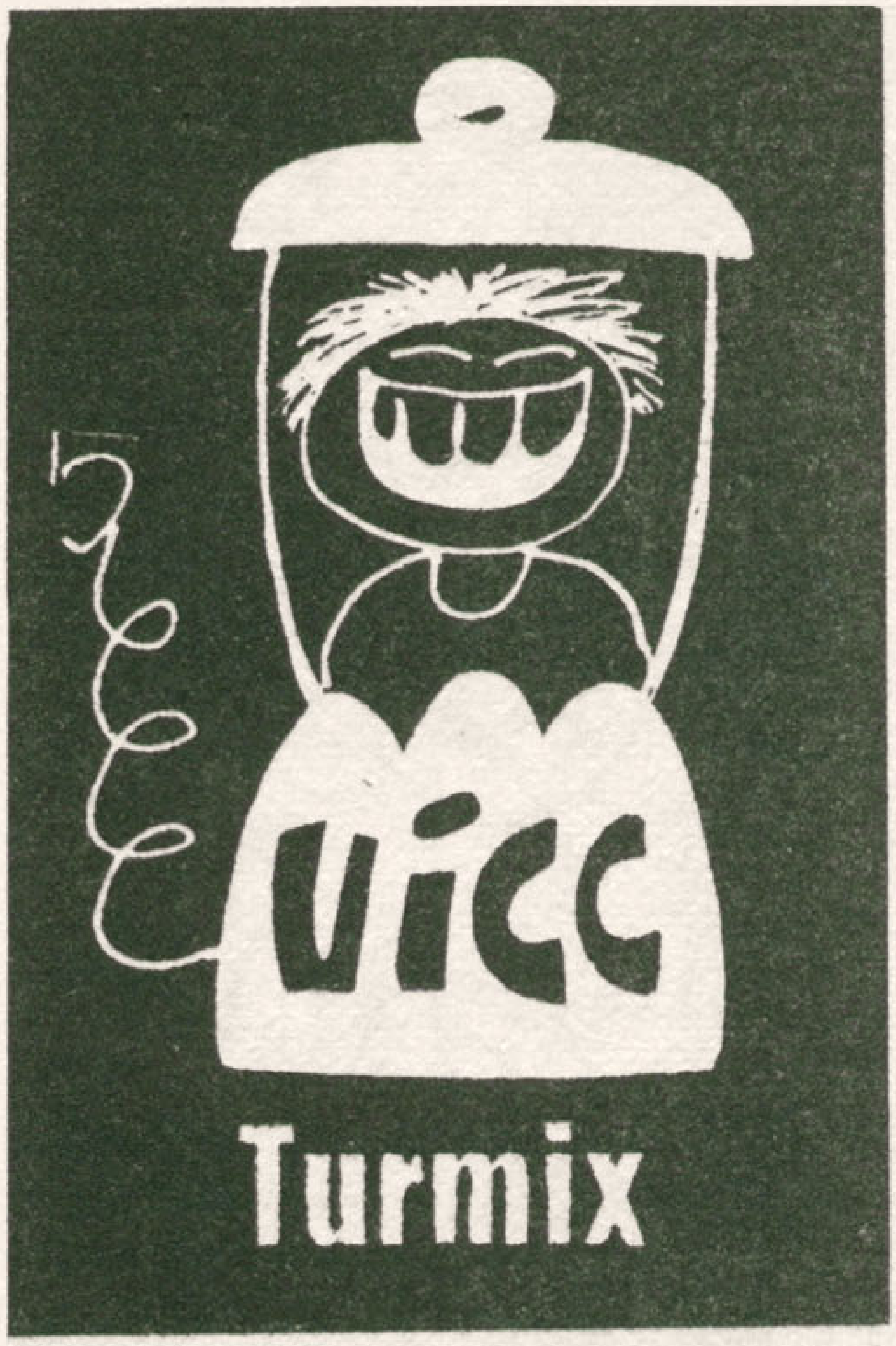

Felfalta az egészet!
Fincsi!
Kivéve azt a habos tortát...
Ez egy teljesen őrült mókus!
Vigyázz...!
Azonnal add vissza a tortámat!
Ebből baj lesz!
PLUNK!
Dmas.

Krikk-krakk!
Egy szem mogyoróval akarsz kiengesztelni? Gúnyolódsz?
Krikk-krakk!
PFOUT-
PFOUT-
PFOUT-

Kemény!
TOC-TOC!
Így már egészen más! Csak azt nem tudom, hogyan együk meg...
Ezt nem bírom a fogammal feltörni!
Krikk-krakk!
CRAC!
a fogaid!
De feltörtem! Kóstold meg, hogy ehető-e ez a valami?!

CLAP!
BOUM!
Elég! Már tényleg mérges vagyok!
Krikk-krakk!
ZIOUP!
ZIOUP!
ZIOUP!
ZIOUP!
?
Krikk-krakk!

Krikk-krakk!
Jaj, ne bánts!
BOUM!
CRAC!
Grr! Ebből elegem van! Remélem, Pifu elbánt ezzel az átkozott mókussal!
Krikk-krakk!
Tanulékony a kölyök!
Vé-ge
3

ELŐRELÁTÁS

A mama megkérdi Pistikét:

— Mondd, fiam, hogy kerülnek ezek a cigaretták a zsebedbe?

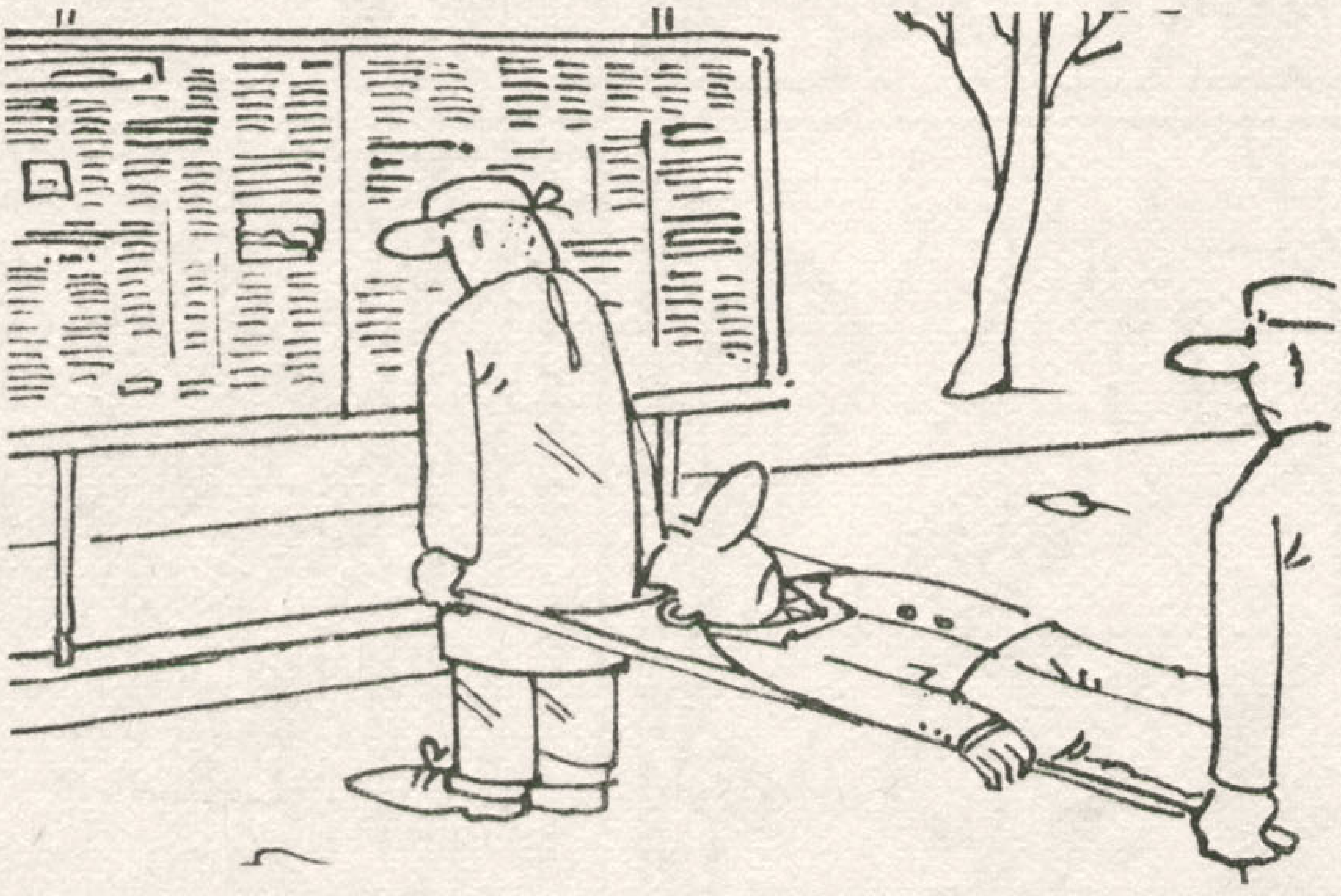
— Én, én, én... el akartam tenni egy párat arra az időre, mikor nagy leszek.

PÉLDA

A tanító az iskolában az elvont dolgok fogalmát magyarázza.

— Elvont az a dolog, amit nem tudunk kezünkkel megfogni. Na, Pistike, mondj egy példát!

INFORMÁCIÓÉHSÉG

— Például egy izzó vasdarab.

KALAPKÚRA

Kovácsné hazajön és így szól az urához:

— A kaloposnő azt mondja, hogy ez a kalap tíz évvel megfiatalít.

— Akkor mindjárt hármat is vehettél volna! — dünnyögi Kovács.

TÚLÓRA

Két festő beszélget:

— Én kizárólag tájképeket festek — mondja az egyik.

— Tájképeket? És abból megélsz?

— Meg. Kizárólag naplementét és napfelkeltét festek. Egy naplementéért kétszáz forintot kérek, egy napfelkeltéért négyszázat.

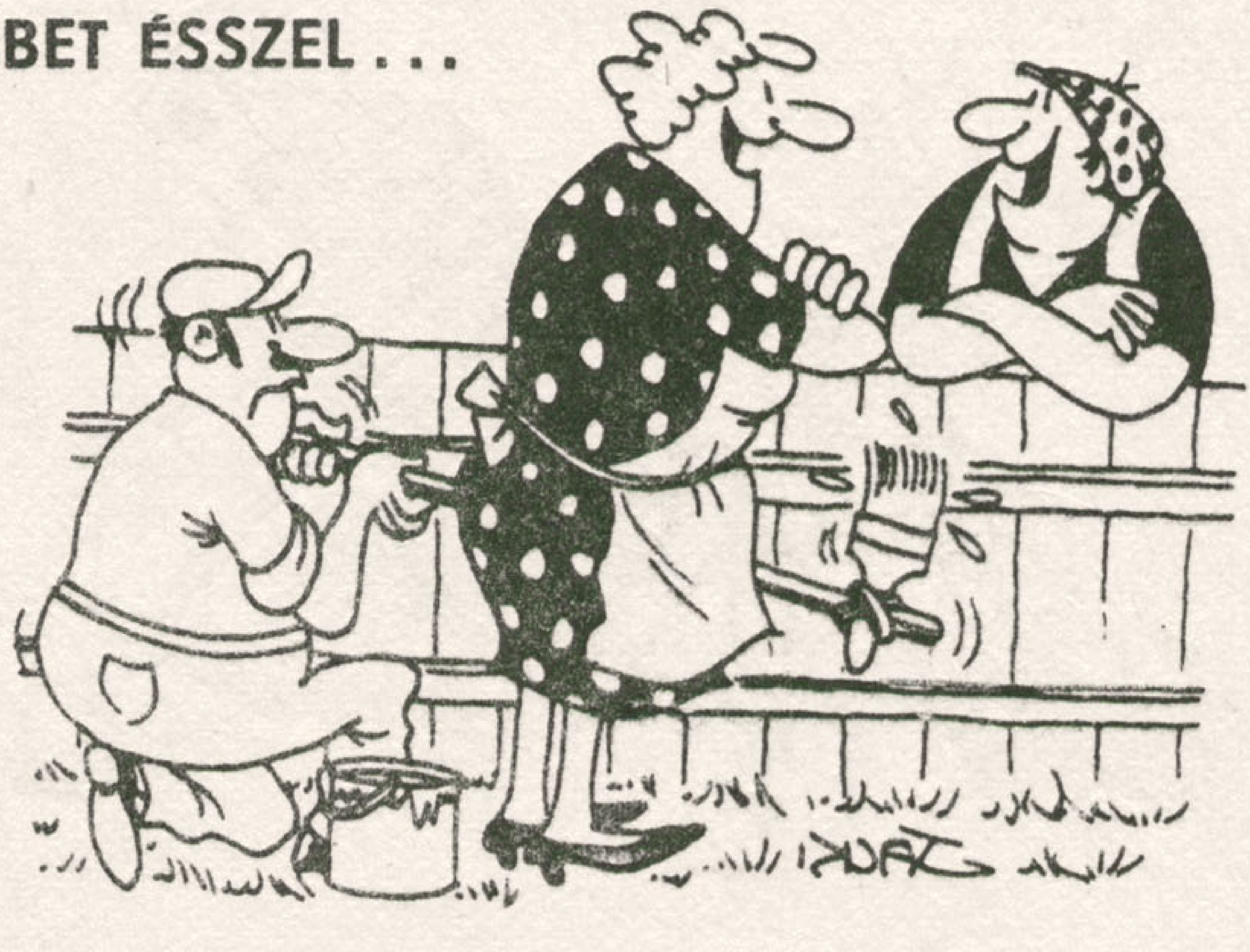
— Miért kérsz a napfelkeltéért dupla pénzt?

— Mert ahhoz nagyon korán kell felkelni.

KI MIT TUD?

Pistike eldicsekszik a tanítónak, hogy ő és a papája min-

TÖBBET ÉSSZEL...

dent tud a világon. A tanító próbára teszi Pistikét:

— Hát akkor mondd meg, fiam, hány kilométeres sebességgel forog a Föld?

Pistike nyugodtan feleli:

— Ezt a papám tudja.

ÖSSZEADÁS

A tanító azt mondja számtanórán Pistikének:

— Ha a mamád harmincéves, a papád meg harmincöt, hány évesek összesen?

— Hatvan!

— Miért?

— Mert a mama öt évet mindig letagad.

KÉSŐ!

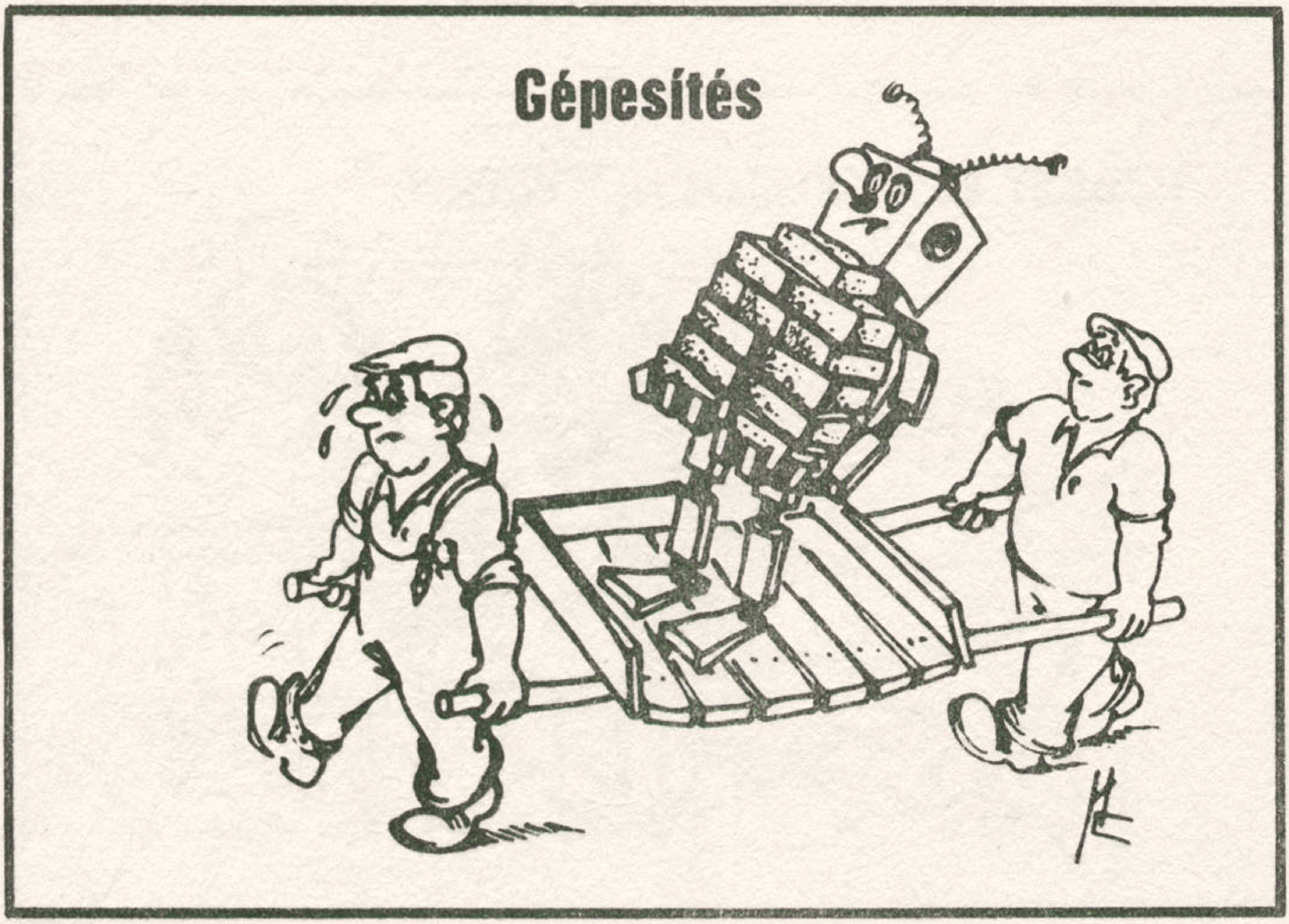
Anyuka megkérdezi az ötéves Mancikát:

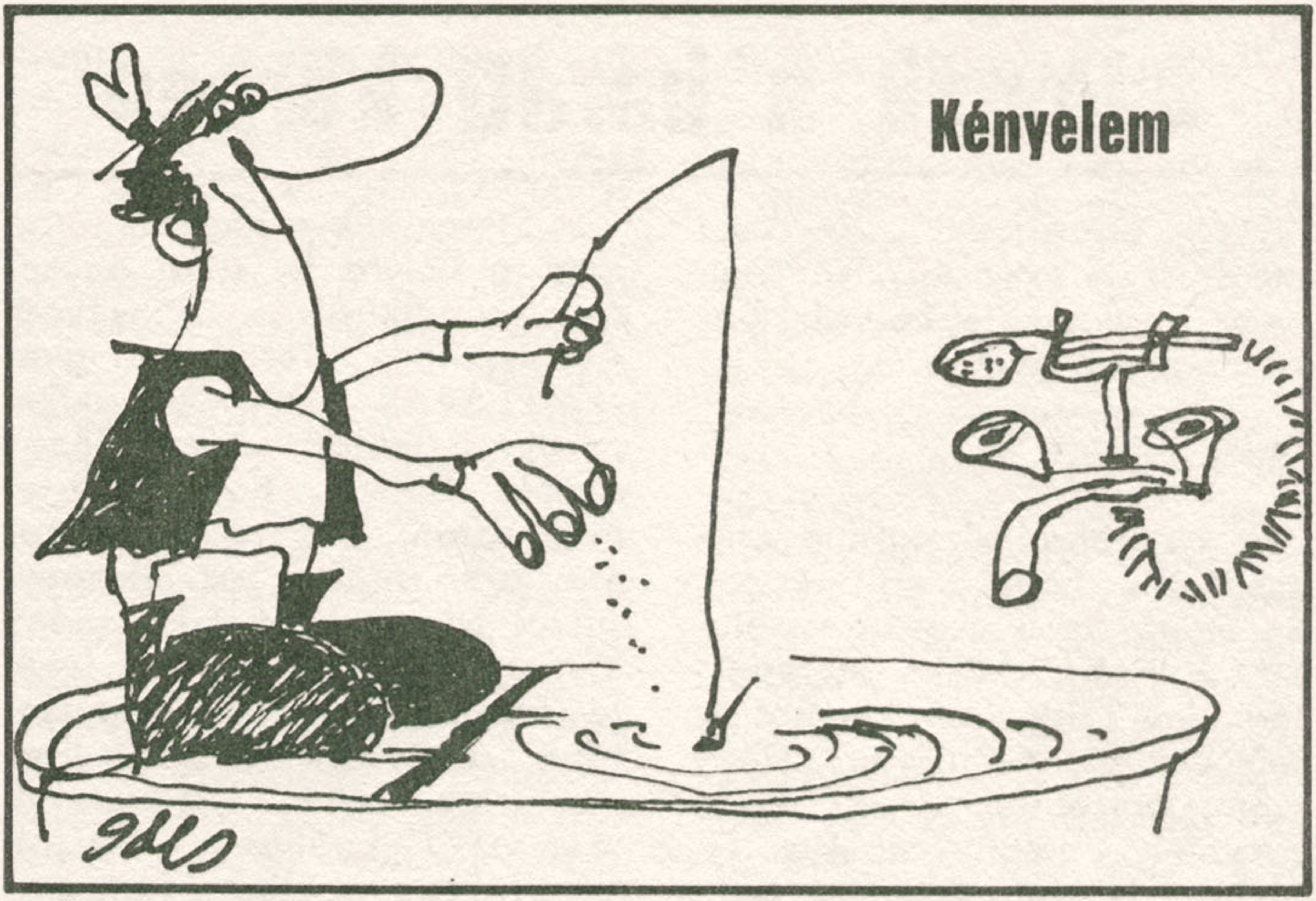
— Mondd, kislányom, mit szólnál ahhoz, ha egy kistestvérkét hozna a gólya?

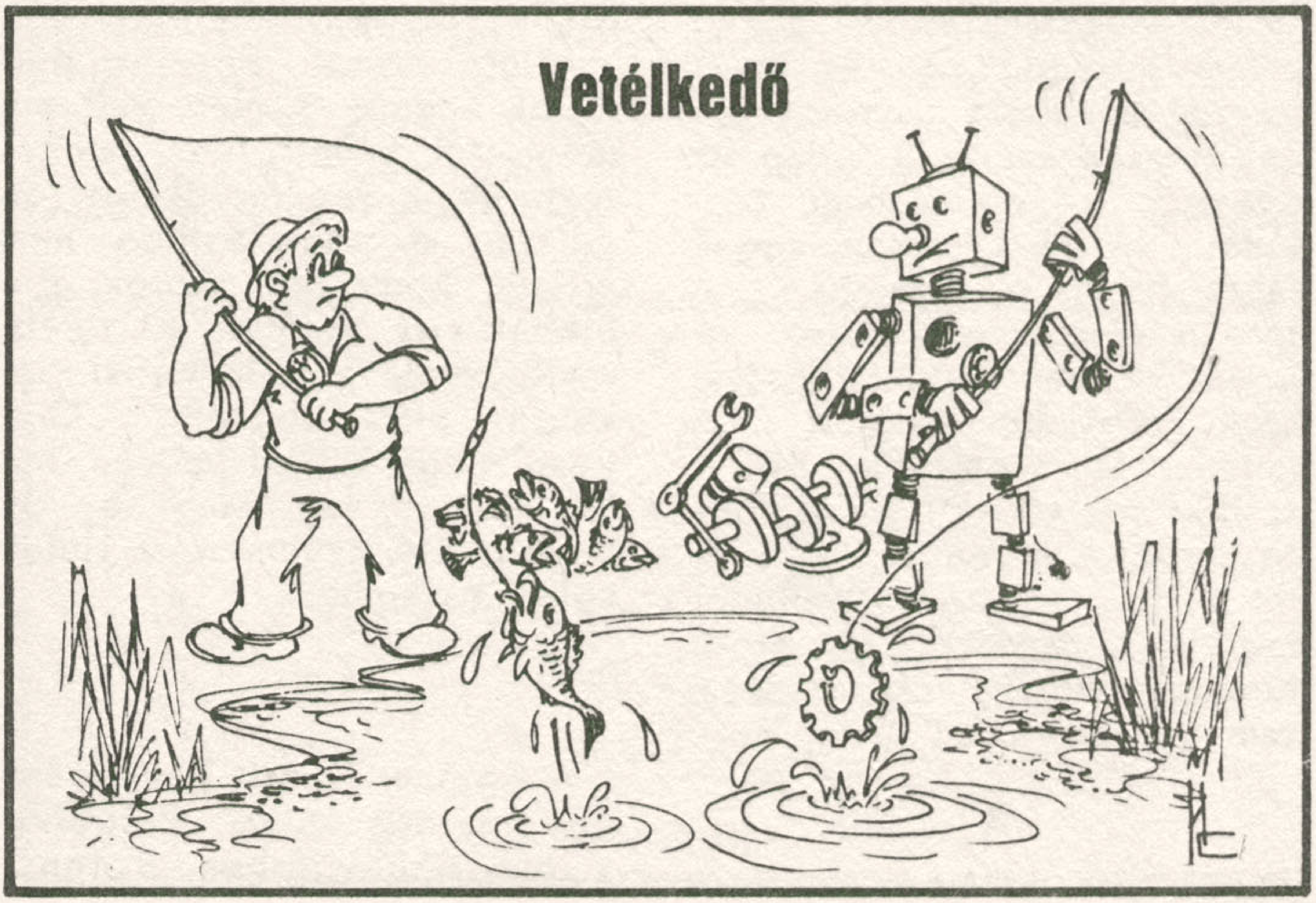
A kislány végignéz, immár félremagyarázhatatlan formájú mamáján, aztán így szól:

— Mondhatom, te is jókor kérdezel!

Majoros Tibor,
Budapest

Kényelem

Vetélkedő

Adomák a baráti körben

Az újságíróval gyakran megtörténik olyasmi is, amit nem ír meg, legfeljebb barátainak ad tovább.

*

– 1968-ban felcsaptam csavargónak, hogy megismerjem, és megírjem a csavargók életét. A Hobo voltam Budapesten című riportsorozatomat a televízió is bemutatta. Hogy szemléletesebbé tegye, egyes részleteit megfilmesítette. Jómagam is szerepeltem a filmben, hiszen a különféle helyszínek különféle epizódfiguráit velem játszatták el. Az egyik felvétel alkalmával vakembernek maszkíroztak. S amíg az operatőr a kamerájával bajlódott, én fekete szemüveggel, fehér bottal a kezemben, a járdán várakoztam. Mint az ismert viccben történt, egyszer csak két kislány termett mellettem, és mielőtt bármit is szólhattam volna, átvezettek az úttesten. A rendező az esetet látva, bosszúsan földhöz csapta sapkáját: „Lemaradtunk az életről! Ezt rendezni sem kellett volna!"

*

– Elmentünk a Klauzál térre, arra a helyre is, ahol egykor a „rulettkirály" tanyázott. Alattvalóinak többsége a gyerekek közül került ki, akiket azzal szédített meg, hogy eleinte hagyta, hadd nyerjenek, aztán... Mire észbekaptak, már odavolt az édesanyjuktól kapott bevásárlási pénz. Kíváncsi voltam, hogyan lehet játékboltból vásárolt egyszerűbb rulett-készülékekkel ilyen mesterien csalni. „Tapasztalatszerzésből" beálltam és is játszani. Szerencsétlenségemre, a rendőrség éppen akkor tartott razziát, hogy lefülelje a hazárdjátékosokat. Közéjük állítottak engem is. Nem volt mit tenni, fel kellett fedni kilétemet. De a rendőr, akihez fordultam, a nagy zajban nem értette, hogy mit akarok. Beültetett az autóba. A rulettkirály mellé kerültem, aki cinkosan oldalbabökött: „Öregem, hogy neked milyen haláli dumád van. Méghogy újságíró! Ez nekem sem jutott volna eszembe."

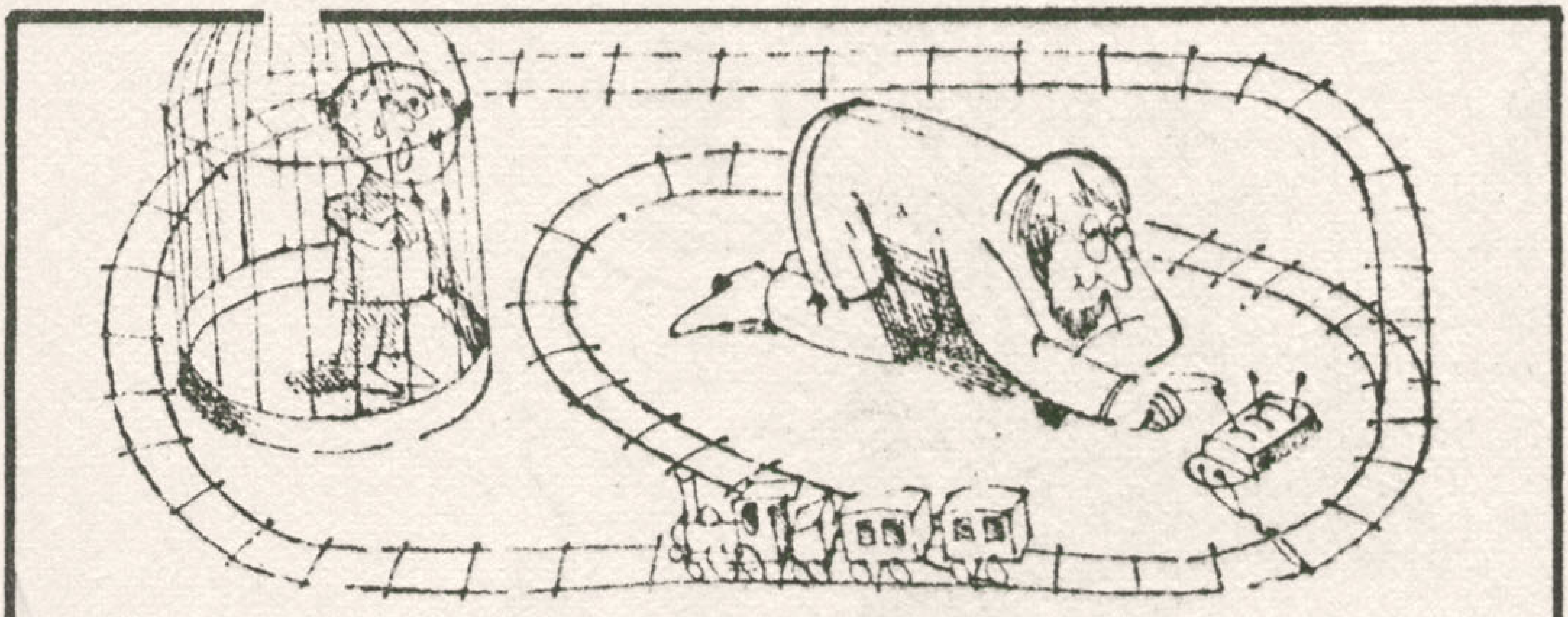
*

– Egyszer igazi filmszínésznek nézett valaki. Prágában voltam kiküldetésben. S annyi-

ra megbabonázott a város szépsége, hogy mire észbekaptam, már nagyon későre járt. A térkép szerint nem volt messze a szállodám, de akármelyik utcán indultam el, mindig visszajutottam a Vencel térre. Kétségbeesésemben megállítottam valakit, és a térképen megmutattam neki az utcát. Legnagyobb meglepetésemre elővett egy képeslapot, aláíratta velem, s csak azután intett, hogy kövessem. Útközben áhítattal ismételgette: „O, spanyolszki, ó Madrid, ó film." Hirtelen eszembe villant, hogy Csehszlovákiában nemzetközi filmfesztivál zajlik, s a spanyol filmküldöttség abban a szállodában kapott helyet, ahol én laktam. Valamelyik filmszínésszel tévesztett össze. Kiábrándíthattam volna, de nem mertem megszólalni, nehogy otthagyjon az éjszakában. Búcsúzáskor elég furcsán nézett rám. Talán arra gondolt; hogyan lehet színész, aki néma?

*

– Hogy egy fogalom nem pontosan azt jelenti az egyik országban, mint a másikban, azt Vietnamban gyorsan tapasztaltam. A pesti hőség, amelyre elutazásom előtt annyit panaszkodtam, Hanoiban kellemes, tavaszias időjárásnak tűnt. Amikor kiléptem a repülőgépből, szinte sütött a levegő. A légszomj után gyötörni kezdett az igazi szomjúság is. Lelki szemeim előtt egy üveg hidegen gyöngyöző gyümölcslé, vagy kóla lebegett. De vendéglátóim egy nagy csupor forró teát tettek elém. „Hideget kívánok" – mondtam. „Hideget? Ilyen melegben? A forró teánál nincs jobb." „Hideget kívánok" – sóhajtottam kiszáradt torokkal. Hoztak nem is egy üveggel. De amikor pohárba töltötték,

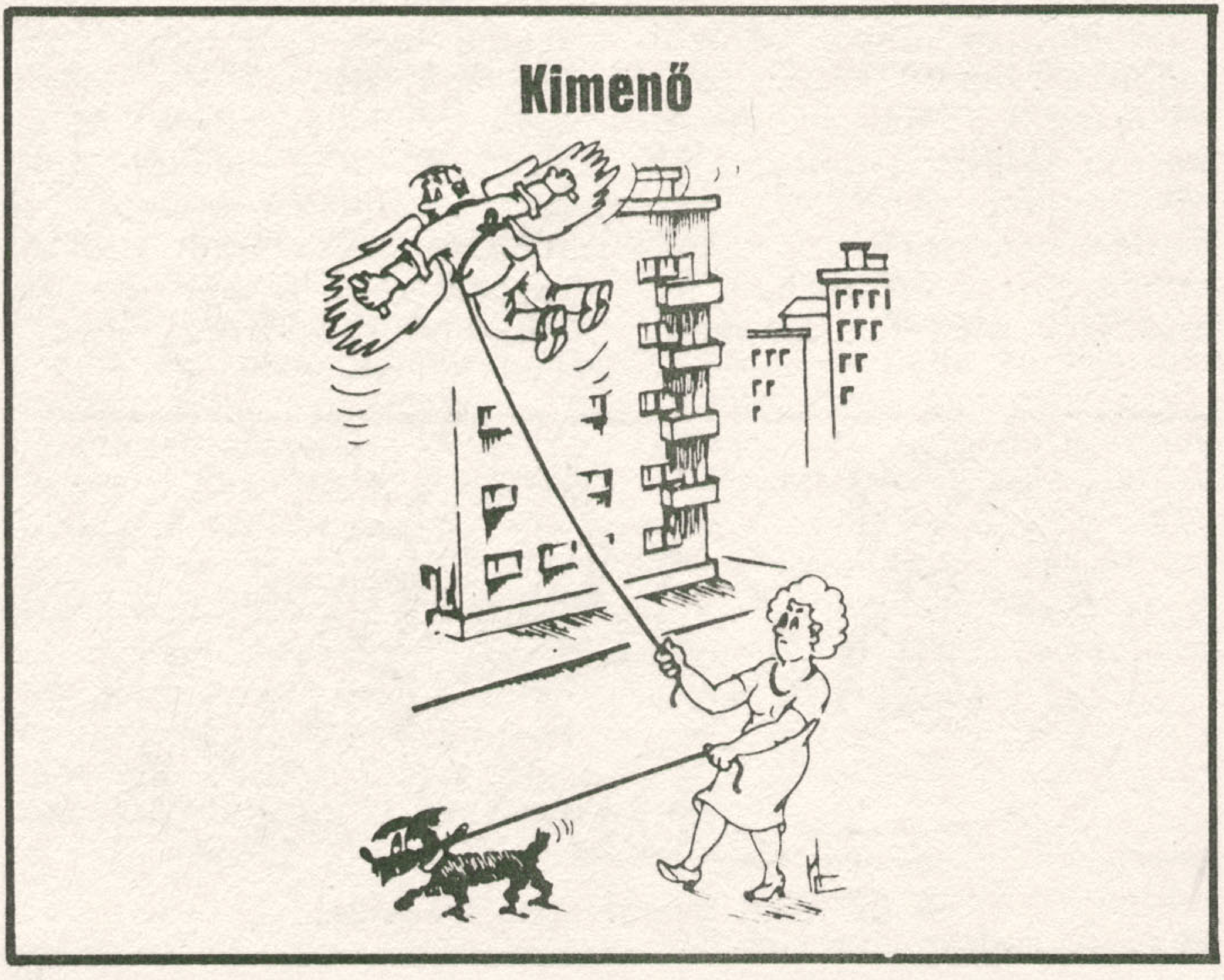

— Ez nem gyerekjáték, Döncike!...

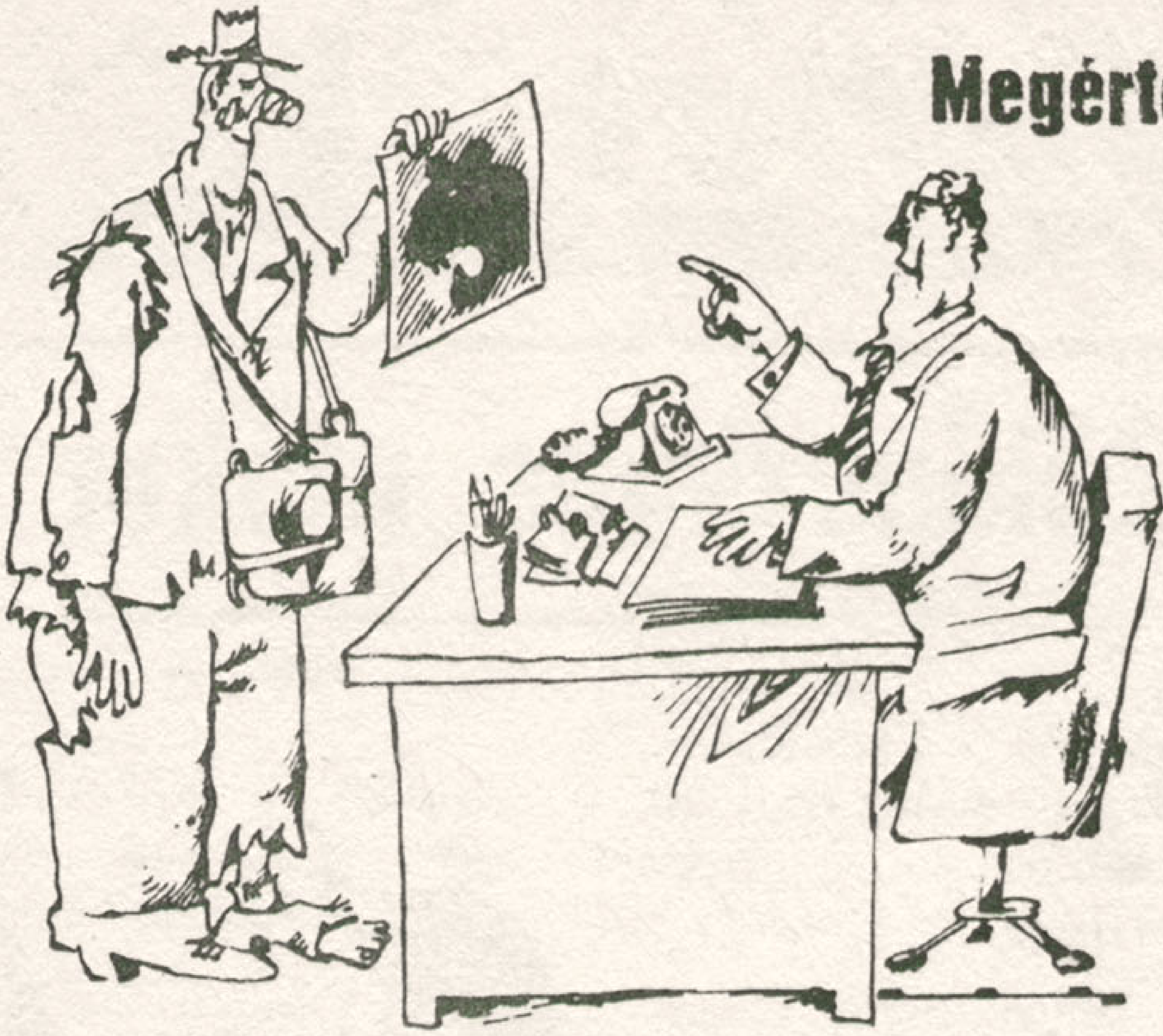
bocsánatkérően néztek rám. Mert ők tudták, amit én még nem, hogy a hideg ital náluk csak pillanatokig oltja a szomjat, kiveri az embert a verejték, a ruhám is olyan nedves volt, mintha többször is nyakonöntöttek volna vízzel.

*

– Apropó, ruha! A csomagom tévedésből jóval később érkezett meg Hanoiba, mint én. A napot azzal kezdtem, hogy kimostam mindenem, ami volt. Szárításra nem volt szükség, hiszen megfázástól nem kellett tartanom. A nedves ruha még hűtött is egy darabig. A pizsama hiánya tűnt a legkellemetlenebbnek. Persze csak addig, amíg be nem bújtam az echo-szekérre hasonlító ágyba, amelyet sűrű háló borított, hogy megvédjen a maláriát terjesztő szúnyogok ellen. Egy váratlan áramszünet miatt „megállt" a szobában a levegő. Kimenekültem a szálloda uszodájába. A vízben nyakig ülve vészeltem át azt az időt, amíg újra bekapcsolták a légkondicionáló készüléket.

Megérte

– Na látja, tud maga egészen jó képet is csinálni . . .

Vérbeli fotós

Zöldpozsgás utókor

— Tengermély Tiszteletem, pro'esszor úr!... Akkor hát itt volnék, ugye.

— Öö... igen, igen. Már emlékszem. Tehát arra kíváncsi, hogy mi lesz a kaja, igaz? He-he-he. Nos, elárulhatom: tea, virsli, mustár. Na!... Mi van magával, kedves fiam?

— Elnézést a meghökkentően bamba külsőért, de honnan tudja ezt ilyen pontosan?

— Magam vettem reggel a közértben, jó vicc.

— Akkor ha nem tévedek, ezúttal nem túlsáaosan távoli jövőről beszélt drága professzor úr?

— Körülbelül fél óráról van szó. Miért, annyira éhes?

— Nem, nem, dehogy! De szaladjunk talán előbbre kissé az időben. Szóval, tartogat még valamit a jövő a számunkra?

— Hogyne! Gondoljon például a virslire, hehehe... Jó mi?

— Remek. Bármelyik pillanatban kitörhet belőlem a szilaj rörhögés. Addig is valamit a táplálkozás jövőjéről, ha nem tolakodás...

— Nézze, tulajdonképpen minden a növényeken múlik.

— Igen, igen, de azokat hiába kérdezem...

— Kár, pedig fecseghetnének. Mert tudnak valamit, amit rajtuk kívül egyetlen élőlény sem tud.

— Nekem elárulhatja, professzor úr. Köztünk marad.

— A fotoszintézis, barátom! Gondoljon a fotoszintézisre!

— Muszáj...? A virsli jobb ötlet volt.

— Igen, barátom. A növény az az élőlény, amely szervetlen anyagokból fehérjét képes előállítani. Minden élet alapját!

— No, ez derék dolog tőle. És mégis..., hogyan csinálja?

— Nos, helyben vagyunk. Ez lesz a következő lépés, hogy ezt megtudjuk. Véleményem szerint még ebben az évtizedben.

— És akkor mi van? Akarom mondani... mi ebben a diadal?

— Óh, semmiség. Csupán annyi, hogy 2000-re esetleg feleslegessé válik a földművelés és a növénytermesztés. Mert a ma még növények által termelt fehérjéket ipari üzemekben fogjuk termelni mi magunk, tetszőleges mennyiségben.

— Jó, jó..., de a minőség? Tabletták, porok, masszák... Brrr!... Ki hiszi majd el nekem, hogy egykor virslit ettem?

— Nem kell mindjárt begyulladni. A gyárakban termelt fehérjékből ugyanis olyan növényt rakunk össze, amilyet éppen akarunk. Sőt, akár állatot is... Elvégre ez az elképesztő változatosság, ami a növény- és állatvilágot jellemzi, mindössze a fehérjelánc szerkezetéből fakad. Azt pedig már manapság is meglehetősen jól ismerjük.

— Hát ez maga az őrület. Hogyan lehet mindezt fokozni? Mit fogunk enni 2100-ban...?

— Semmit.

— Öö... mintha nem jól értettem volna, tündéri professzor úr.

— Jól értette, barátom. Az égvilágon semmit. Magát az emberi szervezetet fogjuk megtanítani arra, amit ma még csak a növények tudnak. Képesek leszünk napfényből, vízből és széndioxidból szerves anyagokat előállítani. El fogjuk sajátítani a fotoszintézist! Nem mondom, lehet hogy valamivel talán zöldebbek leszünk, ám a kajára többé nem lesz gondunk. Csak kifekszünk napozni egy cseppet, és már jól is laktunk.

— Köszönöm a beszélgetést, professzor úr... És addig is együk meg végre ezt a virslit...

Kis történetek nagy emberekről

ritkán kerülnek be a történelemkönyvekbe. Pedig a hírességeket sokszor így ismerhetjük meg igazán.

VEZÉRCSEL KARINTHY MÓDRA

A sakk rendkívül izgatta Karinthy Frigyes képzeletét. Elmélyült és tehetséges sakkozó volt. A harmincas években Pesten járt Aljechin, a sakkvilágbajnok, és az írók, újságírók, művészek felkérésére harminc ellenféllel játszott egyszerre az Otthon Körben. A harminc ellenfél között ott volt Karinthy is. Aljechin nyugodtan járkált fel és alá a teremben. Egyik asztaltól a másikhoz ment, s egyszer, amikor Karinthyéhoz ért, meghökkenve vizsgálgatta a táblát.

Lépett, és továbbmenőben megkérdezte a szimultán játszma vezetőjét:

— Mondja, kérem, ki ez a partnerem?

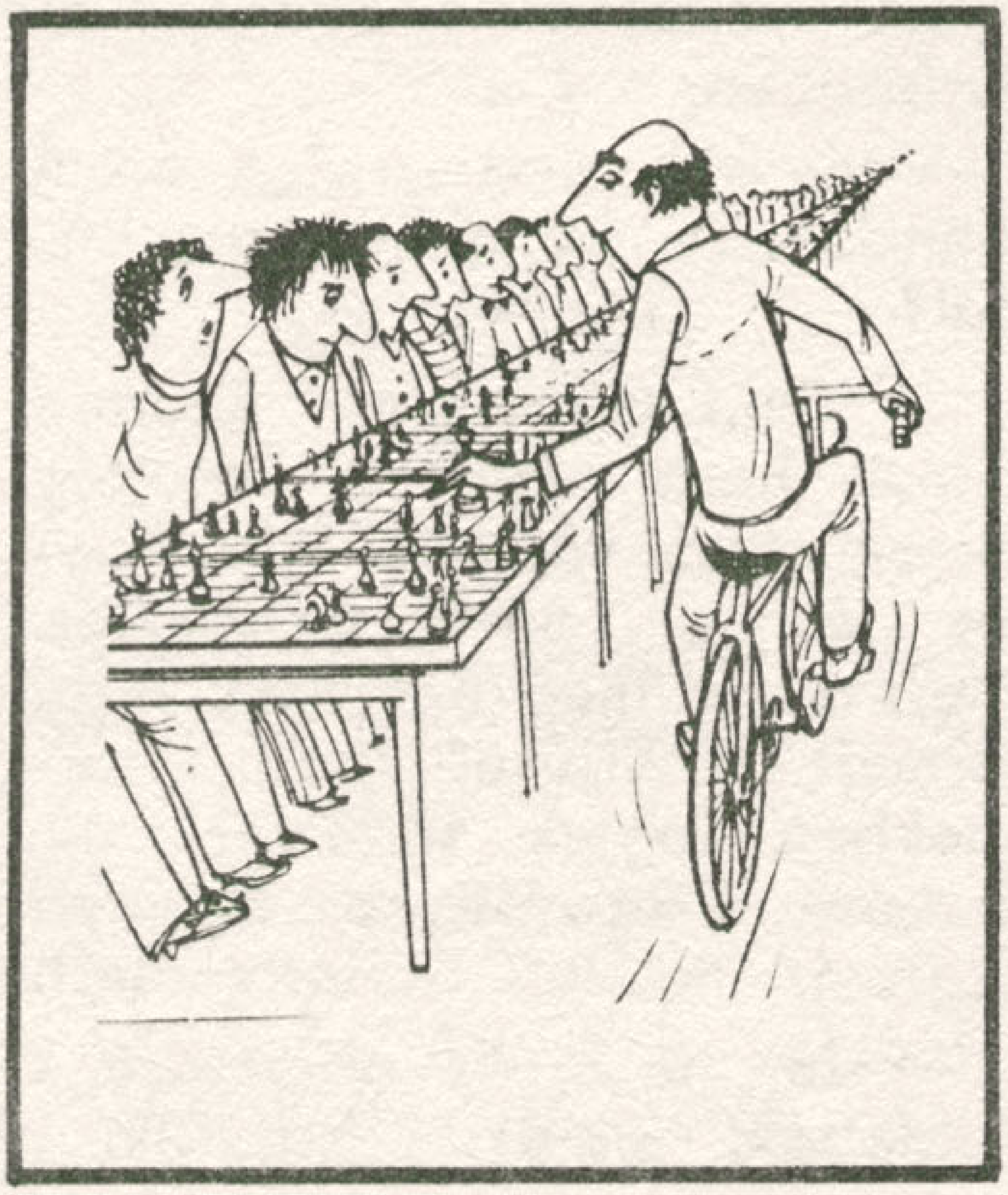
— Ez Karinthy Frigyes író, a legnagyobb magyar humorista.

— Úgy!? — bólintott megértően Aljechin. — Humorista. Értem. No, nem baj, akkor is megverem.

És meg is verte. Annak ellenére, hogy Karinthy mindjárt a játék elején, a győzelem biztosítására zsebre vágta Aljechin vezérét.

TÖKFILKÓ KERESTETIK

Úgy történt az eset, hogy a piski csatában Bem apó ép-

pen a Strigy folyócska hídjánál állott, amikor a túlsó parton észrevette a császári vezért, Puchner generálist. De észrevette mellette egy gyerkőc honvédtüzér is, aki rögtön a tábornokra irányította töltött ágyúját, és tüzet csiholt a kanócra.

— Megállj, fiú! — förmedt a tüzérre Bem. — Ne lőj! De a pattantyús gyerek a gyújtólyukhoz közelítette a kanócot és vidáman visszakiáltott:

— Hogyne lőnék! Az a tollas-csákós ott — Puchner!

Ám abban a pillanatban, amikor a lőpor a csőben lobbot vetett, Bem apó hatalmas rúgással félrelökte az ágyú csövét. A golyóbis elszállott más irányba, és a kis honvédtüzér fegyelmet feledve, elkeseredetten feleselt:

— Mit tetszett csinálni? Most eltrafálhattuk volna az ellenség vezérét...

— Hogyne... — mérgelődött Bem. — Agyonlőtted volna. Éppen az lett volna a baj. Aztán honnan keresett volna a császár, serege vezetésére, még egy ilyen tökfilkót?...

LE A KÁMZSÁVAL!

Anonymusnak, Béla király névtelen jegyzőjének fejére kámzsa borul. Amikor annak idején Ligeti Miklós szobrász az Anonymus gipszmintáját elkészítette, a zsűri egyáltalán nem volt elragadtatva az alkotástól.

— Micsoda szobor az, amelyiknek nem látni az arcát? Lássuk azt a fejet! Le a kámzsával!

Ligeti kézzel-lábbal tiltakozott. Mivel éppen akkor állították össze az 1901. évi velencei művészeti kiállítás anyagát, a művész végül úgy döntött, hogy bronz másolatot öntet a szoborról, és zsűri elé viszi.

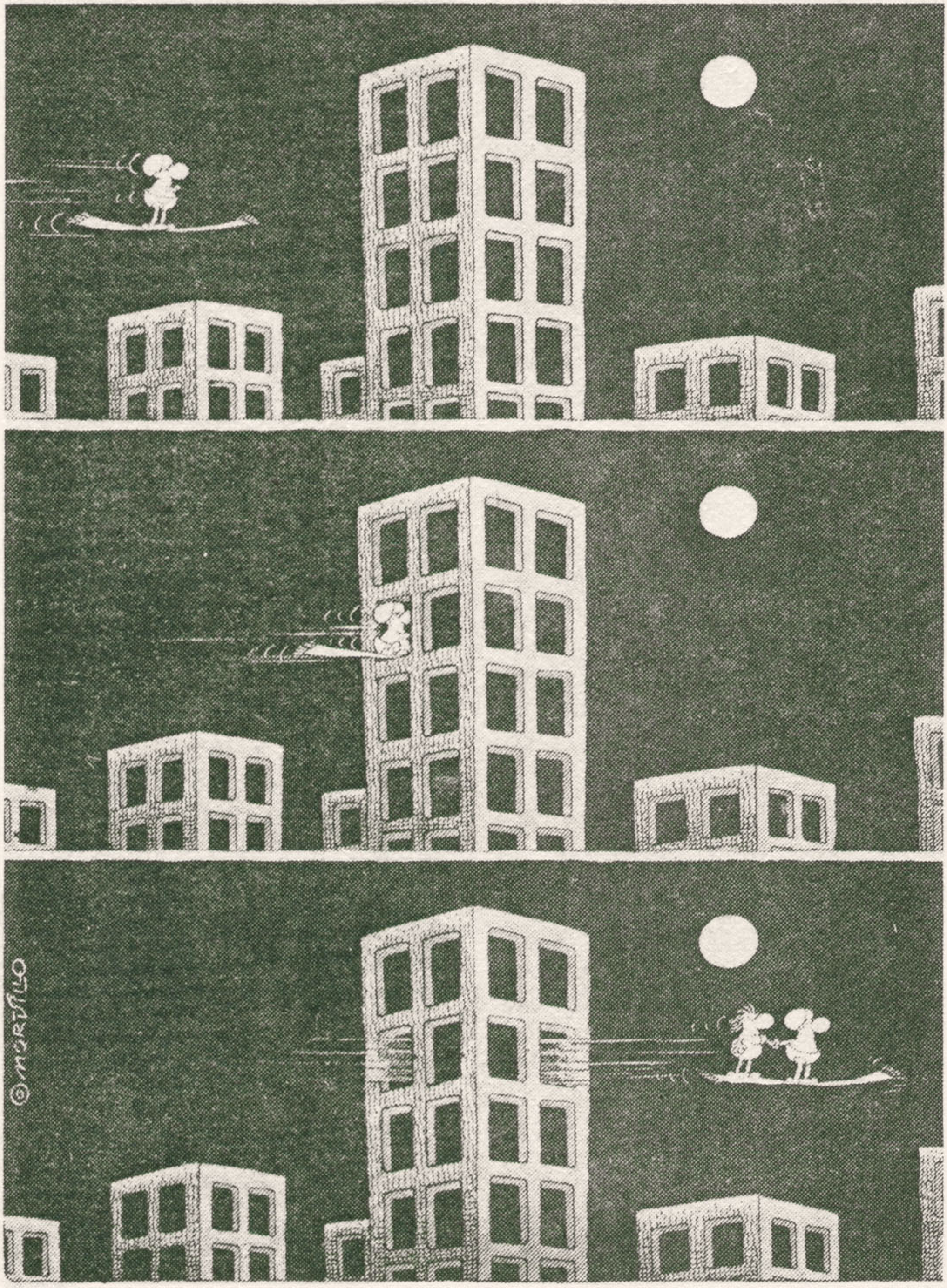
A kis bronz Anonymus el is készült. Ládába csomagolták, s elküldték Velencébe. Anonymus már az első pillanatban általános tetszést aratott, s később az olasz Dante Múzeumba került. A múzeum igazgatója azért vette meg, mert azt hitte, hogy Dantet ábrázolja.

Vagyis Itáliában: Dante — idehaza: Anonymus.

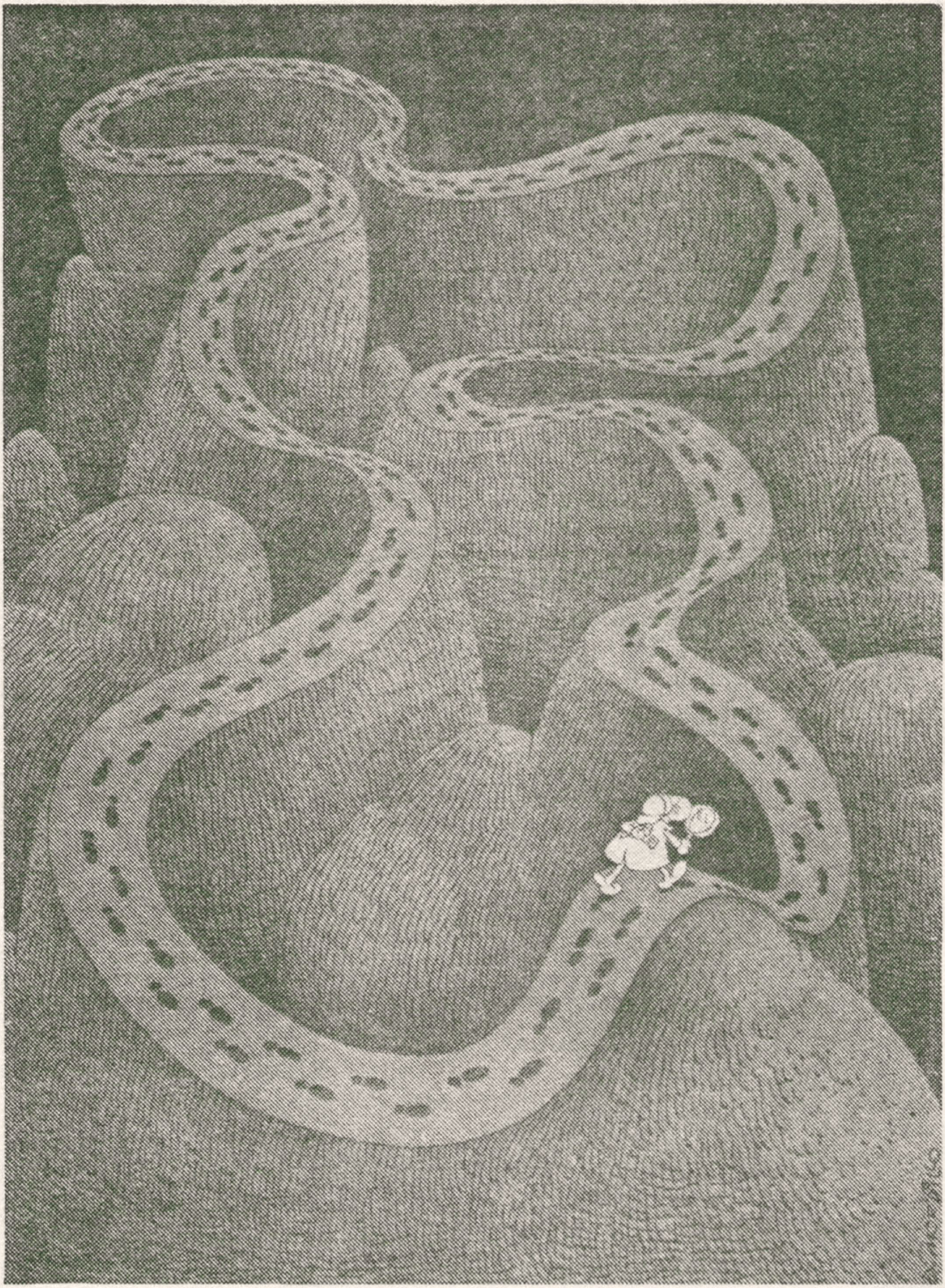
Egy kámzsa alatt mind a kettő elfér.

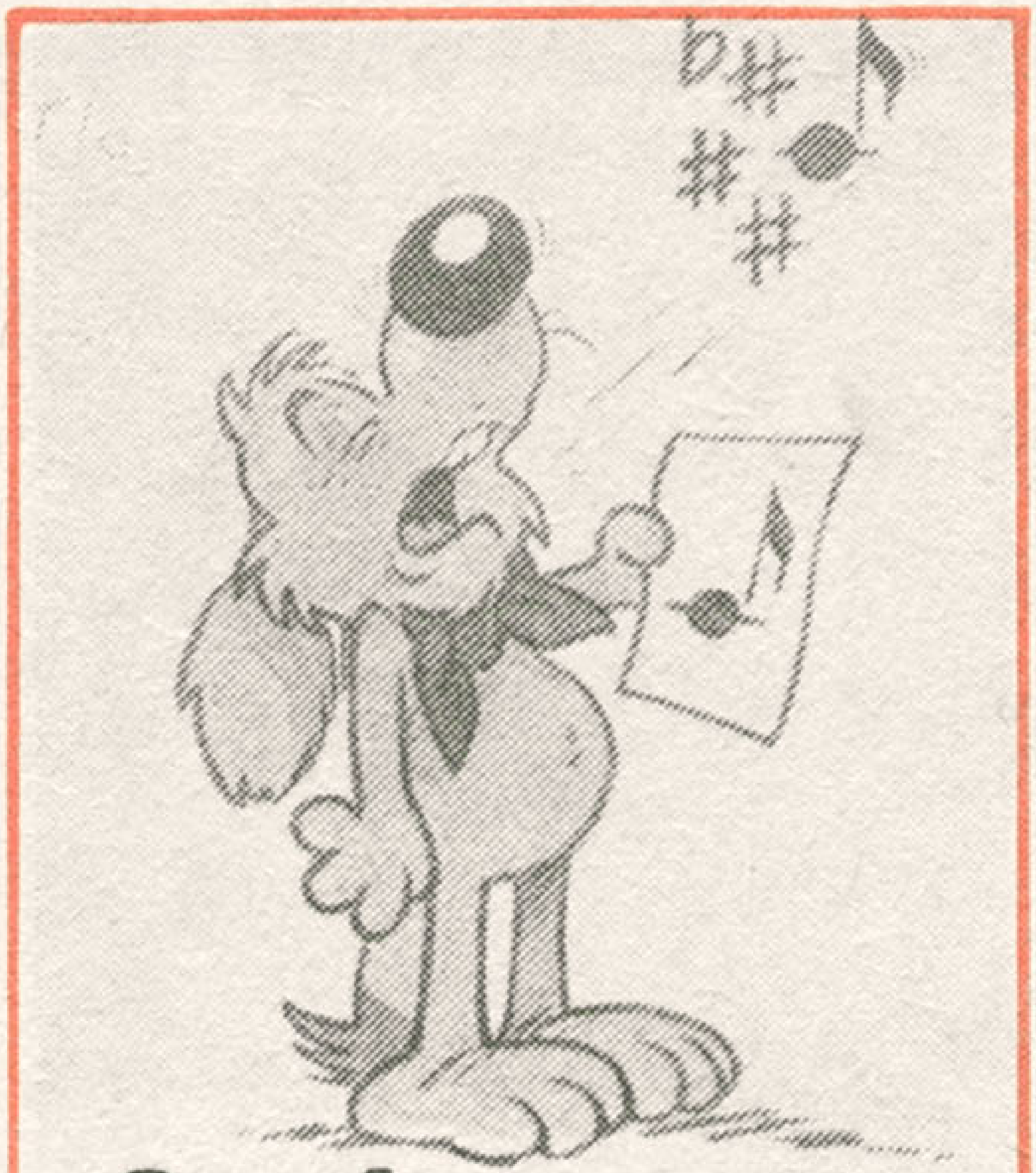
(Békés István anekdotagyűjteményéből.)

Szöktetés a toronyházból

Forró nyom

Segít a dal!

A Hámoll Andrea úttörőcsapat zenei táborában a gyerekek a kérdéseinkre csak dalban válaszoltak. Igaz, nagyon meleg volt aznap...

Kérdés: Hogyan viselkedjék az őrsvezető az őrsi összejövetelen?

Dal:

Nekem nem elég a mosoly,
nekem nem elég a csend,
nekem csak az elég,
hogyha nyugalmat jelent.
(Zorán)

Kérdés: Mi a teendő, ha az ifivezető állandóan beleszól az őrsvezető munkájába?

Dal:

Szorgoskodnám — szól a hangya,
ha a tücsök békén hagyna.
De rázendít folyton, s újra
táncolunk a rock and rollra.
(Állatkerti útmutató)

Kérdés: Mi az őrsvezető feladata?

Dal:

A tenger felől megtalálom Indiát,
de az se baj, hogyha felfedezzük Amerikát...!
(Neoton)

Kérdés: Hogyan számoljon be az őrsvezető a rajvezetőnek az őrséről?

Dal:

Van, aki megteszi,
van, aki nem teszi,
van, aki felveszi,
van, aki nem veszi.
Mindenki másképp csinálja!
(Lokomotív GT)

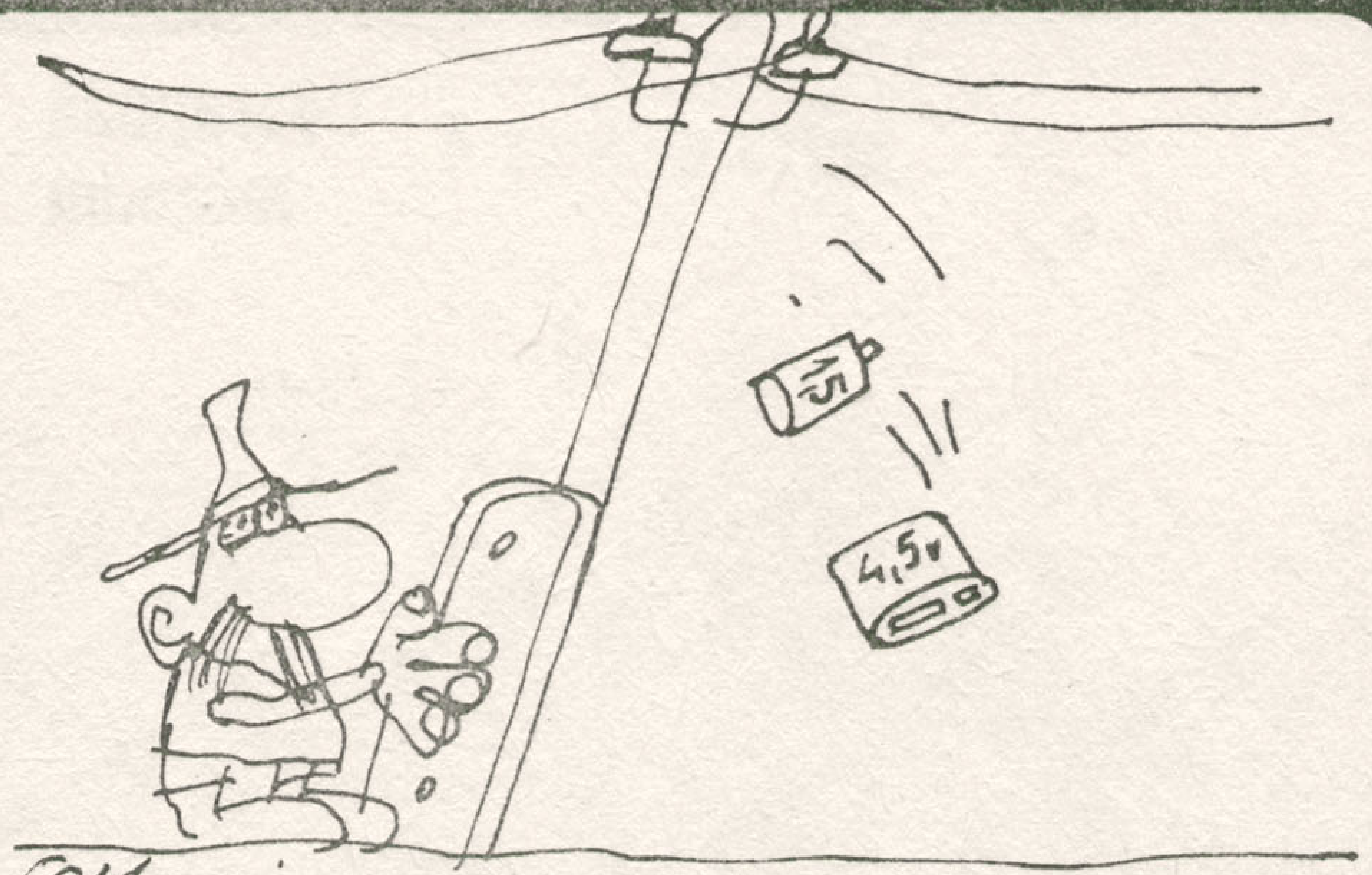
Kérdés: Mennyit kell dolgoznia egy őrsvezetőnek?

Dal: — Hiába dohog...
— Nem elég!
— Micsoda dolog?
— Gyere még!
— Nem vagyok robot!
(Neoton)

Kérdés: Milyen következményei lehetnek a több hónapja elhanyagolt faliújságnak?

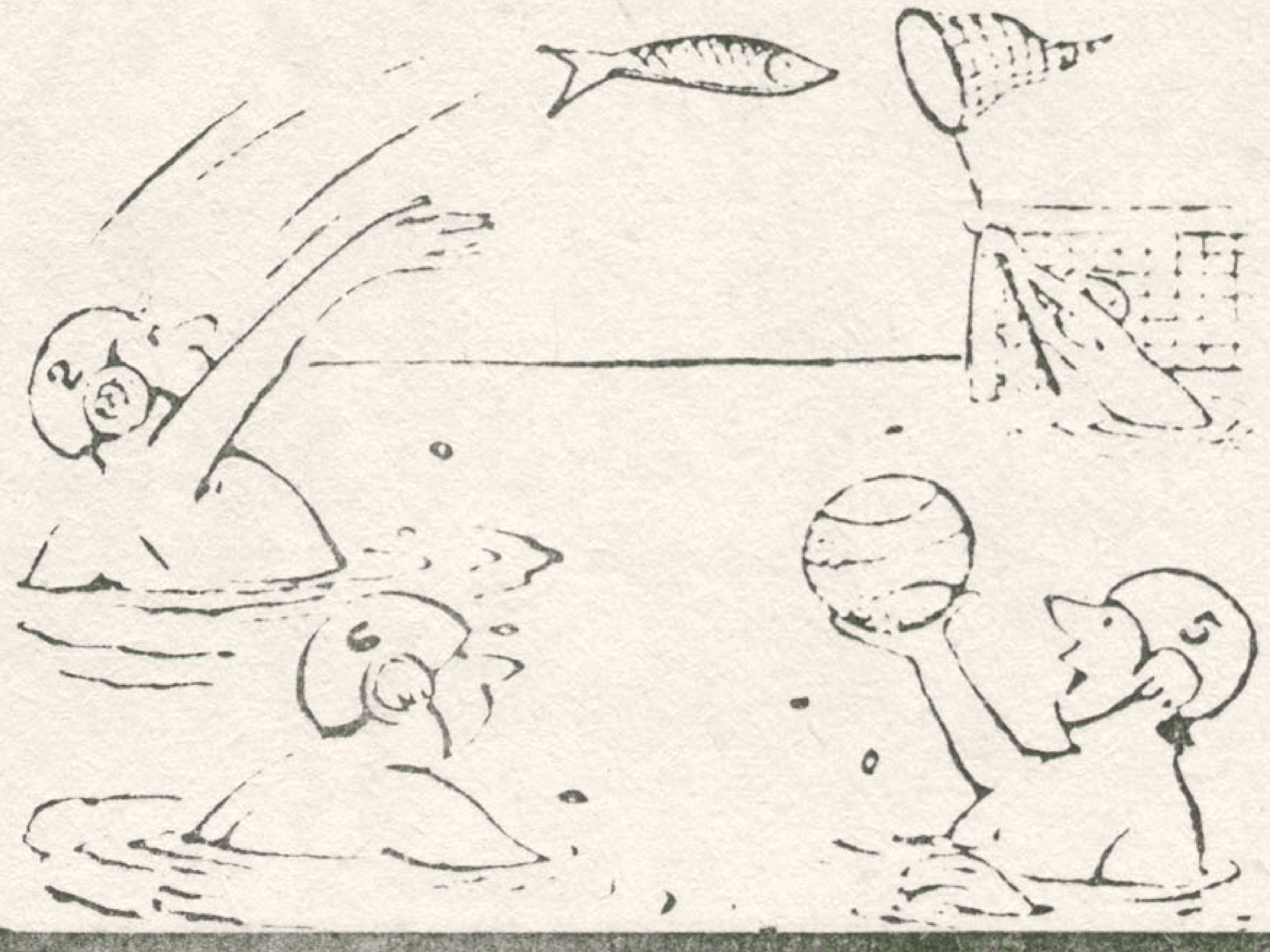
Dal:

Meglátod, rendbe jönnek majd a dolgaink,
Lesznek még szép napjaink!
(Fonográf)

– Rázok egy kis áramot!...

Félreértés

Gyarapodó múzeum

A szokás rabja

A Magellán-rejtély

A király farkasul mosolygott.

— Még mindig visszaléphetsz, fiú! Hiszen olyan fiatal vagy... kár lenne érted...

— Hagyjuk az átlátszó szöveget, felség! — vágott közbe maró gúnnyal a hetyke vándorlegény. — Azért vagyok itt, hogy megszerezzem legalább a fele királyságodat, és a világszép Tearózsa hercegnőt.

A király arcáról lehervadt a mosoly.

— Úgy látszik, öregszem, mert megbocsátom káprázatos pimaszságodat. Meg aztán... amúgy is a halálod előtt állsz. Galóca vitéz! Olvasd fel ennek a szerencsétlennek az utolsó próbatételt!

A fővezér súlyos léptekkel előrejött, és fontoskodva széthajtott egy papirusztekercset, majd vészjósló hangon olvasni kezdett:

— Gonosz rontás telepedett hajdan boldog és virágzó városunkra. A sátán becsempészte bevehetetlen falaink közé sötét lelkének legsötétebb találmányát. Aki a kezébe veszi, nem tudja letenni többé. A gyermekek elhagyják iskoláikat, a derék mesterek abbahagyják derék mesterségüket. Pusztulnak értékeink, értelmetlenné válnak nemes céljaink és törekvéseink. ... Halld hát a feladatot vakmerő, aki a szépséges Tearózsa kezére pályázol: meg kell szabadítanod városunkat az ördögi átoktól! Meg kell oldanod a Magellán-játék rejtélyét!

A trónteremben döbbent csend támadt.

— Nos, mit szólsz? — sziszegte némi hatásszünet után a király.

— Csodálkozom! — vihogott a hetyke vándorlegény. — Ennyi az egész? Akkor lehet készülni a lakodalomra. Süssetek, főzzetek, szorgoskodjatok! Ide azt a nevetséges játékot!

• • • • •

Másnap kissé sápadtan állt a király előtt.

— Felséges király! — mondta meghökkentően tisztelettudó modorban. — Tegnapi hetvenkedésemet tekintsd a hebehurgya ifjúság megnyilvánulásának, és ... szabj ki valami más feladatot. Az ördöggel nem tudok csatázni...!

— Há-há! — harsogott jókedvűen a király. — Talán begyulladtál? Galóca vitéz! Intézkedj! Ácsoljátok a vesztőhelyet, élesítsétek a bárdot!

— Hehehe... Milyen jól alakítod a kegyetlen királyt, felség... — próbálta tréfára venni a dolgot a vándorlegény. — Ezek itt még komolyan veszik ezt a dolgot a kivégzéssel.

— Elég! — mennydörgött a király. — Vigyétek! Még egy napot kapsz, semmirekellő, mert elképesztően lágy szívem van...!

• • • • •

Másnap alig leplezett büszkeséggel állt a király elé.

— Egy szín! — suttogta kipirultan. — Egy szín sikerült.

— Hallod, apám! — sikoltott boldogan a hercegnő. — Sikerült egy színt kiraknia!...

— Kevés! — reccsent a király. — Vágjátok le a fejét, és tűzzétek a többi kilencvenkilenc léhűtő feje mellé!

— Igazán... olyan rigolyás vagy, felség — hebegte az ifjú. — Ha akarod, felfedezem a rák gyógyszerét, kezedbe adom az atommagok és a távoli galaxisok titkait...

— Nem kell! — tajtékzott a király. — A Magellán titka kell. Vigyétek!...

A komor testőrök megragadták, és vonszolni kezdték a vesztőhely felé...

• • • • •

... Siheder Géza kissé csapzottan ébredt aznap reggel. Megkönnyebbült sóhajjal nézett körül a szobában. Se király, se Tearózsa, se vesztőhely. Viszont a Magellán-játék ott hevert a szekrényen.

— Na, mit szólsz? — kérdezte az öcskös. — Kiraktam, amíg aludtál.

— Na és...? — mondta unottan Siheder Géza. — Ennél sokkal fontosabb dolgok is vannak a világon.

És közben irigykedve nézte a kisebbik Sihedert. Na, nézd csak..., ez még sokra viheti. Még a végén királylány lesz a felesége az ürgének!

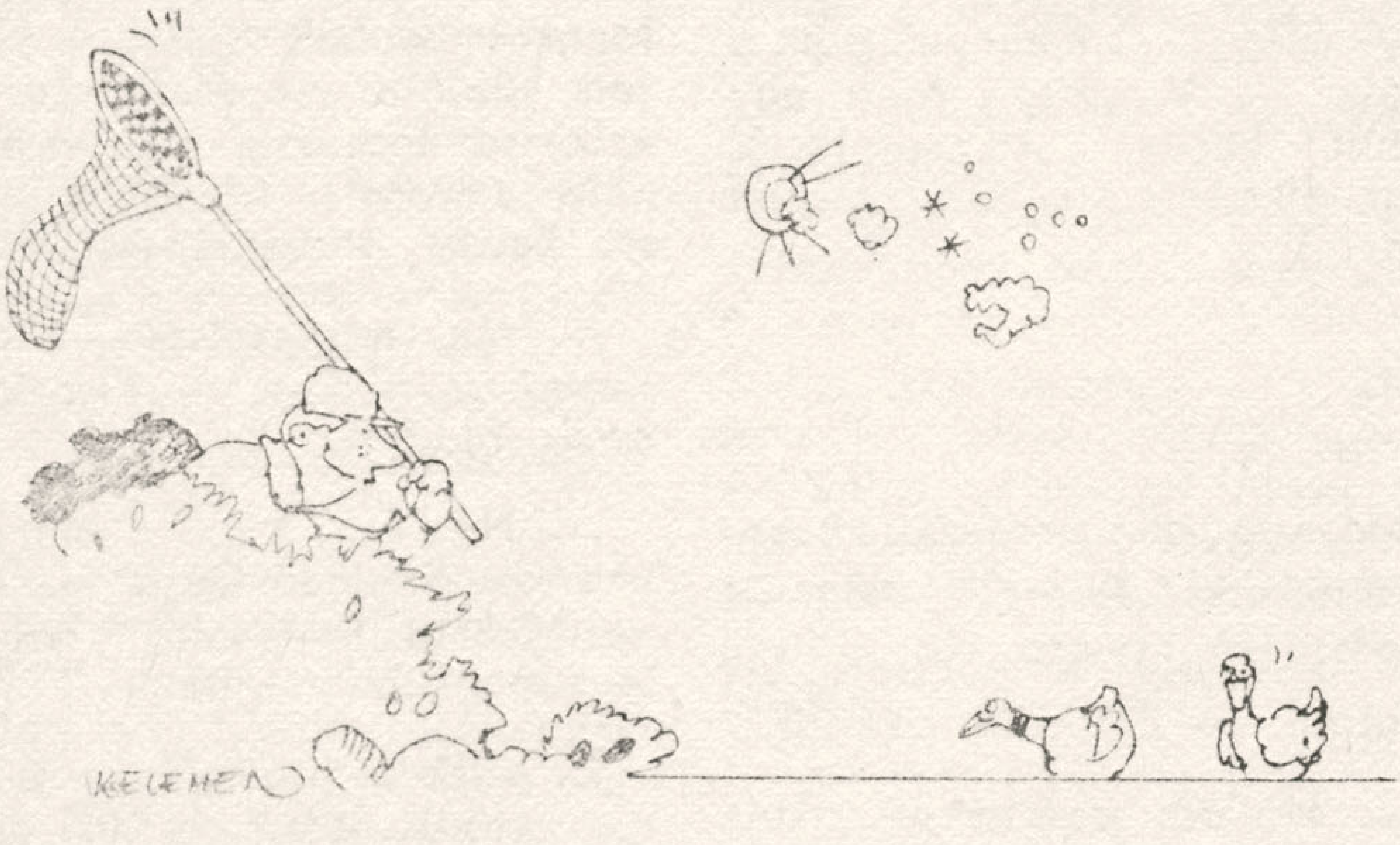
Humor vadasan

ORVVADÁSZAT

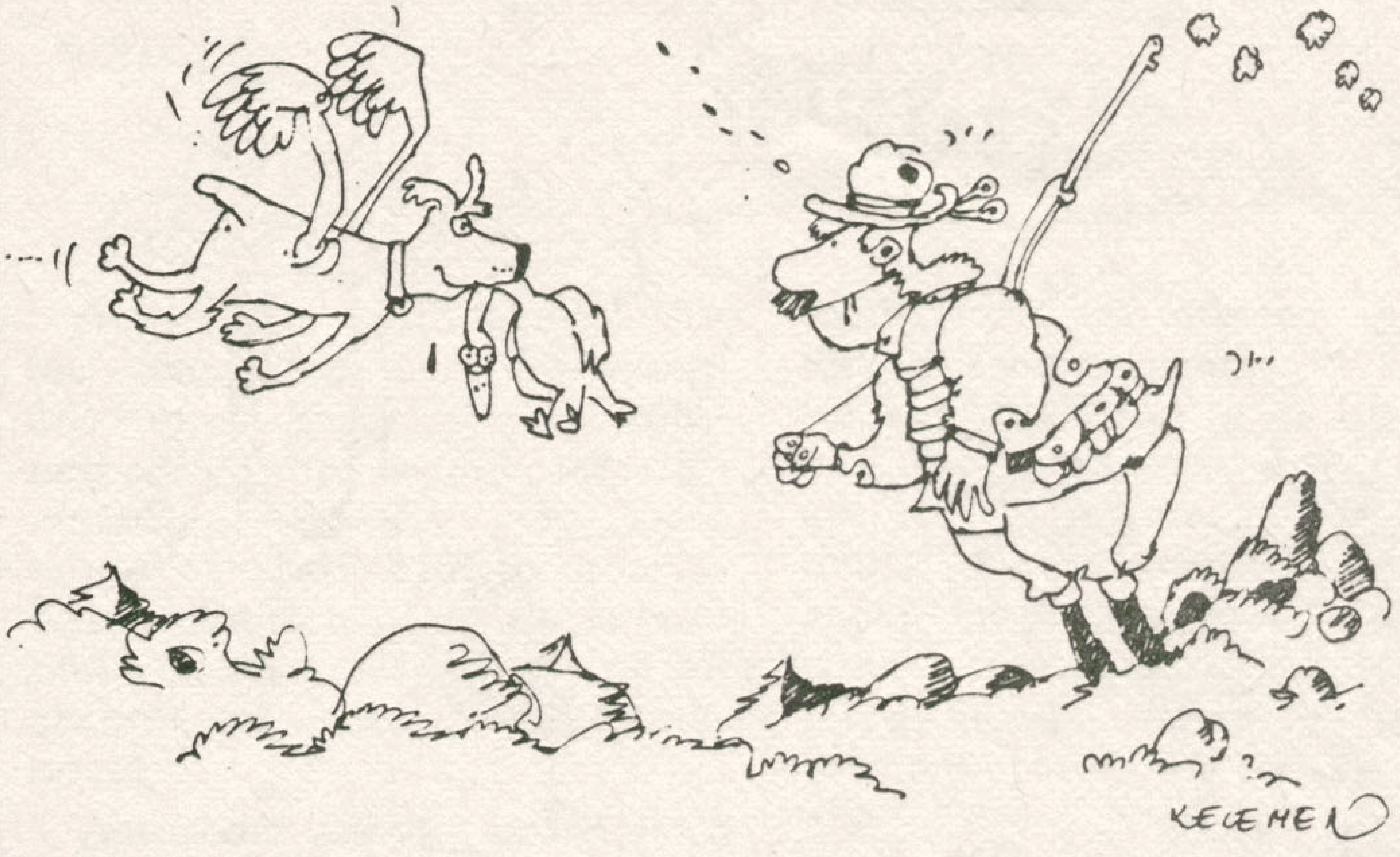

KONTÁR

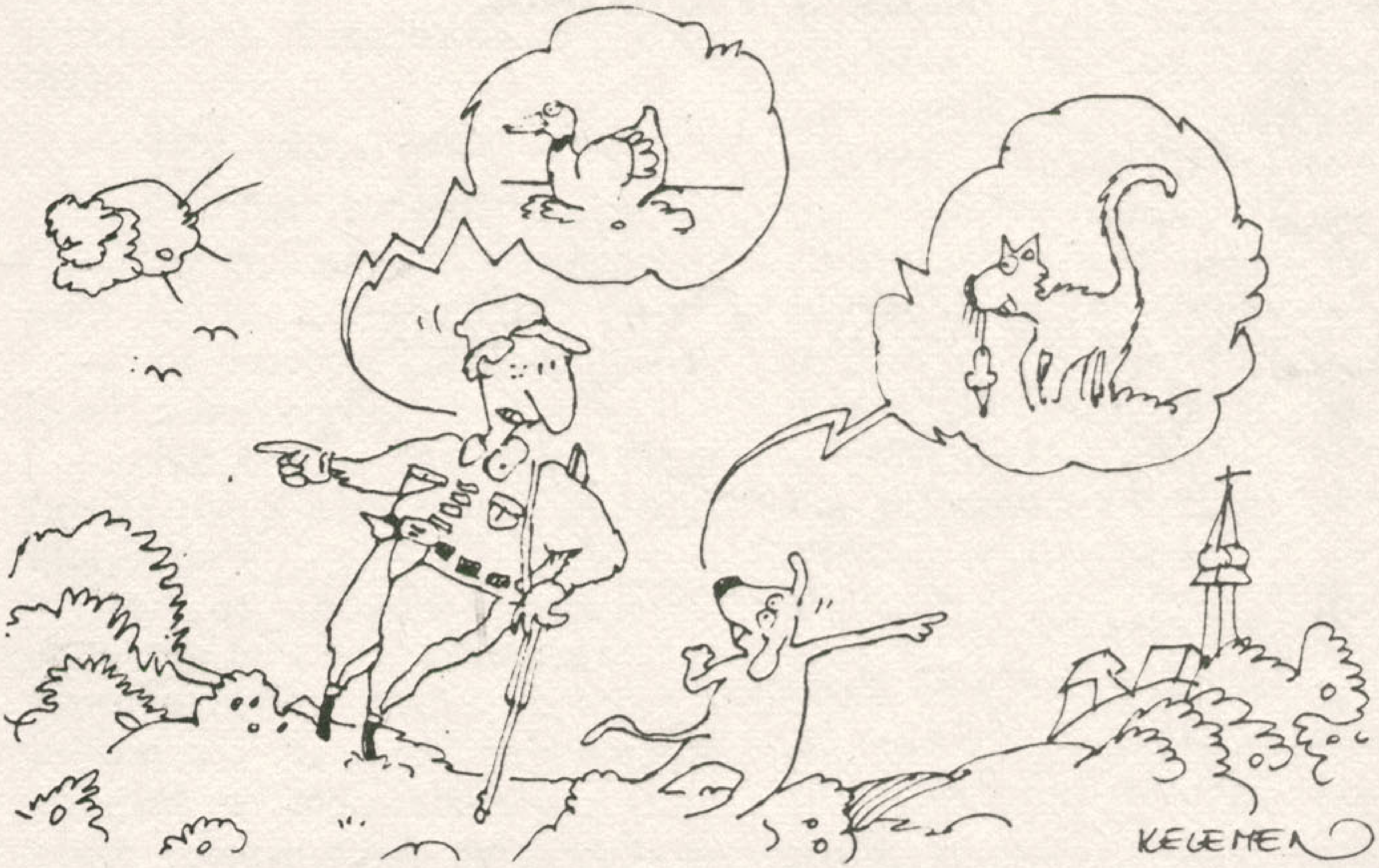

BIOLÓGIÁBÓL FELMENTVE

AZ IDOMÍTÁS CSODÁJA

SZAKMAI VITA

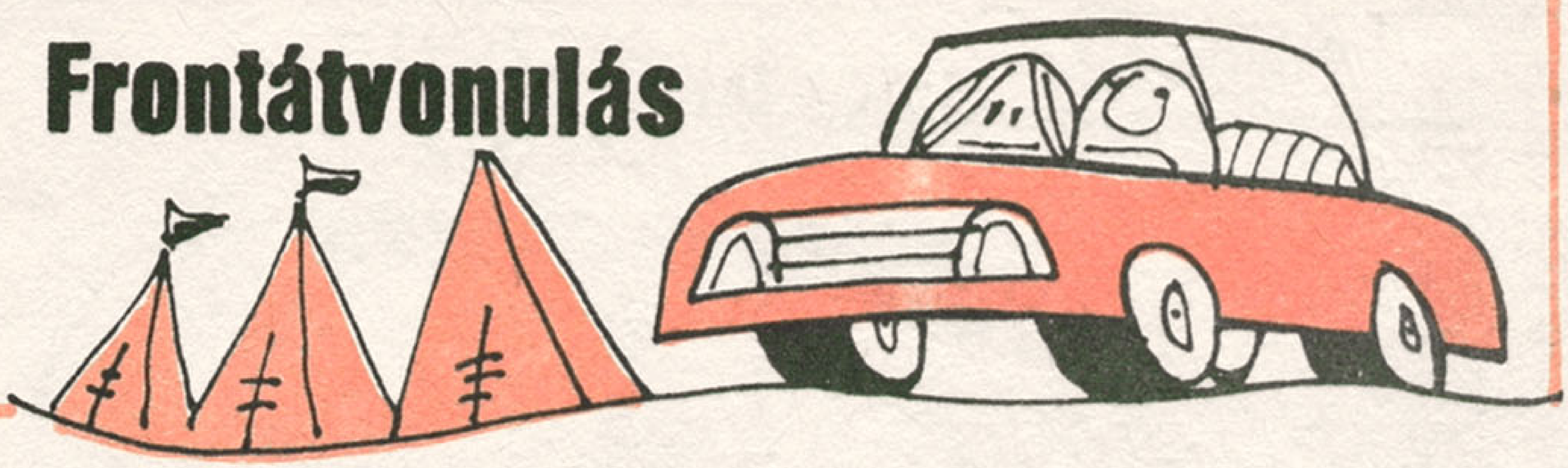
VADKEMPING

KEZDŐ HORGÁSZ

Frontátvonulás

A mit sem sejtő tábor teljes vezérkara és legénységi állománya komótosan kászálódott vasárnap reggel. Az álmosságtól ájultan még Bibic reggeli hegedülését is közömbösen fogadtuk. (A szeptemberi zenei pótvizsga miatt szabták rá ezt az istencsapást.)

Ám most csoda történt: a környékbeli kutyák vonítása helyett autók tülkölése és motorok berregése közelített a tábor felé. Megjöttek a szülők!

— Hol vagy, édes Jenci?

— Mennyit fogytál?

— Itt a paplan, drágám, nem fogsz többé fázni!

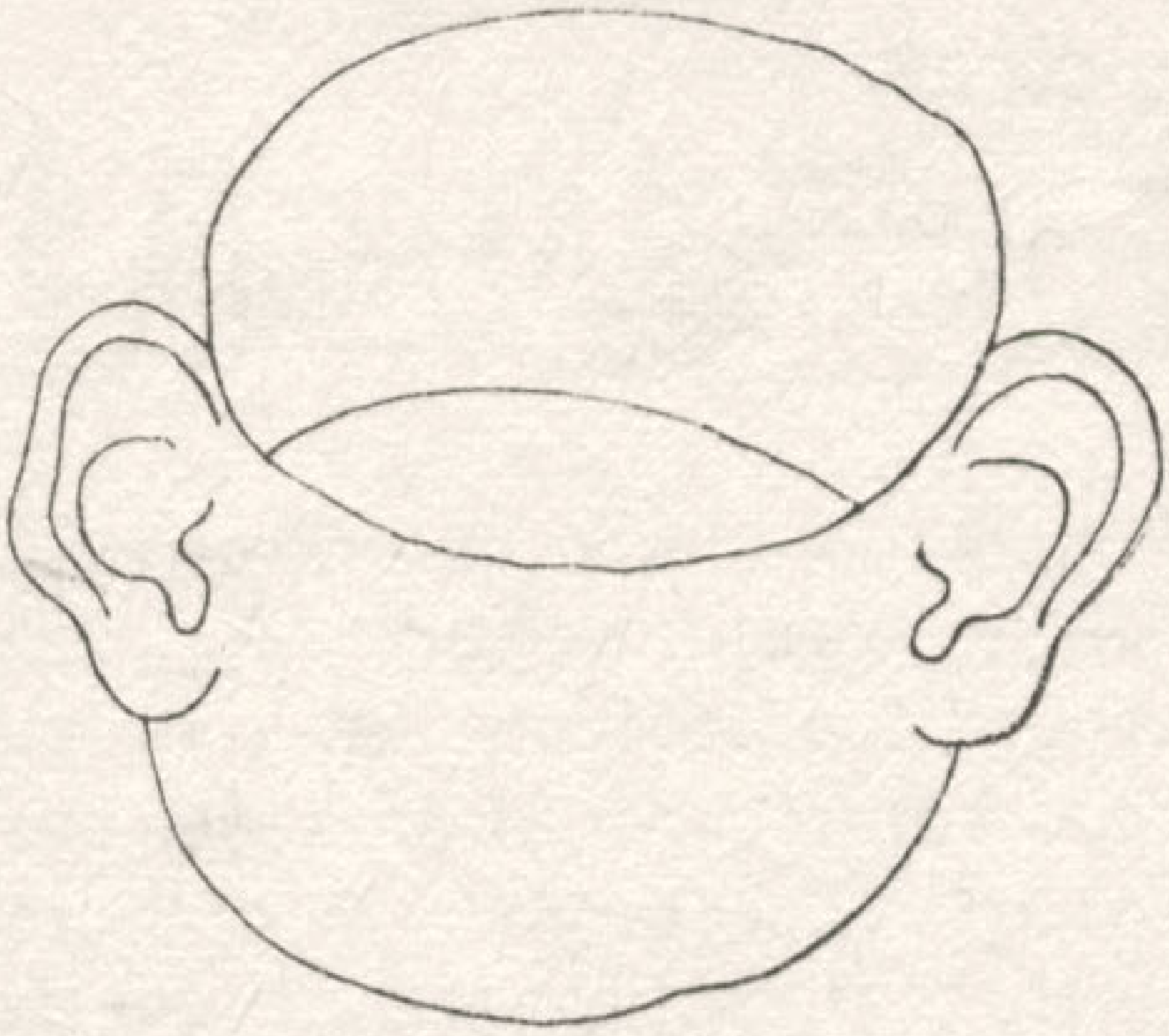
— Itt hozzuk Öcsit is, lesz kivel verekedned!

— Ne izgulj, Malvinka! Nem felejtettük otthon a matekkönyvedet.

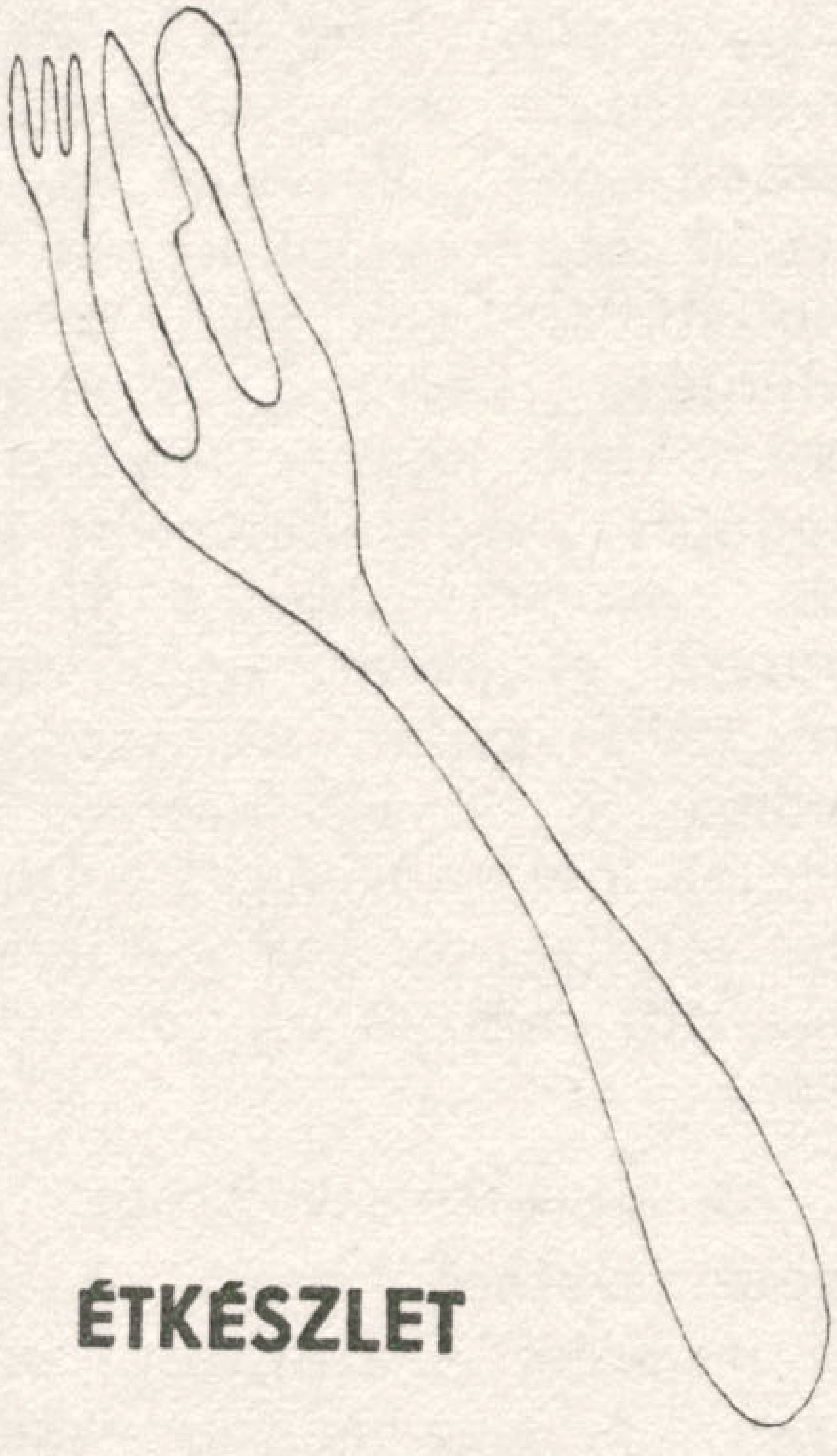
Ilyen, és ehhez hasonló mondatokat lehetett kihámozni a hangzavarból. Aztán odaért a roham — a baracklekváros üvegtől a mikroszkópig (ami alatt húsadagunk nagyobbnak látszik) — sok minden előkerült a csomagokból. A talált tárgyak osztályán levő holmikhoz képest itt akár egy hetivásárt is lehetett volna rendezni. A táborvezetőt mesterséges légzésben kellett részesíteni. Több jobbérzésű ifi elmenekült az erdőbe remetést játszani. Csak én álltam ott vigyorogva, fülig érő szájjal, mert apám magával hozta a szomszédék Pirikéjét is. Így aztán se nem láttam, se nem hallottam. Csak este, a tábor kiürítése után, a statisztikai adatokból tudtam meg a látogatás végeredményét: 10 db gyomorrontás, 4 db tavaszról elmaradt, nagy kaliberű szülői pofon utólagos átadása, 6 db lábdunyha, 5 db matek példatár és 3 db kistestvér (ezt a szülők felejtették ott) maradt vissza emlékként.

Az ügyeletesek tehát nyugodt lélekkel írhatták a tábori naplóba a szokásos szöveget: „A mai napon különös esemény nem történt."

Abszurd

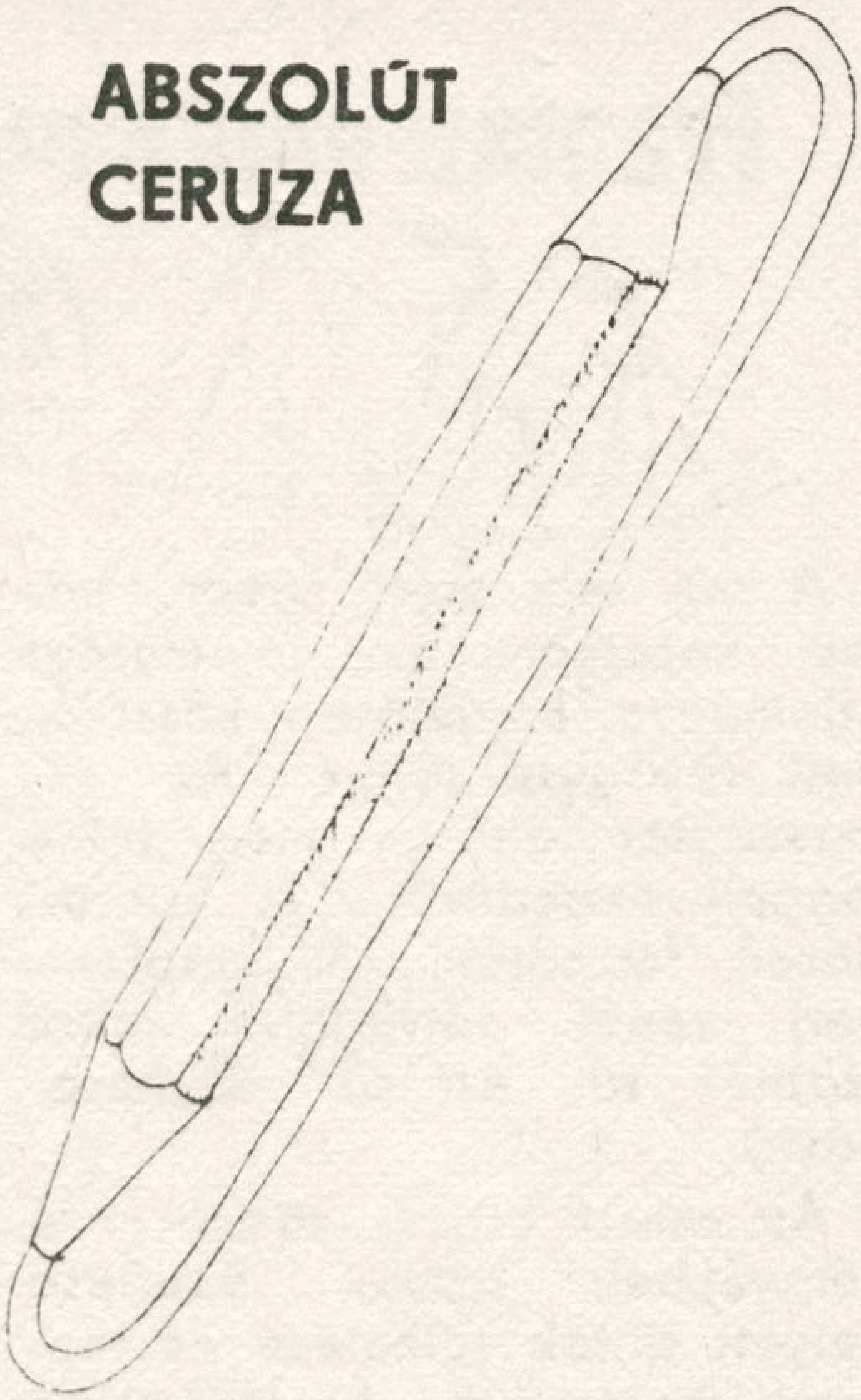

FULES LÁBAS

ÉTKÉSZLET

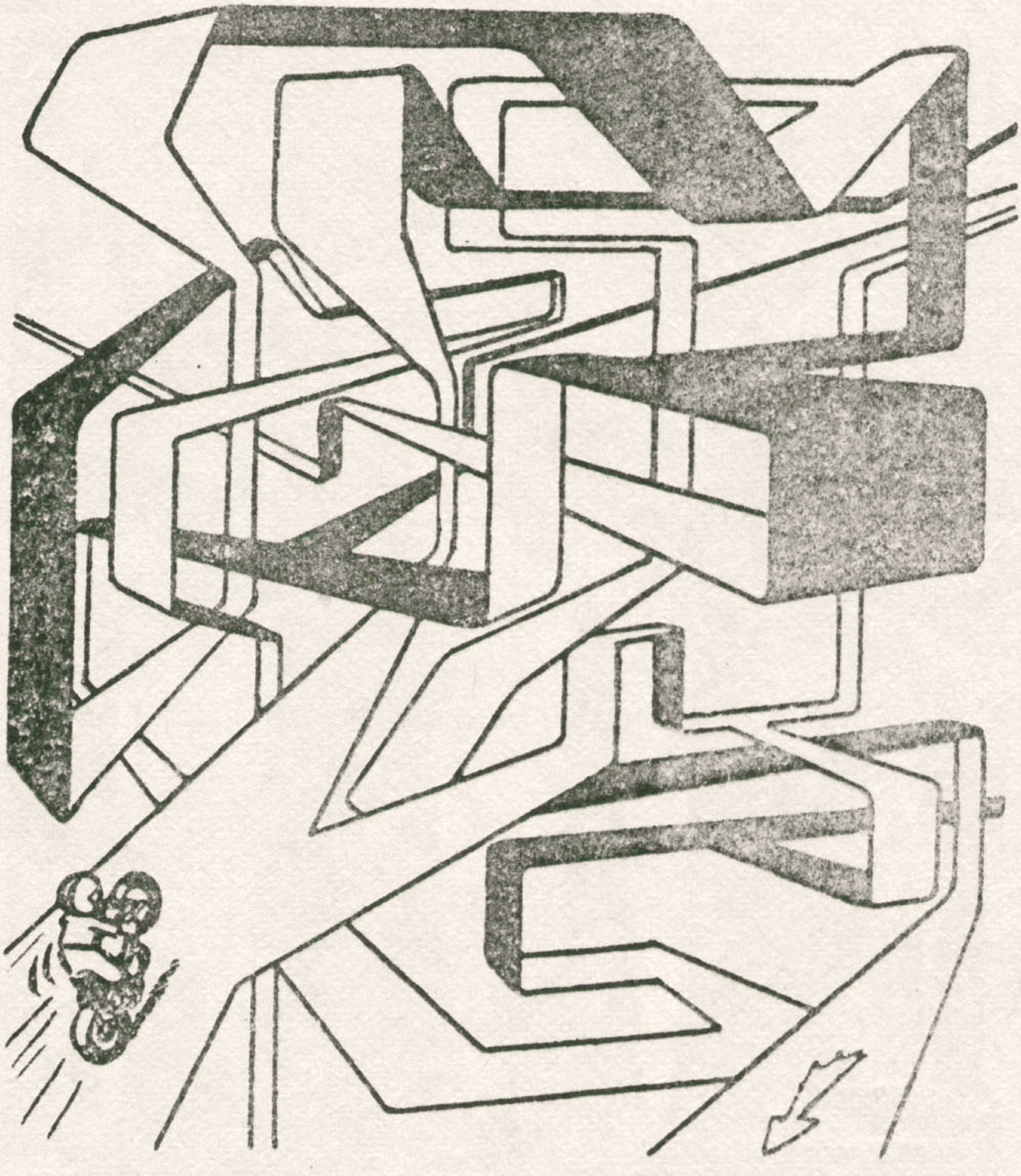
ABSZOLÚT CERUZA

Lábas lábas

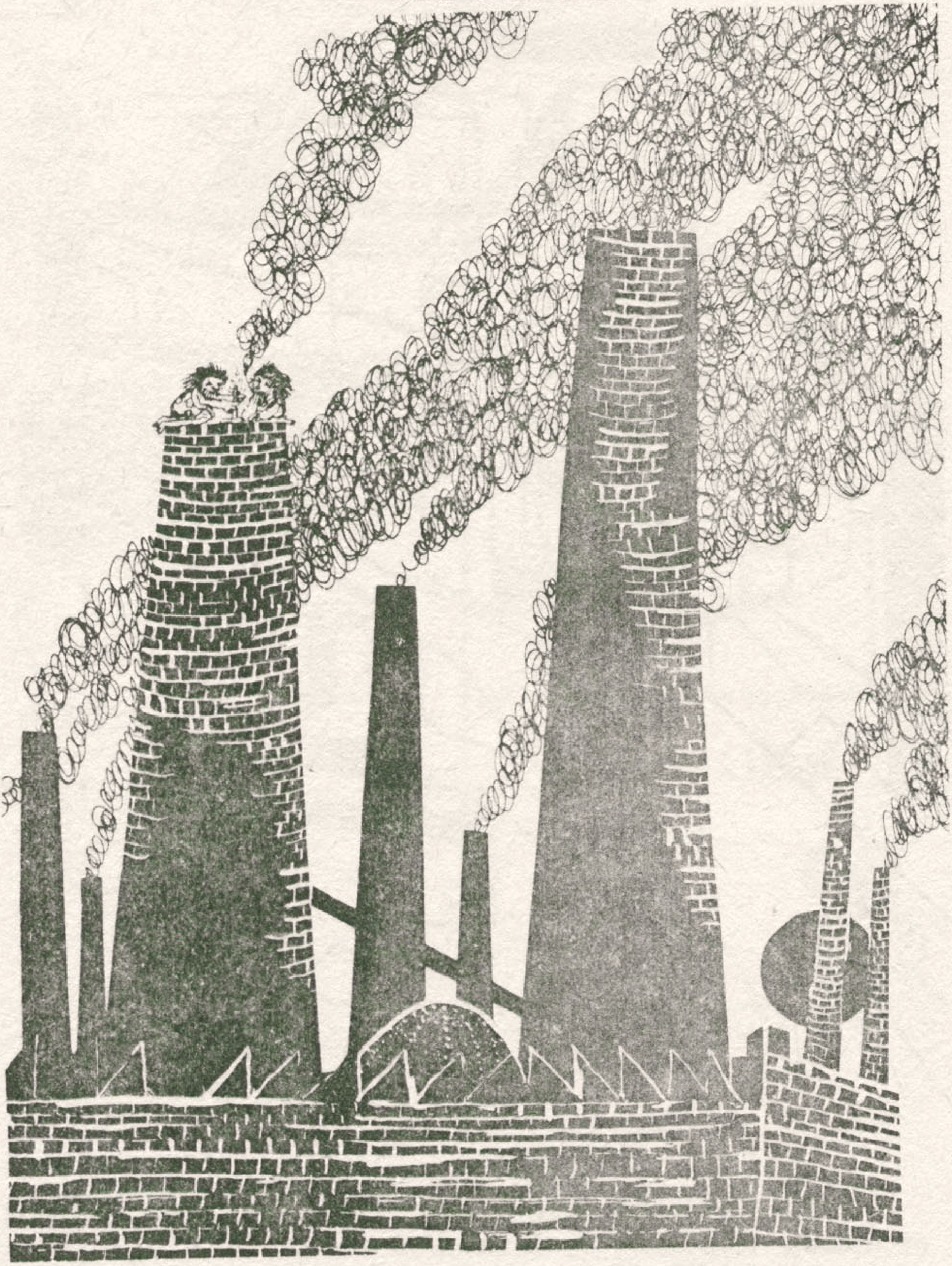

Kilátások

– Azt mondta az oktató, hogy a Kresz-vizsgán még nehezebb feladatok is lesznek...

Ősemberek

Erdei levegő

Fenem a fogam

Az idén felkészülök, mint a Közterületfenntartó Vállalat a hóeltakarításra. Engem nem érhet meglepetés! Először is, itt vannak (lesznek) a dolgozatok. A tenyeremet krémmel preparálom, hogy filctollal több száz adatot tudjak rá felvésni. A Thales-tétel már csak a könyökömön fért el, de hát úgyis ott jön ki az egész.

Sikerült olyan szemüveget csináltatnom, amellyel minden padtársam doliját kristálytisztán látom, így nincs többé „tök"-dolgozat.

Az állandó suliba járás káros, sőt ártalmas az egészségre, mert a padban a gerincferdülés, a fejben az agysejtek károsodásának veszélye fenyeget. Így azután készülök az igazolt távolmaradásokra. Apám, anyám és a nagyi aláírását már jobb, valamint bal kézzel is tudom hamisítani. Illetve maradjunk inkább abban, hogy **utánozni.**

Persze, azért vannak kellemes dolgok is, például a sulidiszkó. A család összes cipőjét kiraktam a szobában, és ezek között lejtek, mert tavaly Tojás Bernadett azzal vádolt meg, hogy letapostam a báli bakancsát. Ehhez tudni kell, hogy Tojás kereken 95 kilogramm, és ahogyan ő visszatapos, nem tapos úgy senki. . !

Már most napi 15 kilométert gyalogolok, hogy bírjam a strapát a különórákra járás miatt. Mert szüleim már beírattak vívni, kötni, főzni, zongorázni, nyelveket tanulni, hegedülni, számítógépezni. Már csak a tervezett reformokban bízom. Hátha a jövőben 10 hónapos lesz a nyári szünet. Miért is ne? Hiszen annyi meglepő újítást kitaláltak már. . .

Nyári viharfelhő

Hahota 24

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat

Felelős kiadó:
dr. Petrus György

Felelős szerkesztő:

SOMOS ÁGNES

Szerkesztők:

CZIFFERSZKY BÉLA
CSER GÁBOR

Pécsi Szikra Nyomda

Felelős vezető:
Farkas Gábor
igazgató

86-1708

Pajtás–HAHOTA
Budapest
Jászai Mari tér 5.
1397

Megjelent 5,95 (A/5) terjedelemben

KÉSZÍTETTÉK:
Balczó Mariann
Balogh Marika
Bátai Sándor
Békés István
Czifferszky Béla
Cser Gábor
Csuzi Zsuzsa
Dallos Jenő
Dargay Attila
Donkó László
Faragó György
Fehér Klára
Forrai G. János
Földes Vilmos
Gerse László
Horváth Mihály
Kelemen István
Lázár Lajos
Majoros Tibor
Mező István
Molnár Judit
Peterdi Pál
Rohrmann Katalin
Somos Ágnes
Tarpai S. Anikó
Tímár György
V. Sólyom Erzsébet
Zábó Gyula

Hahota
ÁRA: 14,– Ft